RENEE SHANN

Surprizele

• W ^*m* • • ï I

ALCRIS

unei casatoru din interes

Capitolul 1

Vara veni cu întârziere în acel an. Kimberley Adams stătea în fața ușii-fereastră din living, oftând. Era o zi însorită de septembrie. Ar fi trebuit să plece, dacă vroia să nu întârzie.

Nu-i plăcea deloc ideea de a pleca de la Bramcote, casa pe care o iubea atât de mult. De fapt, nu mai simțise de mult timp nici o dorință de a mai face ceva. Era singură, dar, slavă Domnului, avea Bramcote si cel puțin acesta nu-i putea fi luat, aşa cum se-ntâmplase cu tot ceea ce iubise.

Poate tocmai pentru că era atât de legată de casa ei si atât de obişnuită cu ea, Kimberley nici nu-şi mai dădea seama ce era în neregulă la aceasta. Tatăl ei spusese în februarie că acoperişul dădea semne de deteriorare după ce se topise stratul gros de zăpadă şi că ar trebui să se gândească toți pentru a găsi o modalitate de a plăti câteva reparații.

Asta se-ntâmplase însă înainte de a se îmbolnăvi. Apoi, Kimberley fusese mult prea preocupată si îngrijorată de

sănătatea lui pentru a-i mai păsa de acoperis.

Se gândi că n-ar putea trăi altundeva; îi plăcea acea izolare a casei care era considerată ca aparţinând de satul Amberton doar în virtutea faptului că era legat de acesta de o alee lungă.

Privi pajiştea din faţa casei, nemulţumită de faptul că trebuia să facă acel drum - absolut inutil după părerea ei - până în oraşul învecinat, Thaxly.

Privi si livada unde, copil fiind, petrecuse atâtea ore fericite. Tânjea după acea fericire, mai ales că îşi aminti că acolo, în acea livadă, David o ceruse în căsătorie şi îi jurase dragoste veşnică. îşi amintea cât de emoţionată fusese şi cum apoi alergaseră amândoi spre casă pentru a-i spune tatălui ei că se logodiseră.

Tatăl ei... Ochii i se umplură din nou de lacrimi şi cu greu se stăpâni să nu izbucnească într-un hohot de plâns. Da, era mai bine să plece. Charles Forester, avocatul tatălui ei, îi telefonase de trei ori ca s-o roage să vină, deşi ea nu înţelegea de ce nu-i spusese la telefon despre ce era vorba, sau de ce nu-i scrisese o scrisoare, ca s-o scutească de acel drum până la Thaxly.

Oricum, ceea ce avea să-i spună nu putea fi important. Bramcote, casa în care se născuse şi pe

care o iubea aproape tot atât de mult ca pe tatăl ei şi pe David, era acum a ei. De fapt, acesta fusese singurul gând care o susţinuse în momentele de desperare! Orice s-ar întâmpla, Bramcote, care-i inspira acel sentiment de încredere şi siguranţă, era a ei, şi dacă domnul Forester vroia s-o anunţe că tatăl ei îi lăsase moştenire foarte puţin bani, ar fi putut-o scuti de acel drum, pentru că ştia deja acest lucru. Banii nu aveau importanţă; nu conta decât Bramcote.

Kimberley se-ntoarse după două ore. Se prăbuşi pur şi

simplu într-un fotoliu, încă uluită de ceea ce-i spusese avocatul. Cuvintele se-nvârteau ameţitor în mintea ei şi pur şi simplu nu le putea crede.

Conţinutul testamentului o şocă: nici nu mai auzi bine restul - regrete şi faptul că nu avea nici o şansă dacă intenţiona să-l atace.

- Vreţi.... vreţi vă rog, să repetaţi? îl întrerupse ea, imediat ce se simţi în stare să articuleze câteva cuvinte, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era vorba de o greşeală.

- Banii pe care tatăl dumneavoastră vi i-a lăsat...

- Nu, nu această parte; ştiu că este vorba de o sumă minimă de subzistenţă. Partea care mă interesează este referirea la Bramcote.

Bătrânul avocat era vădit stânjenit. Oare auzise despre ea că fusese pe punctul de a avea o cădere

nervoasă? se întrebă Kimberley. Sau se temea ca nu cumva să-i facă o scenă în birou? în orice caz, când începu să citească din nou, vocea lui era plină de compasiune.

- Există o singură modalitate prin care poţi moşteni Bramcote, şi anume, dacă în decurs de şase luni de la data decesului tatălui tău, capeţi statut de femeie căsătorită.

Această frază încă i se mai învârtea în cap când sună telefonul - atât de insistent, încât până la urmă, Kimberley răspunse:

- Te-am adus din grădină?

Era Doreen Gilbert, o doamnă de aproximativ patruzeci de ani, despre care se ştia în sat că ajută pe cei oropsiţi şi pe care ea însăşi o cunoştea de ani de zile şi o simpatiza.

- E frumos afară, răspunse ea, lăsând-o să creadă că într-adevăr fusese în grădină.

- Ce mai faci?

- Bine; dar tu şi Edward?

- La fel ca acum două zile, când am vorbit ultima oară la telefon. Ti-am spus atunci că, în sfârşit, l-am convins pe soțul meu să-şi ia o vacanță prelungită.

- Da... mergeți în Insulele Canare, nu-i aşa? De sâmbătă într-o săptămână, parcă... îşi aminti ea vag.

- Eşti pe aproape... De fapt, plecăm în Bahamas, dar ai reținut bine data. Abia aseară Edward mi-a amintit că, exact cu o zi înaintea plecării, e ziua

mea. Pe scurt, motivul pentru care te sun este că ne-am hotărât să dăm o petrecere - ceva fără pretenții... oricum, rochiile mele cele mai bune vor fi deja împachetate.

Altădată, acest comentariu ar fi amuzat-o pe Kimberley, având în vedere că soțul lui Doreen, bancherul, o adora şi nu i-ar fi impus pentru nimic în lume vreo restricție în ceea ce privea sumele cheltuite pe îmbrăcăminte, de unde şi garderoba impresionantă a acesteia.

- Sunt sigură că va fi o petrecere minunată.

Da, cu un an în urmă participase şi ea împreună cu David la una din petrecerile date de familia Gilbert - un amestec inedit între oropsiții lui Doreen şi bancherii simandicoşi, prietenii lui David.

- Şi eu sper. Vii, nu-i aşa? Te rog, Kim, vino, insistă ea, ca şi cum ar fi ştiut că aceasta era pe punctul de a refuza. Nu mă voi putea bucura nici eu de petrecere dacă nu vii. Şi aşa şi mă-ngrijorează gândul că eşti singură în casa aceea...

- Ce are Bramcote? sări imediat Kimberley în apărarea casei atât de dragi, deşi poate fără ardoarea cu care ar fi făcut-o altădată. E adevărat, poate că nu i-ar strica puțină vopsea pe alocuri, dar...

- Te rog să mă scuzi, n-am vrut să spun asta. Ştiu că

Bramcote este iubirea vieții tale şi nici un

bărbat... Se opri, amintindu-şi de logodna cu David Bennet şi de efectul devastator pe care ruperea acesteia l-a avut asupra lui Kimberley. Kim, te las acum; fac numai gafe. Petrecerea e vinerea viitoare; nu uita că te aştept!

Era ceva ce o deranja pe Kimberley; cu siguranță, nu intra în categoria bancherilor şi atunci...? Urma să fie inclusă în grupa neajutoraților pe care-i susținea Doreen? Nu voia să devină unul din cazurile sociale ale acesteia. Nu mai fusese la o petrecere de când primise scrisoarea aceea de la David...

"Ah, tată!" Era mai mult un geamăt decât un strigăt şi nu şi-l putuse reprima, prăbuşindu-se din nou în fotoliul lui preferat. Şi-ar fi dorit tare mult ca el să nu fi făcut ceea ce crezuse necesar să facă. Nu putea suporta să piardă Bramcote - era căminul ei, oaza ei de linişte.

Cu toate acestea, îşi dădea bine seama ce-l determinase să ia această hotărâre.

Până acum zece luni, fusese cea mai fericită fată: era logodită, urmând să se căsătorească după o lună. Apoi, sosise scrisoarea de la David - ca un trăsnet - având în vedere că exact cea dinainte fusese plină de cuvinte de dragoste. Expresia feței ei, din ce în ce mai lividă pe măsură ce citea scrisoarea, înainte ca lacrimile să înceapă să-i curgă, nestăvilite, îl preveniseră pe tatăl ei asupra

faptului că era ceva în neregulă. începuse s-o întrebe ce se întâmplase, dar nu mai îndrăzni să-şi ducă întrebarea până la capăt, văzându-i privirea îndurerată. Fără a fi în stare să scoată vreun cuvânt, ea îi dăduse foaia de hârtie, ca să citească singur

cum David cunoscuse o altă femeie de care se îndrăgostise.

Tatăl ei făcuse tot posibilul să-i aline suferința, dar fără nici un rezultat. Nici nu mai vroia să-şi amintească de coşmarul lunilor ce urmaseră: luni în care nu-i mai păsa de nimic, nici chiar de viața ei, lăsându-se pradă depresiei. îşi amintea însă cât de bun fusese tatăl ei cu ea în acele momente şi de lungile lor discuții care, din păcate, aveau acelaşi final: refuzul ei de a se mai căsători vreodată, sau cel puțin de a se mai implica emoțional într-o relație cu un alt bărbat; nu mai vroia s-aştepte iar, plină de dragoste şi emoție, ca el să vină, sau să telefoneze, sau să-i scrie, nu mai vroia să-şi facă speranțe şi planuri, ca apoi să constate că există ceva în legătură cu ea care-l făcea pe orice bărbat să renunțe cu uşurință la ea pentru o alta.

Kimberley se apropie din nou de uşa-fereastră. Nu putea să renunțe la Bramcote; doar simplul gând că aşa ceva ar putea fi posibil o făcea să se revolte cu toată ființa ei, chiar dacă aceasta însemna să se conformeze clauzei din testament.

Cât de mult greşise tatăl ei! Cum de nu putea înțelege cât de mulțumită ar fi fost să locuiască singură acolo! Dar acesta era modul lui de a încerca s-o protejeze aşa cum făcuse toată viața. Era puțin dezamăgită, dar îşi iubea tatăl prea mult, pentru a-l acuza. îşi amintea de una din discuțiile lor când ea renunțase la şcoală pentru a putea administra casa. Tocmai fusese în sat să cumpere ceva şi reținu comentariul întâmplător făcut de cineva în legătură cu asemănarea perfectă dintre ea şi mama ei - acelaşi păr blond şi ochi căprui, cu deosebirea însă că nu avea acea sensibilitate exacerbată până la limită, a mamei sale.

- Este adevărat că mama era exagerat de sensibilă?

întrebă ea cum ajunse acasă.

- Ai auzit vorbindu-se în sat? Apoi, tatăl ei îi povestise circumstanțele în care se petrecuse moartea soției lui şi care-i împovăraseră în mod iremediabil conştiința.

Kimberley ştia că mama ei se înecase, şi când tatăl ei termină de povestit, încă mai era convinsă că fusese vorba despre un accident; abia atunci înțelese însă atitudinea supraprotectoare a acestuia față de ea.

- Nu se-ntâmpla decât rareori ca eu şi mama ta să ne certăm, continuase el. Era o femeie frumoasă, dar, într-adevăr, extrem de sensibilă şi de irascibilă.

Am fost fericiți împreună, Kim, să nu te îndoieşti niciodată de acest lucru. Dar... făcu o pauză, evitându-i privirea.

- V-ați certat dintr-un anumit motiv?
- Da, ne-am certat.
- Din ce motiv?
- în legătură cu tine, spuse el după o lungă ezitare.
- Cu mine?
- Erai atât de sensibilă... plângeai şi dacă se-ntâmpla să calci pe un păianjen. Atunci, m-am gândit că ți-ar prinde foarte bine dacă te-am trimite la un internat... m-am gândit că te-ai mai fi călit puțin.

Kimberley îşi aminti cât de nefericită fusese la internatul la care fusese trimisă, numai că acea nefericire nu durase mult. După o săptămână, era din nou acasă, de data aceasta pentru a rămâne definitiv; în timpul absenței ei, mama sa murise.

- Mama ta a fost îngrozitor de nefericită după ce-ai plecat; n-am putut să-i smulg nici măcar un zâmbet. Apoi, într-o zi, spuse că merge să se plimbe
- nimic neobişnuit; făcea de multe ori asta. Atunci, după ce a

plecat, am luat hotărârea: văzând-o atât de tristă, am decis să te aduc înapoi. Abia aşteptam să-i dau vestea când se întoarce. Numai că... Rosemary nu s-a mai întors... reuşi el cu greu să-şi termine fraza, cu ochii în lacrimi.

- în nici un caz nu s-a sinucis pentru că se simţea atât de nefericită, interveni Kimberley, ridicându-se de pe scaun şi îmbrăţişându-l, pentru că intuise foarte bine ce se petrecea în mintea lui. Sunt absolut convinsă de asta. Te iubea prea mult pentru a face un astfel de gest; de fapt, pe amândoi ne iubea.

Aşa şi era; Kimberley era convinsă că moartea mamei ei fusese un accident. Dar, după ce David o părăsise, surprinsese de câteva ori privirea îngrijorată a tatălui, ca şi cum acesta s-ar fi temut ca nu cumva, desperată cum era, să-i spună şi ea că merge să se plimbe - şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Totuşi, indiferent cât era de nefericită, Kimberley nu intenţiona să-şi pună capăt zilelor, chiar dacă, în scurt timp, deveni conştientă de faptul că avea să-şi piardă şi tatăl. într-adevăr, după o suferinţă la care fusese martoră neputincioasă şi care se agrava din zi în zi, tatăl ei murise, lăsând-o complet singură.

în dimineaţa zilei ce urmă vizitei la avocat, Kimberley se trezi copleşită de povara aceluiaşi gând: apropiata pierdere a casei. Deşi fără tragere de inimă, îşi făcu de lucru prin casă - ziua trebuia umplută cumva.

La un moment dat, uitându-se întâmplător pe fereastră, îl văzu pe doctorul Ellis venind pe alee.

Nu-şi dorea compania nimănui, dar se gândi că se purtase foarte îndatoritor cu ea tot timpul cât tatăl ei fusese bolnav. îşi amintea chiar că, în ziua înmormântării, o sărutase pe obraz şi,

apoi, din amabilitate, îi propusese să-i spună pe nume. Da, n-o deranja; în definitiv, nu părea să fie o diferenţă mai mare de zece ani între ei.

- Bună dimineaţa, domnule doctor Ellis, îl salută ea, deschizându-i uşa. Se părea totuşi că se obişnuise cu această formulă de adresare.

- Colin, o corectă el. Ce mai faci, Kimberley?

- Mulţumesc, bine. Ai timp să bei o cafea?

N-o deranj' că o urmă în bucătărie, deşi intenţia ei fusese să-l lase în salon. De fapt, nimic altceva n-o mai deranja în afara perspectivei de a-şi pierde casa.

- Presupun că eşti foarte ocupat, ca întotdeauna, încercă ea să înceapă o conversaţie.

- Dacă spun că momentan nu sunt, precis începe o epidemie de gripă. Cum dormi? nu se putu el abţine să nu întrebe, observându-i cearcănele de sub ochi.

- Foarte bine, minţi ea, începând să regrete că-l invitase şi străduindu-se să-i îndrepte atenţia spre un alt subiect. Crezi că va mai dura această vară târzie?

- Ar trebui să ieşi mai mult.

- Poate am să mă plimb prin grădină în această după-amiază.

- Nu crezi c-ar fi mai bine să mai participi la câte un eveniment monden?

- Tatăl meu a murit abia de două săptămâni.

- Ştiu; şi l-ai îngrijit fără să te menajezi deloc. Dar acum s-a terminat, Kimberley. Ai dreptul să te bucuri din nou la viaţă.

Deja, Kimberely îşi dorea să fie singură. Se ridică şi-şi duse ceaşca la chiuvetă, neştiind cum să-i dea de înţeles să nu-şi mai prelungească vizita.

- Mergi la petrecerea lui Doreen Gilbert? întrebă el ridicându-se şi apropiindu-se de ea.

- Da, s-ar putea.

De fapt, n-avea deloc intenţia să meargă acolo, dar îi era mai uşor să mintă.

- Abia aştept să ne vedem acolo.

- Da, spuse ea răsuflând uşurată când îl văzu că se pregăteşte de plecare.

Apoi, imediat ce închise uşa în urma lui, nu se mai gândi nici la el, nici la petrecere, ci, aşa cum se-ntâmpla mereu în ultima vreme, la tatăl ei, la testament şi la David - gânduri ce-i umpleau ochii şi sufletul de lacrimi. Plângea mult; era de nerecunoscut faţă de cum fusese cu un an în urmă: veselă şi lipsită de griji. Dar, cu un an în urmă îl avea pe David, pe când acum, nu numai că nu-l mai avea nici pe el, nici pe tatăl ei, dar în curând nu va mai avea nici casa.

***

Era chiar vineri dimineaţa - ziua petrecerii lui Doreen, când Kimberley, în timp ce lucra în grădină, o văzu chiar pe aceasta venind spre ea, cu un aer hotărât.

- Arată foarte frumos grădina ta, remarcă Doreen.

- Da, dar necesită multă muncă.

- îţi pot trimite grădinarul meu să te ajute.

- Mulţumesc, dar îmi face plăcere s-o fac eu însămi. Ai timp să bem împreună un ceai?

- Ah, mă temeam că nu vei mai spune asta!

De fapt, invitaţia îi dădea ocazia de a ataca subiectul pentru care venise.

- Ti-ai pregătit rochia pentru diseară?

întrebarea fusese pusă aşa, într-o doară, dar Kimberley nu se lăsă păcălită de tonul nonşalant.

- Ştii... te rog să nu te superi, dar...

- Să nu-mi spui că nu vii! Te rog, Kim! Mi-am pus toată speranță în venirea ta.

- Vei avea o mulțime de invitați; nu-mi vei simți lipsa.

- Ba da! M-am bazat că vei veni. în plus....

- Ce anume?

- Ti-ar face bine să mai ieşi din casă.

- Nu cumva ai vorbit cu doctorul Ellis?

- Nu mă poți învinui pentru asta. Suntem îngrijorați pentru tine, Kim. Ai slăbit, eşti palidă.

- Nu e nevoie să...

- Te rog, vino, Kim. Fără tine, petrecerea mea nu va mai avea nici un farmec, îți vorbesc cât se poate de sincer.

Ce mai conta dacă-şi sacrifica o oră şi trecea pe la Doreen, se gândi Kimberley care, deşi în nici un caz nu credea că absența ei putea strica petrecerea cuiva, nu rămase insensibilă la îngrijorarea sinceră a prietenei ei.

- Ah, Doreen, chiar nu ți s-a întâmplat niciodată să nu obții ce vrei?

- E adevărat? Vii?

Doreen plecă încântată, dar Kimberley deja începuse să regrete promisiunea făcută.

Se îmbrăcă totuşi fără prea mare interes pentru modul în care arăta şi, pe la ora nouă şi jumătate, porni spre casa familiei Gilbert. Ştia că petrecerile lor începeau de la opt seara şi se prelungeau până dimineața, aşa că ora aceea i se părea foarte rezonabilă, mai ales că nu intenționa să rămână decât foarte puțin.

Muzica se auzea încă de pe alee, făcând-o să-şi dorească şi mai mult liniştea de acasă. Maşinile parcate în faţa casei - de la autentice rable, la autentice Bentley - sugerau faptul că invitaţii purtau de la blugi, la smoching.

- îmi face mare plăcere să te revăd, domnişoară Adams, o întâmpină majordomul.

- Vai, George, cum suporţi zgomotul acesta? întrebă ea ştiind, din discuţiile anterioare, cât de mult suferea urechea lui muzicală.

- Cred că toată lumea se simte bine, veni răspunsul, diplomat.

- Kim, ai venit! strigă încântată Doreen, tocmai apărând. Vroiam să trimit după tine, dar mi-am spus că, din moment ce-ai promis... mă duc să-ţi aduc ceva de băut şi apoi te prezint.

Doreen dispăru, înainte să poată să-i spună că nu o interesa nici băutura, nici să fie prezentată. Kimberley privea spre musafiri, amuzată de cât de evident se împărţeau în două grupuri: cei din anturajul lui Doreen şi cei din anturajul soţului acesteia. Tocmai îl căuta din priviri pe doctorul Ellis, când un bărbat înalt, în jur de treizeci şi cinci de ani, reveni de pe balcon şi, privind întâmplător în direcţia ei şi descoperind-o, rămase locului s-o fixeze.

Kimberley îşi mută privirea, nu însă fără a fi înregistrat undeva în subconştient puloverul lui negru care-i îmbrăca atât de bine umerii laţi şi statura atletică, un indiciu al faptului că-şi petrecea mare parte din zi în aer liber. îl catalog' drept unul din prietenii lui Doreen, fiind gata să-l dea uitării.

Numai că se dovedi a nu fi chiar atât de simplu.

- N-am fost prezentaţi, auzi o voce joasă, profund

masculină, chiar alături.

Kimberley se întoarse şi-şi ridică privirea: era chiar bărbatul blond care tocmai intrase de pe balcon cu câteva clipe înainte. Probabil că ieşise puţin să se răcorească după un dans, sau... îşi aminti cum ea şi David ieşiseră pe acelaşi balcon, vrând să aibă câteva clipe de singurătate.

- Nu, n-am fost... răspunse ea pe un ton rece, încercând să depăşească durerea amintirilor.

- Slade Darville, se prezentă el, vădit mirat de răceala cu care era întâmpinat.

- Kimberley Adams. Vă rog să mă scuzaţi...

Brusc, simţi nevoia să fugă undeva departe, unde nimeni să nu-i vadă lacrimile pe care abia şi le mai putea stăpâni la gândul că nu va mai fi niciodată cu David. Fără să mai aştepte să dea mâna cu individul, îi întoarse spatele şi plecă.

îşi recăpătase stăpânirea de sine când, în sfârşit, o găsi pe Doreen căreia intenţiona să-i spună, sub un pretext oarecare, că vrea să plece.

- Te rog, spuse Doreen oferindu-i un pahar cu băutură. Scuză-mă că a durat atât de mult, dar... ştii cum e cu atâţia invitaţi. Şi acum, spune-mi, pe cine să-ţi prezint mai întâi?

Kimberley se strădui să arate un minimum de interes şi aruncă o privire spre ringul de dans; îl văzu acolo pe bărbatul faţă de care se purtase atât

de nepoliticos; dar mustrările de conştiinţă i se calmară când îşi dădu seama, după cum se comporta cu roşcata din braţele lui, că nu fusese chiar atât de afectat de gestul ei.

- Ah, nu! exclamă Doreen, care îi urmărise privirea. Categoric, nu Slade Darville. Nu e pentru tine, scumpa mea.

- Cum adică?

- Pentru el, fetițele ca tine sunt un fel de gustare la micul dejun.

- Vrei să spui că e un lup mare şi rău?

- Mai degrabă un crai fără pereche.

Şi totuşi, în timp ce-l critica, îi zâmbi când acesta, instinctiv, îşi îndreptă privirea spre ele.

- Nu mai e necesar să faci prezentările; s-a prezentat el însuşi.

- Mulțumeşte lui Dumnezeu că nu a fost mai insistent, altfel ți-ar fi fost imposibil să scapi de el.

Kimberley consideră că e mai bine să nu menționeze nimic despre actul ei de impolitețe pe care Doreen categoric că nu l-ar fi apreciat față de nici unul dintre invitații ei.

- Vrei să spui că m-aş afla în primejdie?

Nici ea nu ştia de ce pusese această întrebare, pentru că subiectul era încheiat. Şi, în plus, nici nu era interesată de el, tot aşa cum nu o interesa vreun alt bărbat în afară de David.

- Lasă-l în pace, draga mea.

- De ce? insistă Kimberley spre propria ei surprindere.

Amândouă priveau în direcția lui când, la schimbarea melodiei, Slade se desprinse, aproape cu forța, din brațele roşcatei, pentru a trece în cele ale unei brunete cât se poate de atrăgătoare.

- Pentru că... Uite... ai văzut şi tu de ce: este tipul de bărbat care cucereşte femeile cu tot atât de multă uşurință cu cât le părăseşte apoi. Nici măcar căsătoria nu l-ar schimba. Or, dacă vrei o legătură sentimentală...

- Nu vreau! o întrerupse ea atât de brutal şi de categoric, încât de teamă să nu-şi fi ofensat prietena, simți nevoia să mai continue subiectul, deşi n-o interesa deloc. E căsătorit?

- Nu şi nici nu a fost vreodată. Aş putea face pariu că,

dacă o femeie ar fi suficient de şireată să-l prindă într-un moment de slăbiciune şi să-l ducă în faţa altarului, în dimineaţa următoare cum s-ar trezi, Slade s-ar şi duce la avocatul său ca să se intereseze de divorţ.

Subiectul devenea plictisitor pentru Kimberley, când, deodată, în mintea ei începu să se contureze vag o idee: Slade Darville trebuie să fi simţit o cât de mică atracţie pentru ea, din moment ce venise şi se prezentase.

Nu, ideea era o nebunie! Nu era genul de femeie care să umble după un bărbat. în plus,

David îi arătase că nu era în stare să menţină prea mult timp interesul unui bărbat. Rupând logodna, David îi distrusese şi încrederea în sine. Era timpul să schimbe subiectul.

- Doctorul Ellis a spus că va veni, dar nu l-am văzut.

- Nu ai auzit? E un virus care provoacă o infecţie intestinală în satul învecinat şi bietul Colin trebuie să dea o mână de ajutor, fiindcă nu sunt suficiente cadre medicale. Din fericire, eu şi Edward plecăm şi sper să ratăm această epidemie.

Doreen părea foarte mulţumită să continue la nesfârşit discuţia, dar Kimberley, dându-şi seama că şi aşa monopolizase gazda prea mult timp, insistă ca aceasta să se ocupe şi de ceilalţi invitaţi. Ea însăşi nu intenţiona să mai rămână decât câteva minute în plus, după care să plece acasă; plecarea ei putea trece în acel moment neobservată. Eventual, va lăsa un mesaj la George.

Se-ntoarse spre uşă, dar bărbatul blond cu ochi albaştri îi bară drumul.

- Doar n-ai de gând să pleci înainte de a-ţi fi acordat plăcerea unui dans cu mine!

Rămase acolo, ţintuită, cuvintele lui Doreen încă răsunându-i în urechi. îşi ridică spre el ochii mari, căprui, apoi

zâmbi, aşa cum aproape uitase să o facă.

- Şi tu ai putea să-ţi oferi un mic regal...

Capitolul 2

în braţele lui Slade Darville şi în acordurile lente ale muzicii, Kimberley simţea nevoia mai degrabă să plângă decât să zâmbească. David fusese ultimul bărbat cu care dansase şi chiar şi simpla amintire a lui îi dădea un sentiment de vinovăţie - încă mai avea impresia că-l trăda.

Slade Darville dansa bine şi o ţinea exact aşa cum îi plăcea ei - nici prea strâns, nici prea lejer. Dar, cam asta era tot ce-i plăcea la el; în rest, gândul la David şi la posibilitatea pierderii casei o sufoca!

Nu era scundă, dar individul acela era cu aproape douăzeci de centimetri mai înalt decât ea şi, dacă în timp ce dansase cu partenerele dinainte vorbise tot timpul, acum se mulţumea să înconjoare ringul de dans fără a spune un cuvânt.

Era clar, se gândi ea, că se simţise dator să invite la dans fiecare fată singură care probabil i se părea stingheră.

- Cu ce te ocupi? întrebă ea, înfuriată la gândul că ar putea inspira milă. îl privi în ochi - ochii aceia de un albastru intens - apoi îşi mută privirea, când nu primi nici un răspuns. Făcuse o gafă? De fapt, ea însăşi îl catalogase printre cei fără căpătâi aflaţi sub protecţia prietenei ei. Sau, poate că nu ai serviciu, continuă ea, vrând să mai atenueze ceea ce putuse părea incriminator; e ceva frecvent.

- Deocamdată am relaş, veni răspunsul destul de laconic, însoţit însă de un zâmbet.

Vroia să spună că e actor? Kimberley se adânci în gânduri, lăsându-şi paşii să-l urmeze mecanic. Ideea aceea oarecum

absurdă de a-şi păstra casa cu ajutorul lui, se contura din ce în ce mai insistent. Poate că, totuşi, fusese atras - cât de puţin - de ea, dar cum să aibă îndrăzneala să-i ofere rolul care o interesa? Tatăl ei îi lăsase o sumă mică de bani, dar i-ar fi împărţit bucuroasă cu el.

- A fost perfect, spuse Slade.

Abia atunci Kimberley îşi dădu seama că muzica încetase, dar că individul o ţinea în continuare de braţ, conducând-o în afara ringului de dans; căuta cu desperare un subiect cu care să-i mai poată reţine atenţia, dar mintea părea să-i fie complet goală.

- Intenţionai să pleci, am dreptate?

- Da, recunoscu ea, deşi imediat regretă; ar fi trebuit să dea impresia că şi ea simte o oarecare atracţie faţă de el.

- Atunci, permite-mi să te conduc.

Kimberley nu suporta ca un alt bărbat în afară de David să facă acest gest. Dar, în definitiv, ce importanţă avea ce-şi dorea şi cine o conducea acasă! Dacă nu-nvăţa să se stăpânească, era foarte posibil să-şi piardă căminul.

- E... doar la o jumătate de milă de aici şi prefer să merg pe jos.

De fapt, nu era sigură de intenţiile lui şi nu ştia cum să procedeze dacă s-ar fi oferit s-o conducă - aşa cum era de aşteptat - cu maşina, făcând cine ştie ce ocol.

- E o seară frumoasă, interpretă el răspunsul ei ca pe o încuviinţare.

Era mai bine că Doreen şi Edward nu erau în salon în momentul plecării ei; n-ar fi vrut să vadă figura îngrozită a lui Doreen, care o avertizase în modul cel mai serios în legătură cu acest Darville.

Kimberley aproape că uitase de aleea extrem de întunecoasă pe care trebuia s-o străbată în compania lui, dar neliniştea ei se dovedi complet nefondată; Slade păstra tot timpul distanţa faţă de ea.

- Te-ai mutat de curând în sat? întrebă el.

- Nu, de ce întrebi?
- Am fost de curând de mai multe ori la petrecerile date de familia Gilbert şi mi-aş fi amintit dacă te-aş fi văzut.
- Toată viaţa am trăit în Amberton.
- Dar nu obişnuieşti să mergi la petreceri?
- Tatăl meu a fost bolnav şi a trebuit să-l îngrijesc.
- Sper că acum e mai bine.
- A murit acum trei săptămâni.
- Cred că-ţi lipseşte. Vocea lui deveni blândă, plină de înţelegere.
- Da... recunoscu ea, înghiţind cu greutate.

Ajunseră la Bramcote, dar n-avea de gând să-l invite la o cafea - acesta rămăsese dreptul exclusiv al lui David.

- Aici locuiesc.

Se opri în faţa porţii, crispându-se la gândul că, dacă ratase invitaţia la cafea, Slade va avea cel puţin pretenţia s-o sărute la despărţire.

- Locuieşti singură?
- Da.
- în acest caz, invitaţia la cafea pe care probabil intenţionai să mi-o faci, se amână pentru altă dată, dezminţi el, în mod imprevizibil, faima care îl precedase. Dar, ne mai vedem, nu-i aşa?
- Mi-ar face plăcere.

încă se mai gândea cu groază că avea să urmeze sărutul, dar singurul gest pe care Slade îl făcu a fost să-i deschidă poarta.

- Te sun, mai spuse el şi plecă imediat ce ea intră.

Kimberley era destul de nemulţumită; promisiunea lui nu suna deloc entuziasmată şi, de altfel, nici nu-i ceruse numărul de telefon.

Se gândi din nou la David şi la cât de repede îşi uitase acesta jurămintele. Nici atitudinea lui Slade nu fusese prea încurajatoare. Se părea că nu era în stare să menţină viu interesul unui bărbat pentru ea, decât cel mult o oră. îşi şterse lacrimile ce însoţiseră acest gând, pregătindu-se să meargă la culcare, când sună telefonul.

- Eşti singură? se auzi vocea lui Doreen la celălalt capăt al firului.

- Cu cine aş putea fi? M-ai văzut cumva plecând cu Slade Darville?

- Kim, chiar n-ai auzit nimic din ce ţi-am spus în legătură cu el? Ai păţit ceva?

- Nu te mai agita, Doreen, nu am păţit nimic. Nu a făcut decât să mă conducă până la poartă. Şi, în timp ce Doreen repeta avertizările în privinţa lui, se gândi dacă nu cumva s-ar fi simţit mai bine dacă atitudinea lui n-ar fi fost atât de cuviincioasă... Cel puţin, i-ar fi dovedit că nu e total neatrăgătoare. Nici ea nu se mai înţelegea: înainte

de a-l fi cunoscut pe Slade Darville, tocmai asta îşi dorise - ca toţi bărbaţii să o lase în pace.

- Vrei să spui că nu a încercat să....

- Nu a încercat nimic, nici măcar să mă sărute.

- Slavă Domnului. Dacă şi-ar fi pus în gând să te seducă, n-ai fi avut nici o şansă să scapi, draga mea. Ăăă... Scuză-mă, dar trebuie să închid acum; mă strigă Edward. Eşti sigură totuşi că nu vă veţi mai întâlni?

- Absolut.

La puţin timp după ce închise, se gândi totuşi, cu părere de rău, că ideea ei de a-şi salva casa prin intermediul unei posibile căsătorii cu el, nu fusese deloc rea.

Urcă în dormitor şi se pregăti de culcare, fără însă a lua tranchilizantul de care ar fi avut atât de multă nevoie. Mai bine rămânea trează toată noaptea şi încerca să găsească o cale de a păstra casa. Soneria telefonului, zece minute mai târziu, îi întrerupse gândurile. Cine altcineva putea fi la acea oră, decât Doreen! Spera doar să n-o mai bombardeze cu alte întrebări despre corectitudinea comportamentului lui Slade.

Când auzi însă chiar vocea acestuia la celălalt capăt al firului, rămase pur şi simplu şocată.

- Ti-am spus oare, începu el cu o voce blândă, liniştită, că erai cea mai frumoasă femeie de la petrecere?

Aşadar, nu spusese doar într-o doară că o va suna, se gândi Kimberley, luând în consideraţie şi efortul pe care bărbatul îl făcuse ca să-i găsească numărul de telefon şi să discute cu ea. Poate că... totuşi... intenţiona s-o mai vadă iar ea, poate că... mai avea o şansă. O şansă pe care nu avea de gând s-o mai irosească. Bramcote era mult prea important.

- Ai uitat să menţionezi asta...

- Eşti liberă mâine seară? Aşteptă câteva clipe răspunsul ei, dar Kimberley încă ezită, prinsă între gânduri contradictorii şi îndoieli: lucrurile se întâmplau prea repede; pe de altă parte, şi ea trebuia să se mişte repede, pentru a se încadra în cele cinci

luni impuse ca termen limită prin testament. Sau trebuie să aştept la un rând foarte, foarte lung?

- Eşti... obişnuit să stai la rând?

Era conştientă că trebuia să accepte să se întâlnească şi să iasă cu el, să se implice.

- Nu, nu sunt, recunoscu el, dar în acest caz, sunt gata să fac o mică excepţie. Totuşi - vocea lui căpătă un ton mai dur - dacă nu poţi să aranjezi o întâlnire mai devreme de... să spunem, miercurea viitoare, atunci poate c-ar fi mai bine să renunţăm...

- Ne vedem mâine.

- Vom cina împreună. Vin să te iau la...

- Am putea mânca aici, se oferi ea gândindu-se la bugetul lui mic de actor momentan fără nici un angajament de lucru. Făcuse invitaţia fără a se gândi la implicaţii şi acum era prea târziu pentru a se retrage.

- Dacă găteşti la fel de bine cum arăţi, atunci e perfect.

- Noapte bună.

Kimberley închise repede telefonul; inventase un joc ale cărui reguli nici ea nu le ştia şi-i era teamă să nu se trădeze stând mai mult de vorbă cu el.

A doua zi dimineaţă, se trezi pe deplin conştientă de ceea ce-o aştepta, dar, după ce intră în fiecare încăpere a casei, îşi dădu seama că luase o hotărâre înţeleaptă. Nu putea să renunţe la Bramcote, fără cel puţin a fi făcut tot posibilul ca să-l păstreze. Şi nici nu făcea vreun rău cuiva, din moment ce Slade Darville nu se implica efectiv în nici una din cuceririle sale amoroase şi-ar fi acceptat imediat divorţul - asta, în cazul în care se ajungea la căsătorie... Kimberley era foarte sceptică în privinţa capacităţii ei de seducţie, după experienţa cu David.

Aşa cum stăteau lucrurile, avea două alternative: să încerce să-l determine să se însoare cu ea, într-un moment pasional - roşi la acest gând şi la ideea că va trebui s-accepte săruturile lui - sau, dacă îl va vedea reticent, să-i ofere jumătate din puținul pe care tatăl ei i-l lăsase.

Merse să cumpere carne - o bucată care ei i-ar fi ajuns pentru vreo cinci mese - amintindu-şi că drumul la inima unui bărbat trece prin stomac. îi veni să râdă, dar gândul că era o chestiune cât se poate de serioasă îi şterse zâmbetul de pe buze.

La ora opt seara, când Slade Darville înainta încet cu un aer nonşalant, pe aleea care ducea spre intrarea principală a casei ei, Kimberley era deja gata cu pregătirile.

îl întâmpină cu un zâmbet de salut fixat pe buze.

- Exact aşa cum mi te aminteam, spuse el rămânând în prag şi privindu-i îndelung fața, părul, îmbrăcămintea.

- Intră.

încerca să se poarte cât mai firesc, deşi prezența lui o stingherea. Nici măcar nu ştia ce să-i spună, deşi îşi dădea seama că va trebui să facă un efort dacă dorea să nu devină atât de transparent faptul că o interesa numai numele, nu şi compania lui.

- Nu trebuia să te deranjezi, spuse ea sincer când îi dădu sticla cu vin pe care o adusese. Era unul din vinurile care-i plăcuseră tatălui ei şi ştia că nu e deloc ieftin, mai ales pentru bugetul lui pe care-l bănuia extrem de precar.

- E doar o sticlă cu vin!

- Doreşti să bei ceva?

- Mor de foame!

- Atunci, vom mânca imediat, se oferi ea, gândindu-se că, bietul de el, probabil nu mâncase toată ziua, motiv pentru care stomacul lui gol avusese câştig de cauză în fața bunelor maniere.

îl conduse în sufragerie, iar ea se-ntoarse în bucătărie pentru ultimele pregătiri, inclusiv pentru a-şi lua aerul volubil cu care spera să-l seducă.

- Ti-am pregătit ceva de băut.

Tresări la auzul vocii lui lângă ea, în bucătărie; o deranja prezența lui acolo, dar şi faptul că umblase în bar şi văzuse că în afara celor câteva sticle pe care le cumpărase special pentru acea cină, nu avea nimic.

- Mulțumesc.

- Eşti încordată. Relaxează-te; să ştii că nu muşc

- cel puțin, nu mi se-ntâmplă să fac asta în mod obişnuit.

După care, oricât de ciudat i s-ar fi părut, Kimberley începu într-adevăr să se relaxeze.

Slade se dovedi a fi spiritual - o prezență extrem de plăcută, chiar şi din punct de vedere fizic: ochii uşor distanțați, nasul drept şi gura frumos conturată, schițând de câteva ori un zâmbet cuceritor spre ea. Surprinsă în timp ce-l studia, Kimberley aproape că se enervă.

- A fost suficient? întrebă ea repede.

- Da, în ceea ce priveşte mâncarea... mi-am potolit foamea.

Subînțelesul cuvintelor lui o făcu să intre în panică; nu ştia cum să procedeze să țină situația sub control, sau să-i abată gândurile de pe făgaşul pe care se-ndreptau.

- Să mergem în living, propuse ea nervoasă, şi se şi ridică.
- Să te ajut să speli vasele.
- Nu! Refuzul ei fusese foarte brutal, dar nu suporta ideea

de a-l avea în atmosfera intimă a bucătăriei. Mă voi ocupa mai târziu de asta.

Ar fi vrut să ştie mai multe detalii despre ocupaţia lui, dar reticenţa lui la încercarea ei anterioară de a aborda subiectul o descuraja. încă nu se hotărâse cum să procedeze când, ajunşi în living, orice stratagemă s-ar fi dovedit inutilă; înainte ca ea să-şi dea bine seama de ceea ce se întâmplă, Slade o cuprinse în braţe.

- Mulţumesc pentru invitaţie.

- A... fost o plăcere.

Răceala ca de gheaţă a tonului ei luase locul oricărui plan de salvare a casei. Slade o strânse şi mai aproape de pieptul său, aplecându-şi capul spre al ei, provocându-i o reacţie brutală: încordată, simţi că i-ar fi imposibil să-i suporte sărutul, sau măcar atingerea buzelor. Oricât de senzuală era gura lui, tot nu se putea consola cu gândul că David - singurul bărbat pe care-l dorea - nu va mai fi al ei.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el fără să-i dea încă drumul, îngustându-şi ochii de un albastru intens.

Nu, hotărât lucru, Kimberley nu-şi putea duce la îndeplinire planul; îl împinse, zbătându-se să se elibereze, deşi, spre surprinderea ei, îşi dădu seama că Slade nu mai opunea nici un fel de rezistenţă; era clar că nu-l interesa s-o aibă în braţe cu forţa.

Conştientă că stricase totul în mod iremediabil, Kimberley se duse în faţa ferestrei, luptându-se, în timp ce privea în gol, să-şi stăpânească lacrimile.

- Tremuri, auzi chiar în spatele ei vocea lui Slade, în mod ciudat liniştitoare. Nu-ţi place să fii grăbită, aşa e? încercă el să-şi explice atitudinea ei

- probabil o experienţă unică pentru el.

- Da... se agăţă ea de acel pretext.
- întoarce-te, Kimberley.

Vocea lui, deşi blândă, avea ceva atât de autoritar încât, deşi ezitând, Kimberley se-ntoarse cu faţa spre el, neîndrăznind însă să-şi ridice privirea mai sus de punctul fix în care se oprise, undeva în dreptul gulerului cămăşii lui.

- Priveşte-mă în ochi.

îşi ridică încet privirea, temându-se ca nu cumva refuzul ei să-i declanşeze cine ştie ce reacţie agresivă, dar observă surprinsă cum chipul lui se lumină de un zâmbet.

- Acum, ai încredere în mine şi închide ochii. Ai încredere în mine, Kimberley.

Nu înţelegea cum de închisese ochii, deşi scurtul timp petrecut împreună nu o îndreptăţea să aibă o încredere oarbă în el. Simţi o atingere uşoară asupra buzelor şi, deschizându-şi ochii, îşi dădu seama că Slade o sărutase, fără însă a pune nici măcar mâna pe ea.

- Bine, dar...
- A durut?

Kimberley înghiţi cu greu. Nu, nu duruse deloc.

- Nu prea mult, îi răspunse ea, complet bulversată; nu mai întâlnise un bărbat atât de imprevizibil şi era mereu luată prin surprindere.
- Este prima dată când eşti sărutată după ruperea logodnei? întrebă el, privind-o cu atenţie.
- Cine ţi-a spus? izbucni ea cu furie.
- Edward Gilbert; însă nu a ştiut să-mi spună cine a rupt logodna - tu, sau el.

Furia ei se transformă brusc într-o atitudine extrem de distantă şi de rece. Cum putea acest necunoscut să abordeze cu atât de multă uşurinţă un subiect care, ei, îi distrusese pur şi simplu

universul.

- Zece luni înseamnă o distanţă foarte mare între săruturi, spuse Slade, întinzându-şi braţele spre ea. Vino, Kimberley.

Numai că ea îi întoarse spatele, depărtându-se în direcţie opusă; simţea că nu mai are nimic ce să-i spună. Nu era dispusă să-i împărtăşească nimic din

acea experienţă pur personală. Atunci, începu să-i înţeleagă reţinerea faţă de unele din întrebările ei.

- Din cauza cui s-a produs despărţirea? insistă el, venind lângă ea.

- Are importanţă?

- Pentru mine, nu. Deşi... dacă ai fi avut momente în care şi cu el ai procedat aşa cum ai procedat cu mine, nu l-aş învinui că a plecat.

Comentariul lui o înfurie din nou. în nici un caz nu se întâmplase aşa cu David! Dar, înainte ca întreaga ei mânie să izbucnească într-o replică usturătoare, îşi dădu seama că Slade nu se lăsase deloc descurajat de atitudinea ei, de încercarea de a fi îndepărtat şi... încă mai era acolo, lângă ea. Să mai simtă oare o cât de mică atracţie faţă de ea? Ar fi fost pe deplin îndreptăţit să plece după ce fusese respins prima oară şi totuşi... nu plecase.

- David, rosti ea cu greutate numele lui, m-a părăsit; dar nu cred că motivul a fost modul în care am procedat. Pur şi simplu... a încetat să mă mai iubească şi s-a îndrăgostit de o alta. Gata, spusese totul, şi încă unui bărbat care îi era aproape străin. Efortul o sleise de puteri, dar reuşea să-şi stăpânească emoţiile. Te rog să mă scuzi, cred că am reacţionat aşa din cauză că sunt cam tensionată.

- Eşti tensionată încă de când am venit, remarcă el

cuprinzând-o în braţe. E de înţeles, Kimberley, având în vedere moartea atât de recentă a tatălui tău.

Este cu atât mai mult de înţeles, având în vedere că este aproape un an de când nu ai mai avut un admirator.

- Să înţeleg că... mă admiri? profită ea de această şansă de a direcţiona discuţia spre un făgaş mai convenabil.

- Dacă ţi-aş arăta cât de mult, aş risca din nou să fiu respins. Aşadar, trebuie să mă crezi pe cuvânt. Şi acum, cred că e timpul să mă retrag.

Era încă devreme, dar Kimberley nu regreta hotărârea lui de a pleca. O tulbura, ceea ce o intriga.

- Nu locuieşti în sat, nu-i aşa? întrebă ea, conducându-l spre ieşire. Acum, ştiindu-l că pleacă, îi era mai uşor să întreţină o conversaţie cu el.

- într-adevăr, locuiesc la Londra, dar voi sta un timp la hanul din sat.

- Mi-a... făcut plăcere vizita ta, se forţă ca să spună, deşi după privirea lui, îşi dădea seama că nu era crezută.

- îţi va creşte nasul ca lui Pinocchio, spuse el cu blândeţe, după care se aplecă s-o sărute şi plecă.

în momentul în care îl văzu plecat şi rămase din nou singură, Kimberley ar fi trebuit să se simtă uşurată, numai că nu se întâmplă deloc aşa. începu să strângă masa şi să spele vasele, nemulţumită - în definitiv nu făcuse nici un progres în ceea ce privea planul ei. Mai mult: Slade locuia în sat şi totuşi nu

amintise nimic de faptul c-ar mai vrea s-o vadă. Un lucru era cert: cererea în căsătorie trebuia să vină din partea lui.

Destul de ciudat, dar dormi bine, fără să plângă, aşa cum

nu i se mai întâmplase de mult timp. Se trezi devreme şi, când începu să şteargă praful, se gândi fără să vrea la Slade: oare se trezise şi el? De obicei, actorii dormeau până târziu. Sau, poate că plecase deja de la "Rose and Crown" unde închiriase camera. Sau... sunetul soneriei la uşa din faţă îi întrerupse gândurile.

- îţi stă bine cu această cârpă de praf, spuse Slade, din prag. Nu vrei să ne plimbăm puţin?

Aceea fusese prima din numeroasele plimbări împreună cu Slade Darville. Venea la ea în fiecare zi, întotdeauna fără să anunţe dinainte. Se plimbau, discutau, mergeau la picnicuri, o dată chiar închiriaseră o barcă. De cele mai multe ori Kimberley era reţinută, dar se-ntâmpla şi să se simtă în largul ei, pe măsură ce timpul trecea. întotdeauna o săruta la despărţire - la fel de uşor ca în prima seară.

Kimberley recunoştea că se simţea din ce în ce mai bine în compania lui. Ba chiar, după ce se văzuseră timp de două săptămâni în fiecare zi, la plecare, ea îşi ridică faţa spre el pentru a fi sărutată, ceea ce se-ntâmplă abia după câteva clipe, într-atât gestul ei îl surprinsese.

în acea duminică dimineaţă, Kimberley îşi termină cât putu de repede treburile casnice, aşteptând acum venirea lui din clipă în clipă.

Când, la ora prânzului, Slade încă nu venise, Kimberley începu să se neliniştească. Unde era? Totul decursese atât de bine! Iar el nu părea deloc să fie ticălosul descris de Doreen.

Neştiind ce să mai facă pentru a-şi umple timpul, începu să răspundă la scrisorile care aşteptau deja de două săptămâni. Abia pe la ora trei auzi în uşă bătaia pe care o aşteptase toată dimineaţa.

- Ţi-am spus că ai cel mai frumos nas pe care l-am văzut

vreodată? întrebă el din prag, zâmbitor şi nonşalant, ca şi cum n-ar fi întârziat şase ore - deşi, ca de obicei, nu promisese că vine.

- Intră. Tocmai plecam să duc nişte scrisori la poştă.

- Sunt importante?

- Aşteaptă de două săptămâni.

- Vino la un picnic de rămas-bun. Trebuie să mă întorc la Londra mâine, adăugă el, în timp ce ea îl privea nevenindu-i să creadă.

Capitolul 3

Pesemne i se ivise un rol şi trebuia să înceapă repetiţiile a doua zi, se gândi Kimberley, mergând tăcută alături de el. îi apăru din nou ideea de a face ea propunerea, dar ce rost avea acum, când lui i se oferise de lucru şi suma mică de bani pe care i-ar fi putut-o oferi ea nu mai reprezenta nici o tentaţie!

Când ajunseră la un pârâu, Slade o luă de mână ca s-o ajute să treacă păşind pe pietrele aşezate din loc în loc. Acelaşi gest îl făcuse şi David, exact acolo... şi Kimberley revăzu întreaga scenă, până în cele mai mici amănunte.

- Fără gânduri triste azi, remarcă Slade, parcă i-ar fi citit gândurile.

- S-a înnorat, răspunse ea rece, încercând să-l ţină la distanţă de gândurile ei intime.

De fapt, ar fi vrut să se întoarcă. Şi aşa, nu mai avea nici un rost să meargă mai departe. Oricum,

nu-l putea face s-o ceară în căsătorie în scurtul răstimp rămas.

- Dar mai e cald încă.

în timpul picnicului, Kimberley rămase foarte tăcută. Nici

n-o mai interesa ce impresie îi lăsa lui proasta ei dispoziție. Nu se gândea decât la faptul că toate planurile i se prăbuşeau şi avea să piardă casa. E adevărat, petrecuse două săptămâni foarte plăcute în compania lui şi el se dovedise a fi un bărbat extrem de spiritual şi inteligent, dar ce folos?

- Ne-ntoarcem? sugeră ea imediat cum terminaseră de mâncat.

- Nu te grăbi chiar aşa. Mâine voi fi deja în atmosfera agitată a Londrei şi vreau acum să mai profit puțin de liniştea de aici.

Nemulțumită, Kimberley se întinse pe iarbă şi închise ochii. N-are decât să-şi savureze aceste clipe de linişte! se gândi ea, înăbuşindu-şi un oftat şi întrebându-se dacă ea va mai avea vreodată vreo clipă liniştită.

- întotdeauna îți strângi părul aşa?

- Ce are pieptănătura mea?

Deschizându-şi ochii, se simți copleşită de un val de sentimente contradictorii, dându-şi seama că Slade nu studia peisajul, ci, sprijinit într-un cot lângă ea, o privea cu atenție.

- Ai avut gânduri sumbre astăzi, nu-i aşa? Ce pot face pentru a le alina? îşi apropie şi mai mult capul de al ei şi-i atinse buzele cu un sărut uşor. Vroiam să spun, continuă el zâmbind, că este foarte bine că-ți strângi părul aşa: ți se pot vedea urechile mici, delicate.

Kimberley ar fi vrut să se ridice, dar Slade o împiedică, țintuindu-i umărul la pământ. Se simți cuprinsă de un fel de panică; ar fi vrut să-l împingă, să se elibereze, dar el devenea din ce în ce mai insistent. Nu vroia să fie sărutată aşa. închise

ochii, gândindu-se la tot ce-ar fi trebuit să facă pentru Bramcote şi nu făcuse. Mai avea oare timp?

Tremurând, îl cuprinse cu braţele, dar se crispă când, interpretat ca reacţie pasională, gestul ei dădu curaj lui Slade, incitându-l.

- Nu obişnuieşti să săruţi şi tu?

- Ba da... A trecut mult timp...

- Atunci, ai mult de recuperat.

Vocea lui trăda nerăbdarea, iar săruturile lui, din ce în ce mai pasionale, arătau cât de mult o dorea. Mâinile îi mângâiau trupul, lăsând-o însă pradă unei lupte interioare. în momentul în care îşi simţi coapsele atinse de degetele lui, Kimberley sări în picioare.

- Nu... nu face asta! spuse ea cu voce tremurândă şi respiraţia întretăiată.

Slade o urmă şi, cuprinzându-i umerii, o întoarse spre el, astfel încât să-i poată vedea faţa palidă. O privi îndelung, cu o figură serioasă, intensificând, cu fiecare clipă, starea de tensiune dintre ei.

- Condiţia este căsătoria? Căsătoria sau nimic?

în momentul acela, un tunet deschise băierile cerului, dezlănţuind o furtună. Slade nu-i dădu drumul şi nici ea nu făcu nici o mişcare, rămânând acolo, unul în faţa celuilalt, în bătaia ploii.

- Da, răspunse ea în cele din urmă cu un aer solemn, cu pumnii strânşi şi inima bătându-i cu putere. Căsătorie sau nimic.

Slade o mai privi câteva secunde care ei îi părură chinuitor de lungi, apoi îi observă rochia udă de ploaie.

- Hai mai bine să fugim acasă.

Când ajunseră, tonul lui deveni autoritar; aproape că îi comandă să meargă să facă o baie fierbinte şi să-şi schimbe hainele. Nemulțumirea de a fi ratat afacerea, îi dădu lui Kimberley un aer ostil.

- Voi face asta după ce pleci, răspunse ea, sătulă şi de el şi de întreaga poveste.

- N-am de gând să plec. Desigur, era o obrăznicie din partea lui, din moment ce nu fusese invitat să rămână. Ce e? Ți-e teamă să te dezbraci atât timp cât sunt în preajmă?

Comentariul lui o făcu să se-mbujoreze; nici măcar nu se gândise că Slade ar putea prelungi momentul de intimitate început şi ratat de el.

- Doar nu...

- Pentru Dumnezeu, pleacă mai repede, până când nu mă hotărăsc să fac exact acest lucru...

Kimberley urcă şi se-ncuie în baie, ca măsură suplimentară de precauție, deşi era clar că Slade îi va respecta intimitatea. în orice caz, se simțea mai liniştită când, îmbrăcată în blugi şi o cămaşă, coborî din nou în bucătărie unde îl lăsase pe Slade. Acesta avea deja pantalonii uscați şi tocmai îşi scotea din uscător cămaşa, cu care se îmbrăcă imediat, acoperindu-şi pieptul lat şi musculos.

- Vino aici, Kimberley.

Tonul lui era atât de autoritar, încât, deşi împotriva voinței, Kimberley îl ascultă, oprindu-se însă la o distanță de la care Slade n-ar fi ajuns la ea doar întinzându-şi brațul. Acesta nu manifestă nici o intenție de a o atinge, ci, privind-o în continuare, îşi vârî mâinile în buzunare, luându-şi obişnuitul aer degajat.

- Aşadar, căsătoria e condiţia obligatorie, da?

Fusese convinsă că subiectul n-avea să mai fie reluat, prin urmare era cu atât mai surprinsă.

- Da, spuse ea străduindu-se să pară la fel de calmă ca şi el; cu toate acestea, simţea că se sufocă şi vocea abia i se auzea.

Urmă o pauză, timp în care Slade continua s-o privească speculativ.

- Eşti de acord să fac demersurile necesare?

Era sâmbătă. Deşi se trezise, Kimberley nu schiţă nici un gest de a se da jos din pat. Se făcuse din nou vreme frumoasă. Ce fericire pentru mireasă, că soarele străluceşte, se gândi ea cu ironie şi amărăciune, încercând să nu se mai gândească la faptul că David ar fi trebuit să fie cel cu care se căsătorea astăzi, nu Slade Darville.

Se strădui să se gândească doar la Slade. Nu-l văzuse de duminică; îi telefonase doar să-i spună că totul era aranjat şi că urma să vină s-o ia în dimineaţa aceasta la oficiul Stării Civile.

Cererea lui în căsătorie, în plină ploaie torenţială, nu se putea compara cu a lui David, în acea zi însorită, în livadă. Şi apoi, cuvintele lui pline de romantism: "Draga mea, te iubesc cu desperare; te rog, spune-mi că accepţi să te căsătoreşti cu mine" nu semănau deloc cu ceea ce rostise Slade. Făcu un efort să şi-l scoată pe David din minte. De fapt, nici nu fusese sigură la început dacă îndeplinirea "demersurilor necesare" echivala cu o cerere în căsătorie.

îşi amintea că-l privise complet nedumerită, neîndrăznind să spere că mai poate păstra Bramcote.

- Ei bine, repetase el, fără a avea nimic în ton şi atitudine care să sugereze un bărbat îndrăgostit, să fac demersurile ca să

devii cât mai repede doamna Slade Darville sau nu?

Aşadar, era vorba de o cerere în căsătorie. Kimberley îşi stăpâni bucuria cu care ar fi strigat în gura mare. "Da"! Oare trebuia să-i spună că nu-l iubeşte? De fapt, că nu va mai putea iubi pe nimeni, niciodată? Apoi îşi amintise ce-i spusese Doreen despre el şi-şi dădu seama că acea cerere în căsătorie nu fusese decât soluția de moment pentru a face dragoste cu ea şi că nici el nu-şi dorea o căsnicie în adevăratul sens al cuvântului, o căsnicie de durată. Aşa că n-avea nici un rost să-ncurce lucrurile, aducând în discuție chestiunea dragostei. De altfel, Slade nu o iubea, era absolut sigură de asta.

- Da, răspunsese ea, fără să obiecteze nimic.

Nici o trăsătură de pe fața lui nu trădase ceva care să sugereze cum primise acceptul ei. Intenția lui abia schițată de a face un pas spre ea o făcu să se îndepărteze imediat.

- Prefer doar o ceremonie discretă, la Oficiul Stării Civile, spuse ea aproape brutal, făcându-l să se oprească, mirat, indiferent ce intenție ar fi avut.

- Se pare că te-ai gândit deja...

Habar n-avea el cât!

- Tatăl meu a murit doar de o lună, se agățase de acest pretext, zâmbind vinovată pentru că amesteca memoria tatălui ei în toată această poveste, deşi, dacă n-ar fi fost ideea acestuia, nu ar mai fi fost necesar să recurgă la aşa ceva!

- înțeleg că vrei ca totul să fie cât se poate de discret.

După care Slade notase datele de care considera că are nevoie, spunând că va suna chiar a doua zi dimineață Oficiul Stării Civile din Thaxly şi se va ocupa de tot.

Apoi, o sărutase la plecare, ca de obicei, iar ea nu se mai ferise, gândindu-se că nu era cazul să pericliteze acordul abia

încheiat.

O sărutase... Brusc, Kimberley sări din pat. Până atunci, nici nu-ndrăznise să se gândească la ceea ce urma în noaptea aceea; de fapt, nici acum nu îndrăznea. Singura soluție era să meargă din aproape în aproape, şi probabil că lucrurile se vor rezolva de la sine după căsătorie. Spera din tot sufletul ca Slade să nu obiecteze prea tare când va vedea că i se pregătise un pat în încăperea alăturată camerei ei. Era conştientă că nu-i putea refuza trupul - doar pentru asta se şi căsătorea cu ea - dar spera ca măcar să nu fie nevoită să doarmă toată noaptea cu el în pat.

Din fericire, sună telefonul, întrerupându-i gândurile. Surprinzător, era doctorul Ellis. Ce norocoşi, localnicii din Amberton, să aibă un medic atât de grijuliu. Chiar şi acum, deşi era atât de ocupat, tot îşi găsise timp s-o întrebe ce mai face şi cum se simte. Din fericire, nu o vedea, aşa că-i putea spune liniştită că se simțea foarte bine.

Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia închise nasturii mici ai taiorului crem, taior cumpărat pentru că îi plăcuse lui David. Nu, nu trebuia să se mai gândească la David, acum când lucrurile merseseră mult prea departe pentru a se mai răzgândi.

Nu numai că era gata la vreme, dar îi mai rămăsese şi timp până la venirea lui Slade. Nu putea nici să se apuce de vreo treabă, ca să nu-şi murdărească taiorul, dar nici nu avea răbdare să stea şi să aştepte, fără să facă nimic.

Mai erau cinci minute până la ora la care urma să vină Slade, când soneria de la uşa din față o făcu să tresară, înspăimântată: nu voia ca vizitatorul - precis cineva din sat - să bănuiască, după cum era îmbrăcată, ocazia pentru care se

pregătea. Insistența cu care se suna o făcu să se hotărască să deschidă. Era chiar Slade.

- Nu m-am așteptat să fii tu; credeam că vii, ca de obicei pe la bucătărie.

Era surprinsă, totodată, văzându-l - pentru prima dată - îmbrăcat în costum - și încă, unul foarte elegant.

- Astăzi e o zi deosebită, nu-i așa? întrebă el luând-o în brațe și sărutând-o prelung, înainte ca ea să se poată gândi la un răspuns. Tremuri, remarcă el când își desprinse buzele de ale ei. Ai emoții?

Kimberley nu avu decât puterea să încuviințeze din cap. "Starea emotivă" era minimum ce se putea spune despre starea ei aproape de panică.

- Vrei o cafea sau altceva înainte să plecăm?

- Vreau să mă căsătoresc cu tine.

- Nu a fost nici o problemă să-ți iei ziua aceasta liberă? se interesă ea, gândindu-se că trebuie să fi lipsit de la vreo repetiție.

- Mi-am adus ceva de lucru cu mine... deși, mă-ndoiesc că voi lucra...

Luându-și poșeta și mănușile, Kimberley, fără a da prea mare atenție răspunsului lui, se gândi totuși că nu era momentul potrivit, dar că-i va spune că nu are nimic împotrivă ca el să-și petreacă întregul weekend învățându-și rolul.

Pentru moment, altceva o preocupa: cum vor ajunge în Thaxly. Spera totuși ca Slade să se fi _gândit să comande un taxi, pentru că tare n-ar fi vrut să atragă atenția asupra sa, prin modul în care era îmbrăcată, dacă s-ar fi dus cu autobuzul. Ieșind din casă, constată cu surprindere că Slade venise cu

o maşină foarte luxoasă care, desigur, avea să dea naştere la tot felul de comentarii în sat. Se gândi că Slade închiriase maşina pentru ocazia respectivă şi, urcându-se în ea, speră din tot sufletul ca acest gest să nu-i fi dezechilibrat bugetul în mod iremediabil.

înainte de a porni maşina, Slade îi prinse la rever un minunat buchețel de frezii.

- Acum se vede, într-adevăr, că urmează să te măriți.

Kimberley nu avea deloc sentimentul că se măritase, nici după oficierea căsătoriei. Purta verigheta, dar ceremonia în sine nu ajunsese la sufletul ei. Fusese pe punctul de a plânge doar când Slade pronunță jurământul cu voce fermă - şi-ar fi dorit atât de mult ca David să fie în locul lui!

Era însă recunoscătoare lui Slade pentru că se căsătorise cu ea - indiferent de motivele care-l determinaseră s-o facă - şi fericirea de a nu fi pierdut casa, îi umplu ochii de strălucire.

- Eşti fericită? întrebă Slade, observându-i reacția. N-ar fi fost o exagerare dacă i-ar fi răspuns că era aproape în extaz. Şi, într-o efuziune sinceră, înainte de a-şi da bine seama de ceea ce face, Kimberley se ridică pe vârfuri şi-l sărută.

- Rezervasem o masă la "Swan" pentru prânz, dar, dacă preferi să mergem acasă...

- Nu, mi-e foarte foame.

Se vedea că, totuşi, se simțea fericită. Ea, care nu fusese niciodată prea vorbăreață cu Slade, acum râse şi discută degajat, fără să-şi dea seama cum fata de acum douăsprezece luni revenea încetul cu încetul la viață, sub privirile pline de admirație ale bărbatului de lângă ea.

Ochii lui Slade străluceau de bucurie când, după ce

terminară de băut cafeaua, îi luă mâna şi o întrebă blând:

- Acum putem pleca?

- Eu...

Brusc, totul se întunecă în jurul ei, tremurul mâinii fiind singurul răspuns, suficient de concludent însă, ca Slade să înțeleagă.

- Nu e nici o grabă, încercă el s-o liniştească. Vrei să mergem la cinema?

- Cred că glumeşti! protestă ea, privindu-şi hainele şi buchetul dăruit de el, complet nepotrivite pentru aşa ceva.

- începi să mă cunoşti, recunoscu el, amuzat. Mai bine mergem înapoi la Bramcote, ne schimbăm de hainele astea festive şi... mergem la plimbare.

- Mi se pare... o idee foarte bună.

Când plecară de la "Swan", Kimberley zâmbea: mergea acasă la Bramcote, care era al ei. Abia când ajunseră, dispăru orice urmă de bucurie.

Aşteptă până când Slade îşi luă din portbagaj valiza - o valiză destul de mare care o făcu să se

întrebe imediat cât avea să rămână acolo înainte de a se plictisi de ea.

- Arată-mi, te rog, unde pot lăsa asta, spuse el văzând-o că ezită!

- Desigur.

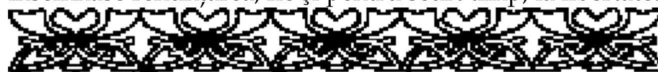
Avea o senzație de gol în stomac la gândul că nu îndrăznise să-i pregătească o cameră cât mai departe de a ei. Deschise uşa dormitorului şi-l observă cum priveţşte tapetul uşor decolorat şi patul dublu.

- E o baie aici, anunță ea, deschizând o altă uşă şi... şi... m-am gândit că.... din moment ce eu am un somn atât de agitat, poate preferi să... dormi aici. în plus, adăugă ea, profitând de

tăcerea lui - deşi rău prevestitoare - dar încă neîndrăznind să-l privească, aici şifonierele sunt libere.

Fără să spună un cuvânt, Slade trecu pe lângă ea şi-şi duse valiza în încăperea ce i se repartizase. îşi scoase haina, cravata, iar când începu să se descheie la cămaşă, Kimberley ieşi.

Merse direct în baie să se schimbe de hainele elegante pentru că Slade promisese o plimbare, încercând tot timpul să se consoleze cu ideea că, oricât de mult şi-ar fi dorit să pună capăt căsniciei lor chiar în acel moment, nu putea să uite că îi datora ceva lui Slade - iar el nu părea deloc genul de om care s-o lase să scape cu datoria neplătită, mai ales că pentru el însemnase renunțarea, fie şi pentru scurt timp, la libertate.

Când ieşi, speră să-şi fi depăşit acea stare de panică, dar ajungând în dormitor şi văzându-l pe Slade deja instalat acolo, îşi dădu seama că îşi făcuse iluzii deşarte.

- Cred că e timpul să reglăm conturile, spuse el privind-o fix.

- Să reglăm conturile? Nu înțelegea bine ce vroia să spună, dar se temea de el.

- Mi-ai dat cu un sărut în plus de când suntem căsătoriți.

Spusese aceasta calm, dar în clipa următoare o luă în brațe.

- încă nu! strigă ea, pe măsură ce buzele lui se apropiau de ale ei, declanşându-i sentimente confuze pe fundalul aceluiaşi laitmotiv: trebuia să fie David, nu el.

- Nu intenționez să-ți propun să facem dragoste, aşa că nu mai tremura! Dar nu mă poți învinui, scumpa mea soție, dacă-mi doresc un mic preludiu care să anticipeze momentul consumării căsătoriei noastre.

De data aceasta, Kimberley nu-l mai respinse când se aplecă din nou asupra ei s-o sărute. Poate că, într-adevăr, cuvintele lui o făcură să se relaxeze puțin, sau poate că avea

conştiinţa încărcată ştiind că nu procedase cinstit; cert este că, atunci când Slade îşi întrerupse sărutul pentru a o privi, faţa ei era luminată de un zâmbet.

- Cred că sunt puţin cam încordată, mărturisi ea, aşezându-şi mâinile pe umerii lui, ca o chezăşie a faptului că se străduia să-şi îndeplinească rolul cât mai bine.

Ca răspuns, Slade o sărută din nou, având de data aceasta şi participarea ei. Surprinzător, Kimberley reacţiona sincer, cu o plăcere pe care nici ea însăşi n-ar fi bănuit-o, ceea ce o făcu să spere că totul avea să fie bine. Şi aceasta se dovedi a fi tot o iluzie.

- Nu! ţipă ea, împingându-l brutal, incapabilă de a suporta atingerea lui intimă.

Cu dinţii încleştaţi, Slade îi dădu drumul, deşi privind-o agresiv.

- Hai să ne plimbăm, propuse el în mod cu totul neaşteptat.

S-au plimbat, au luat cina, au spălat vasele, au ascultat muzică... Pe măsură ce clipele treceau, Kimberley devenea din ce în ce mai agitată: pe de o parte, şi-ar fi dorit să scape cât mai repede de povara consumării căsătoriei lor, dar pe de altă parte, nu era în stare să trădeze dragostea pe care încă i-o purta lui David.

- Mă duc să fac o baie, anunţă Kimberley în liniştea tensionată ce se instalase după încetarea muzicii.

- Vin şi eu imediat.

Deşi pentru ea cuvintele lui sunau mai mult a ameninţare,

se strădui să părăsească încăperea cu un zâmbet pe buze.

Când Slade veni lângă ea, în dormitor, Kimberley spera să fi ajuns la o stare de împăcare cu sine. încercă să răspundă sărutărilor lui din ce în ce mai pasionale, dar ceva parcă înghețase înăuntrul ei. Mângâierile lui îi chinuiau şi trupul şi sufletul şi, pentru a le face mai suportabile, încercă să-şi imagineze că David era în locul lui Slade.

- Nu! urlă ea, împingându-l, îngrozită de murdăria stratagemei la care recursese. Nu! Cu fața pământie, se trase în partea cealaltă a patului şi se dădu jos. Nu pot..., gemu ea cu voce stinsă.

- Nu poți?

- Nu..., repetă ea cu voce stinsă, cu mâinile întinse în față, ca şi cum ar fi încercat să se ferească de el, deşi el nici nu se mişcase.

- Ai descoperit asta cam târziu, nu ți se pare?

- îmi pare rău... se bâlbâi ea, cu privirea plină de o rugă mută - o implorare spre înțelegere. Ştiu că... ăsta e singurul motiv pentru care te-ai căsătorit cu mine, dar... nu pot!

Dacă până acum, gesturile lui Slade fuseseră blânde, acum deveniseră agresive. Dintr-o singură mişcare, acesta se întinse şi o înlănțui în brațele sale.

- Nu ți-a spus nimeni până acum, iubită soțioară, că nu există cuvintele "nu pot"?

După care, gura lui îi cuprinse cu cruzime buzele, aproape muşcându-i-le, apoi coborî spre gât.

- Nu! țipă ea, zbătându-se.

- Nici acest cuvânt nu figurează în dicționarul meu. Ar fi trebuit să te gândeşti mai bine înainte de căsătorie, dar lăcomia

a fost mai puternică decât aversiunea de a fi în brațele oricărui alt bărbat în afara celui care te-a părăsit!
Categoric, Slade Darville ştia să lovească! în plus, avea dreptate: despre David, c-o părăsise, despre faptul că îşi imaginase că va depăşi aversiunea sa față de atingerea oricărui bărbat, dar... mintea sa cuprinsă de panică în clipele acelea nu înțelegea acuzația de lăcomie; probabil că Slade aflase cumva de povestea cu casa.

- Nu a fost vorba de lăcomie; casa îmi aparține de drept.
- Casa? Despre ce naiba vorbeşti?
- Ştii bine...
- Ce să ştiu?
- De ce m-am căsătorit cu tine.

Pentru o clipă, Slade ar fi vrut să se lămurească, fiindcă era clar că ajunsese într-un punct în care nu mai înțelegea nici el, dar apoi, conturul trupului ei pe care cămaşa de noapte diafană îl scotea şi mai mult în evidență, îi şterse orice alt gând din minte.

Păşi din nou spre ea. Tot dându-se cu spatele înapoi, Kimberley ajunse în dreptul şifonierului; nemaiavând unde să fugă, deveni o pradă uşoară pentru Slade care, dintr-un pas, ajunse lângă ea şi o cuprinse în brațe.

- Ştiu foarte bine de ce te-ai măritat cu mine, frumoasa mea soție dornică de a pune mâna pe o sumă cât mai mare de bani. Ai încercat să scapi de mine când m-am prezentat la petrecerea familiei Gilbert, dar atitudinea ta s-a transformat în mod miraculos după ce Doreen te-a pus la curent cu contul meu bancar - cu bogăția mea.

- Bogăție?

- Doar n-ai de gând să negi că, la sfârşitul discuției cu Doreen - discuție în timpul căreia nu ți-ai dezlipit privirea de la mine - nu ştiai că sunt bogat.

Fără să poată înțelege ceva din ce spunea Slade, țintuită de brațele lui, Kimberley rămase privindu-l lung.

- Ce imagine a inocenței! comentă el ironic. Vrei să spui că habar nu ai avut că vei avea un soț bogat!

- Soț bogat?

- Chiar susții că nu știai? Doar pentru asta m-ai preferat pe mine!

- Nu! Singurul lucru pe care Doreen mi l-a spus despre tine a fost că obișnuiești să ai doar aventuri de scurtă durată.

- Nu ți-a spus că, pe lângă banii pe care i-am moștenit, am și o afacere de bursă care nu este deloc lipsită de succes? continuă el sarcastic.

- Nu! Atunci făcu legătura cu mașina luxoasă cu care venise și-și dădu seama că-l etichetase greșit la petrecere ca fiind unul din prietenii săraci și boemi ai lui Doreen, când, de fapt, era unul din prietenii lui Edward, adică unul din bancherii bogați! Sincer, nu am știut. Când te-am întrebat atunci, la petrecere, cu ce te ocupi, mi-ai spus că ești într-o pauză și am dedus că ești un actor care nu are de lucru.

- Actor? Dumnezeule, nu mi-am închipuit că sunt atât de bun! Și acum, gata cu discuția. Nu intenționez să-mi petrec noaptea vorbind; avem tot timpul pentru asta mâine dimineață.

Discuția nu-i diminuase cu nimic pasiunea.

Kimberley se simți scuturată de un tremur pe care nu și-l putea stăpâni. Frustrarea și sentimentul de neputință îi umplură ochii de lacrimi. îl privea tăcută, tremurând, dar fără să se mai zbată, în timp ce două lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji.

- Ah! Dumnezeule! șopti Slade, dându-i drumul din strânsoare.

Chiar şi aşa, Kimberley rămase ţintuită acolo, incapabilă de a face un pas.

- Ascunde-te-n pat înainte să-mi pierd minţile, gemu el într-un târziu, desprinzându-şi cu greu privirea de la ea.

Capitolul 4

Kimberley se trezi cu o presimţire rea. Imediat cum deschise ochii, îi reveni în minte modul în care o părăsise Slade. îşi dădea seama că nu va mai putea trece încă o noapte în care el să lase relaţia lor neconsumată. Şi totuşi, trebuia să-i fie foarte clar şi lui, tot aşa cum îi fusese şi ei, că pur şi simplu nu putea face mai mult.

O mişcare lângă măsuţa ei de toaletă îi atrase atenţia asupra prezenţei bărbatului care o privea. Intră deja în panică la gândul că, probabil simţindu-se jignit şi înşelat, Slade venise hotărât să-şi ia revanşa.

- Nu e cazul să faci figura asta îngrozită; n-am chef să mai repet scena-ntâi.

Kimberley se linişti puţin şi tocmai începuse să respire mai regulat, când simţi din nou că se

înăbuşă când Slade se aşeză pe marginea patului, hotărât să nu plece până când nu obţine răspunsul dorit.

- Ce sunt astea? întrebă el pe un ton imperativ, deschizând palma în care ţinea sticluţa cu tablete pe care Kimberley, în agitaţia din noaptea trecută, uitase s-o aducă înapoi în noptieră.

Ar fi vrut să-i spună că nu e treaba lui, dar se simţea foarte vulnerabilă, acum când avea dreptul să împartă cu ea intimitatea acelui dormitor pe care trebuia să-l considere

comun.

- Sunt….. nişte tablete pe care medicul mi le-a prescris.

- Pentru ce? întrebă el încordat.

- Mă rog, dacă vrei să ştii...

Se opri la mijlocul frazei. Nu-i convenea să-i cunoască toate punctele slabe, să afle că este atât de sensibilă încât uneori abia putea face faţă realităţii dure.

- Sigur că trebuie să ştiu, spuse el dur, complet insensibil la umbrele ce-i întunecau faţa.

- Am suportat foarte rău... ruperea logodnei. Doctorul Ellis a fost de părere că...

- Tranchilizante! tună el acuzator. De atunci te îndopi cu porcăriile astea?

- Doctorul Ellis era de părere că eram pe punctul de a face o cădere psihică.

Urmă o tăcere tensionată. Răspunsul ei îl pusese pe gânduri pe Slade şi, când vorbi din nou, deşi încă se mai simţea o oarecare agresiune în tonul lui, părea mai blând şi mai liniştit.

- Câte iei pe zi?
- Nu am mai luat de mult timp, dar sunt mai liniştită să ştiu că le am la nevoie.
- Ai luat noaptea trecută?
- Da.
- Când?

Ostilă, Kimberley intenţionă să nu-i răspundă, dar privirea lui nemiloasă o avertiză că nu admitea nici un refuz.

- După ce ai plecat.
- Gestul meu te-a deranjat atât de mult? Asta e bine.
- Bine?

Dumnezeule, se măritase cu o brută! Un ticălos nepăsător, fără nici un sentiment.

- E timpul să te trezească, în sfârşit, cineva!

De data aceasta, Kimberley simţi că explodează de furie. Vru să se ridice şi, făcând o mişcare bruscă, îşi dădu seama după privirea lui că, alunecând de pe ea, cearşaful îi dezgolise umărul într-un mod cât se putea de provocator.

- îmbracă-te şi coboară înainte să-mi amintesc că, în calitate de soţ, am anumite drepturi asupra ta, spuse el dur, după care plecă.

Singura consolare pentru Kimberley era că Slade nu avea să-i fie soţ mult timp. Animată de acest gând, intră în baie trântind uşa, fără să-şi dea seama că era prima oară după mult timp când trăia o emoţie puternică, fie aceasta chiar şi furia pe care o simţea.

Coborî la parter şi, în drum spre bucătărie, văzu că uşa biroului tatălui ei, ţinută închisă de când acesta murise, era acum deschisă.

- Intră, o invită nonşalant Slade, comod instalat la birou.

Kimberley se conformă, cu intenţia clară, însă, de a-i spune să părăsească imediat fotoliul tatălui ei, biroul, casa; nu avu timp.

- Aşadar, doamnă Darville, începu el insolent, de ce te-ai căsătorit cu mine? Spune-mi, repetă el după o scurtă pauză, văzând că ea nu avea nici o intenţie de a-i răspunde, ce am eu atât de deosebit

- asta, în cazul în care trebuie să cred că nu banii te-au atras?

- Nu era neapărat să fii tu, spuse ea în mod calculat pentru a-l răni. Putea fi orice bărbat.

Numai că, în privinţa loviturilor sub centură, Slade se dovedi a fi mult mai bun decât ea.

- Din moment ce singurul bărbat pe care-l doreai nu te-a vrut, nu-i aşa?

Şocul provocat de remarca lui brutală îi umplu ochii de lacrimi. Se aşeză, clătinându-se, pe scaunul

pe care-l refuzase când încă nu bănuise puterea adversarului care nu ţinea seama de regulile unei confruntări civilizate.

- Ce-ai vrut să spui aseară cu "această casă îmi aparţine de drept"?

Spiritul ei combativ păru brusc anihilat de remarca lui referitoare la David.

- Ţin foarte mult la această casă, începu ea încet. Tatăl meu ştia cât de mult iubesc Bramcote şi totuşi...

Tăcu, retrăind clipele petrecute la notar şi şocul avut când aflase clauzele testamentului.

- Şi totuşi?... întrebă Slade calm, readucând-o la realitatea momentului prezent.

- în testamentul tatălui meu se stipula că pot moşteni Bramcote numai dacă - aici, vocea începu să-i tremure pronunţând cuvintele pe care Charles Forester, avocatul, trebuise să le repete la nesfârşit până când mintea ei fusese în stare să le cuprindă - sunt căsătorită când se împlinesc şase luni de la moartea lui.

- Norocul tău a fost că te-am cerut eu în căsătorie.

- Chiar mă gândeam să-ţi propun eu, mărturisi ea sincer considerând că nu mai avea rost să-i ascundă nimic şi nu putu să nu remarce expresia de vădită surprindere de pe faţa lui, ca şi cum aceasta era ceva la care nu s-ar fi aşteptat niciodată.

- Dumnezeule! Şi... pot să te întreb, dacă mi-ai fi propus, ce mi-ai fi oferit ca să mă tenteze? Presupun că în nici un caz

trupul tău.

- Nu mă gândisem la toate aspectele în ceea ce priveşte rolul pe care urma să-l joci.

- Asta e evident...

- Crezând că eşti un actor fără contract la momentul respectiv, m-am gândit c-ar putea fi avantajos pentru tine să locuieşti aici timp de câteva săptămâni. Tata nu mi-a lăsat o sumă mare de bani, dar ți-aş fi oferit jumătate din ea...

- Aşadar, nu urmăreai banii mei!

- Nu, ți-am spus asta deja, se arătă ea iritată de neîncrederea lui.

- Nu trebuie să te înfurii. Sinceritatea de care ai dat dovadă de la începutul acestei discuții mă face să te cred. Şi... de ce, dacă tatăl tău ştia cât ții la... la această grămadă de cărămizi, a condiționat astfel moştenirea?

Kimberley se înfurie şi mai mult auzindu-l cum vorbeşte despre iubita ei Bramcote. Era tentată să se ridice şi să părăsească încăperea chiar în clipa aceea, dar ştia că tot nu avea scăpare, că ar fi urmărit-o peste tot până când i-ar fi smuls răspunsul.

- îi spusesem că nu mă voi căsători niciodată.

- Din cauza lui David Bennet?

Doar rostind acel nume, Slade îi produse o nouă suferință.

în plus, de unde-i ştia prenumele? De la Doreen? De la Edward? Nu-şi amintea ca el să-l fi menționat vreodată. O nouă întrebare a lui Slade îi întrerupse gândurile.

- De ce era atât de important pentru tatăl tău să te căsătoreşti? Doar, pentru tinerele de azi, căsătoria nu mai constituie împlinirea supremă, idealul de existență...

Era şiret şi nu lua nimic din ceea ce îi spunea drept bun; scormonea absolut totul, fără să-l intereseze cât de multă durere producea.

- Ce-l făcea pe tatăl tău să considere că e absolut neapărat să te căsătoreşti?

- La naiba! strigă ea, incapabilă să-şi mai stăpânească enervarea faţă de acel individ care nu avea nimic sfânt. Nu te priveşte!

- Căsătorindu-te cu mine, ai făcut ca totul să mă privească în mod direct.

Atmosfera devenise foarte tensionată; între insistenţa lui de a afla şi refuzul ei de a răspunde, Kimberley nu considera necesar să-i dea atâtea amănunte, din moment ce era clar că nu vor sta mult timp împreună, apoi, dorinţa de a rămâne cât mai repede singură, cu gândurile ei, o făcu să cedeze.

- întotdeauna tatăl meu a avut o atitudine exagerat de protectoare faţă de mine.

- De ce?

- Mama mea... era extrem de sensibilă. Tata se temea să nu o fi moştenit în această privinţă. Când aveam zece ani continuă ea, cu un efort considerabil, dar dornică de a scăpa cât mai repede de el, tata a insistat, împotriva voinţei mamei să mă trimită la un internat, pentru a mă pregăti mai bine pentru viaţă. M-am întors acasă după o săptămână, timp în care mama... a căzut în râu şi s-a înecat... Tata s-a simţit întotdeauna vinovat pentru acest accident.

- S-a gândit că, nesuportând lipsa ta, s-a sinucis?

- Sunt absolut convinsă că a fost un accident. De altfel, zona în care s-a întâmplat tragedia este recunoscută ca fiind

foarte periculoasă; ca probă, acum este îngrădită.

- Aşadar, nefiind sigur dacă mama ta s-a sinucis sau nu, a avut întotdeauna o grijă exagerată faţă de tine?

- Da... Presupun că, atunci când am fost pe punctul de a avea o cădere psihică, tata, ştiind că nu mai are mult de trăit şi că, iubind enorm această casă, aş fi în stare să fac orice pentru ea... trebuie să se fi gândit că... un soţ i-ar prelua rolul de protector.

Ajungând la sfârşitul poveştii, se întrista din nou. Tot nu înţelegea cum de tatăl ei se putuse înşela atât de mult. O fi semănat ca fizic mamei sale, dar moştenise tăria lui de caracter. Sigur că s-ar fi refăcut după despărţirea de David, tot aşa cum şi el învăţase să trăiască fără adorata lui Rosemary. Din nou, Slade îi întrerupse gândurile, agresiv.

- Ce păcat, scumpa mea Kimberley, că sentimentele mele faţă de tine nu au absolut nimic patern.

"Sentimentele faţă de mine?" se gândi ea, parcă trezită la realitate, simţindu-se ameninţată de simpla amintire a mângâierilor lui.

- Acum, desigur că nu mai poate fi vorba de nici un sentiment, din moment ce ţi-ai dat seama că ai făcut o greşeală. Oricum, nu aveai intenţia să rămâi prea mult timp căsătorită cu mine... Doreen spunea că, dacă te-ai căsători vreodată, ai face tot posibilul să divorţezi imediat ce te-ai trezi la realitate! Nu crezi c-am putea divorţa chiar acum, fără să mai aşteptăm cele câteva săptămâni care ţi-ar fi putut fi necesare ca să-ţi dai seama de greşeala făcută?

- Am spus eu că am făcut o greşeală?

- Bine, dar e evident că da! Te-ai căsătorit cu mine doar pentru că altfel nu puteai ajunge în patul meu. Acum, cred că

este clar pentru amândoi că... acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

Aşadar, putem divorţa. Ne putem despărţi ca prieteni, Slade, nu-i aşa?

- Iar tu vei fi fericită în această casă dărăpănată! Egoisto! Egoistă ticăloasă ce eşti! Puţin îţi pasă de sentimentele celorlalţi. Nu contează decât să obţii ce vrei!

- Nu este adevărat! Sentimente? Despre ce sentimente vorbeşti?

Primi imediat confirmarea că nu era vorba de sentimente faţă de ea.

- Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că poate am prieteni sau parteneri de afaceri cărora le-am spus că nu ne vom vedea un timp pentru că voi fi în luna de miere? Tot aşa cum nici nu te gândeşti cum m-aş simţi faţă de cunoscuţii mei care ar afla că motivul divorţului ar fi căsătoria neconsumată!

Kimberley recunoscu în sinea ei că nu se gândise niciodată că toate aceste aspecte ar putea face obiectul unor relatări între cunoscuţi, dar, dacă ea nu intenţiona să spună decât avocatului, asta nu-nsemna că Slade trebuia să procedeze la fel.

- La naiba! Să crezi tu că vom divorţa!

- Vrei să spui că...

- Nici o femeie n-o să mă facă să par un impotent caraghios. încearcă doar şi vei fi mirată

- de cât de repede se va consuma această căsătorie!

- Vrei să spui că m-ai viola! spuse ea îngrozită, cu respiraţia întretăiată.

Râsul lui cinic umplu încăperea.

- Te asigur că nici măcar ţie nu ţi s-ar părea viol.

- Bine, dar trebuie să divorţezi de mine, se agăţă Kimberley cu desperare de această idee cu care şi înlocuia, cât putea de repede, subiectul penibil al măiestriei sale ca amant. îţi dau toţi banii pe care mi i-a lăsat tata, propuse ea, uitând complet de situaţia lui materială pentru care oferta ei nu însemna nimic.

- Aminteşte-ţi că te bănuisem pe tine că te-ai măritat pentru banii mei!

- Este evident că nici o femeie nu s-ar mărita cu tine pentru personalitatea ta!

Kimberley avu aproape un şoc văzând cum remarca ei plină de furie îl făcu să izbucnească într-un hohot de râs nestăpânit.

- Continuă aşa, scumpa mea şi cred că, în cele din urmă, îmi va face plăcere să locuiesc aici.

- Adică... ai de gând să rămâi?

- Până când moartea ne va despărţi. Ştii, intenţionam să ne mutăm în locuinţa mea din Londra, dar, având în vedere că Bramcote ar putea fi refăcută în urma unor reparaţii majore, până la urmă s-ar dovedi o proprietate foarte acceptabilă.

Aruncându-i o privire dispreţuitoare şi fără să scoată un cuvânt, intrigată de modul în care vorbea despre casa ei, Kimberley ieşi din birou, conştientă că dacă ar mai fi ămas fie şi o singură clipă, l-ar fi

agresat fizic. Ieşi furioasă pe uşa de la bucătărie cu capul încă răsunându-i de cuvintele lui. "Reparaţii majore"! Da, văzuse şi ea o pată mare apărută pe tavan, la etaj, probabil în urma ploii torenţiale din ziua în care o ceruse în căsătorie - atât cât putea fi numită cerere în căsătorie. Şi apoi... "Până ce moartea ne va despărţi!" Bineînţeles că nu vorbea serios, tot aşa cum nu luase

în serios nici jurămintele făcute la oficierea căsătoriei.

Porni în ritmul vârtejului de gânduri ce-i asaltau mintea. Cum cunoştea foarte bine împrejurimile, hotărî să hoinărească până când avea să se simtă mai liniştită, mai pregătită pentru a-l înfrunta din nou. Sau, cine ştie... plictisit de aşteptare, poate că nici nu va mai aştepta întoarcerea ei.

Poate că, dacă nu i-ar fi fost foame, Kimberley ar fi întârziat şi mai mult, dar aşa, nemâncând nimic toată ziua, se-ntoarse - e adevărat, mai calmă - pe la ora opt seara.

- Unde naiba ai umblat? se auzi vocea lui Slade, imediat ce intră în bucătărie.

Stând în picioare în prag, acesta părea c-o aştepta, cu o figură sumbră.

- Oricum n-ai şti, chiar dacă ţi-aş spune; n-aş face decât să te plictisesc.

- Atunci, plictiseşte-mă. Mi-am petrecut întreaga zi încercând să dau cumva de tine.

- M-ai căutat? S-a întâmplat ceva? întrebă ea repede, încruntându-se. Vreun accident, cumva? Gândurile îi zburară în toate direcţiile, apoi păli gândindu-se la posibilitatea ca tatăl lui David să fi sunat din satul alăturat. S-a întâmplat ceva cu David?

- Nu s-a întâmplat nimic, răspunse Slade furios şi pe întrebarea ei şi pe sentimentul de uşurare cu care primise vestea că David nu păţise nimic.

- Bine, şi atunci, de ce m-ai căutat?

- Când am spus că eşti o ticăloasă egoistă, am spus prea puţin, urlă el, ca şi cum s-ar fi eliberat de toată tensiunea acumulată în timpul zilei. în urma acelei farse de ceremonie de

ieri, mi-am asumat o anumită responsabilitate față de tine.

- Bine, dar nu trebuia... Nu era necesar să mă cauți...

- După discuția de dimineață, am considerat că este.

- Adică, în urma a ceea ce mi-ai spus despre hipersensibilitatea mamei tale.

- Ai crezut că..., ezită, nevenindu-i să creadă, apoi se văzu nevoită să-şi termine fraza, sub privirea lui dură, poruncitoare. Ai crezut că... s-ar fi putut să... mă fi sinucis?

- Ai plecat supărată.

- Da, dar...

- Eşti suficient de egoistă ca să-mi împovărezi conştiința cu sinuciderea ta!

- Sunt convinsă că nici cel mai înverşunat duşman al cuiva nu ar vrea să-şi trăiască restul zilelor cu moartea respectivului apăsându-i conştiința. Totuşi, doar nu ți-ai închipuit că voi merge până acolo încât să comit un astfel de gest doar pentru că pretinzi că nu vrei să divorțăm!

Slade nu răspunse, ceea ce îi întări convingerea că-i lăsase într-adevăr acea impresie. O mustra conştiința că, din cauza ei, cineva, chiar dacă n-o plăcea deloc, îşi petrecuse ore în şir făcându-şi griji. Simțea nevoia să-i arate că nu era egoistă.

- Te rog să mă scuzi, Slade. Nu mi-a trecut prin minte că... Abia acum îmi dau seama că aveai toate motivele să... în sfârşit... îmi pare rău...

Făcu un gest vag cu mâna în aer, pregătindu-se să iasă din cameră, sătulă de el şi de întreaga poveste, de altfel.

- Pe viitor, când mai simți nevoia să te plimbi singură, nu uita să-mi spui şi mie pe unde ai de gând să mergi. Ai mâncat azi?

- Nu mi-e foame, minți ea pentru a nu mai fi nevoită să

mai rămână în compania lui.

- Du-te şi spală-te şi, între timp, îţi pregătesc ceva.

- Ascultă, chiar dacă eşti căsătorit cu mine, asta nu înseamnă că poţi să comanzi în casa asta.

- Ba, cum să nu! Sunt stăpân peste toate, spuse el bine dispus, pentru a o enerva şi mai rău. Ai cincisprezece minute la dispoziţie. Dacă întârzii...

Kimberley simţea atât de acut nevoia de a-l lovi, încât ieşi imediat, înainte de a-şi pierde controlul.

Dumnezeule, ce făcuse? Se spălă pe faţă şi pe mâini, se pieptănă, dar gesturile erau mecanice, pentru că tot timpul gândul îi era la Bramcote. Nu, categoric nu regreta ce făcuse. Avea să mai dureze cel mult câteva săptămâni până când Slade, sătul de acea situaţie, va pleca şi totul va reintra în normal.

Această idee o mai însenină puţin şi, când se-ntoarse în bucătărie, chiar fredona o melodie, într-o stare de spirit mult mai liniştită.

- Exact paisprezece minute, anunţă ea veselă cum intră în bucătărie.

- Taie nişte pâine.

Kimberley luă cuţitul pentru pâine, privindu-i lama ascuţită cu care ar fi aplicat cu mare plăcere câteva corecţii.

- Nu am intenţii criminale, anunţă ea în glumă, dându-şi seama că era privită; oricum, nu din cele pe care să-ndrăznesc să le duc la îndeplinire, completă cu un zâmbet care se reflectă discret pe buzele lui.

Spre surprinderea ei, Kimberley mâncă jambonul cu ouă pregătit de el cu o poftă pe care de mult timp n-o mai avusese, după care insistă să spele ea singură vasele.

- Atunci, după ce termini, te rog să-mi aduci o cafea; voi fi în birou, comandă Slade, fără însă a reuşi s-o înfurie de data aceasta.

Trebuia să fie corectă, îşi tot spunea ea în timp ce-i pregătea cafeaua, şi să recunoască totuşi că-i datora foarte mult. Aşadar, nu era mare lucru dacă-i arăta un minimum de politeţe.

- Văd că eşti ocupat, remarcă ea, intrând în cabinetul de lucru, unde Slade era aşezat în faţa biroului plin cu hârtii.

- Ca să nu-mi pierd antrenamentul... Nu te voi deranja când voi veni să mă culc.

Kimberley tresări. Oare ce vroia să spună?

- Am să las veioza aprinsă ca să... vezi să ajungi în camera ta

- Sigur; dacă vei dormi, o voi stinge eu.

- Sunt cam obosită; cred că voi merge chiar acum la culcare.

- Noapte bună, Kimberley.

Totuşi, o prinse de încheietura mâinii şi, după ce se priviră lung câteva clipe, Kimberley înţelese ce aştepta din partea ei: îşi aplecă uşor capul, atingându-şi abia buzele de ale lui, după care merse cât putu de repede în camera ei.

Deşi era obosită, nu putea dormi. Câteva ore mai târziu, când auzi deschizându-se uşa, apoi paşii hotărâţi ai lui Slade, era încă trează.

Prefăcându-se că doarme, era în expectativă, cu nervii încordaţi la maximum. Când deschise ochii, el era lângă măsuţa de toaletă, ţinând în mână sticluţa cu tranchilizantele ei

şi minciuna nu-şi mai avea nici un rost.

- Câte ai luat?

- Astăzi, nici una.

- Mă bucur s-aud asta, spuse el, aşezându-se spre groaza ei pe marginea patului şi luându-i mâna în ale sale. Linişteşte-te!

- Slade, divorţează de mine. Cuvintele i se desprinseră de pe buze, surprinzând-o în egală măsură şi pe ea. Poţi alege orice motiv îţi convine.

Momentul de tăcere care urmă păru nesfârşit; îi dădu drumul şi se ridică, privind-o în continuare.

- Dacă aş fi în locul tău, Kimberley Darville, şi aş vrea cu desperare să păstrez această proprietate, aş fi mai prudentă când aş cere divorţul. Cred că ţi-ai dat seama că, din moment ce m-am căsătorit cu tine la trei săptămâni după ce te-am cunoscut, sunt un om care ia decizii rapide.

- Şi?

- Aşadar, aş putea să mă mişc la fel de repede şi în privinţa divorţului, ceea ce ar face posibil ca, atunci când se vor împlini şase luni de la moartea tatălui tău, să nu mai ai statutul de femeie căsătorită!

Capitolul 5

Cum de putuse să neglijeze acest aspect!

Adormise într-un târziu şi se trezise cu gândul la acea ameninţare ce plana asupra ei. Asta îi răsturna toate planurile. Nu-i rămânea decât să spere din tot sufletul că iubitul ei soţ nu se va grăbi să îndeplinească exact ceea ce ea îl implora să facă doar cu câteva ore în urmă.

Se dădu jos din pat şi, observând uşa de la camera alăturată

închisă, speră că Slade avea să mai zăbovească în lumea viselor.

Spre surprinderea ei însă, când coborî în bucătărie, îl găsi acolo, terminându-şi micul dejun.

- Ai dormit bine? întrebă el vesel.
- în cele din urmă, da.
- Eşti ca o rază de soare dimineața, scumpa mea, comentă el ironic. Când vine băiatul cu ziarele?

- Nu vine. Apoi, receptând corect mesajul privirii lui, se gândi că e datoare cu o explicație mai amănunțită. Am renunțat la ziare după moartea tatălui.

- Nu-i nimic. Pot să cumpăr din oraş.

- Te duci la Thaxly?

- Nu, la Londra.

- Mergi la avocat? întrebă ea, aproape vărsând ceaiul.

- Linişteşte-te. Vei fi prima care va afla dacă hotărăsc să fac vreo schimbare. Mai sunt şi alte lucruri de făcut la Londra. Şi apoi, să nu uităm că avocatul este angajatul meu. Ce zici, îmi dai un sărut la plecare?

- Chiar e necesar să te arăți atât de vesel? întrebă ea, uşor dezgustată, ferindu-şi capul.

Slade renunță la sărut şi plecă, fluierând.

Pe măsură ce orele treceau, Kimberley îndrăzni să spere că Slade se hotărâse să nu se mai întoarcă. N-avea nici un motiv să-l creadă că, într-adevăr, ea va fi prima care va afla orice decizie a lui şi, cu toate acestea, îl credea.

Se făcuse ora şapte seara şi începuse să plouă; acum, era convinsă că Slade nu va mai veni. Privi, cu un aer absent, pe fereastră şi tocmai intenționa să se retragă, dar rămase țintuită; văzu mai întâi maşina lui Slade, apoi pe acesta coborând, îmbrăcat altfel de cum fusese de dimineață şi schimbând câteva

cuvinte cu bătrânul Sammy, braconierul.

Ciudat, se gândi ea, dezlipindu-se în cele din urmă din faţa ferestrei; David nu avusese niciodată timp pentru bietul Sammy, de parcă nici n-ar fi existat pentru el, deşi era unul din cele mai interesante personaje din sat.

în câteva clipe se deschise uşa şi Kimberley rămase privind lung la cele două valize uriaşe împinse înăuntru, urmate de proprietarul lor.

- Se pare că intenţionezi să rămâi o veşnicie! comentă ea, înainte să reuşească să se controleze.

- Bună seara; şi eu mă bucur să te revăd, scumpa mea soţie.

- Speram să nu te mai întorci.

- Pot pleca imediat dacă preferi un divorţ instantaneu.

îl ura, dar îşi înăbuşi mânia, ştiind că orice confruntare dintre ei s-ar fi terminat cu o înfrângere pentru ea.

- Vrei un ceai?

- Vreau mai mult decât un ceai... vreau cina, preciză el când ambiguitatea dorinţei lui rostite doar pe jumătate făcu din nou degetele lui Kimberley să tremure. Ce mi-ai pregătit?

- Ce ţi-am pregătit?

Nici măcar nu se gândise că s-ar putea să-i fie foame când se întoarce, sau, mai mult, la eventualitatea că i-ar putea pretinde, ca un soţ din epoca victoriană, să-l aştepte cu mâncarea gata pregătită şi caldă.

- Vrei să spui că nu ai nimic de mâncare?

- Nu... mă aşteptam să te întorci, încercă ea să găsească o explicaţie, abţinându-se de a rosti replica acidă ce-i stătea pe buze.

Mormăind nemulțumit, Slade deschise frigiderul. Nemulțumirea lui deveni şi mai îndreptățită, negăsind decât câteva ouă şi mai puțin de jumătate de litru de lapte.

- Unde ții restul alimentelor?

Mai era o cămară, dar în afară de făină, câțiva cartofi şi nişte rămăşițe, nici acolo nu era altceva.

- Mie personal nu-mi trebuie prea mult, bâigui ea jenată. Eu... resursele mele sunt limitate.

- Ce sumă ți-a lăsat tatăl tău? Ce sumă? repetă el, complet insensibil față de situația delicată în care o punea.

Era cât se poate de clar pentru Kimberley că nu are nici o scăpare: era ca o insectă țintuită sub lupă, cu un ac înfipt în aripi. Aşadar, îi spuse suma, neputând să nu-i observe ochii uşor măriți de mirare.

- Şi intenționai să-mi dai mie toți aceşti bani.

- Banii n-au avut niciodată o importanță prea mare pentru mine, spuse ea liniştit şi acum, stăpânindu-se să reacționeze violent la sarcasmul din tonul lui.

- Nici măcar atunci când casa, care este importantă, stă să se prăbuşească, pentru că nu ai mijloacele necesare pentru a o întreține?

- Impertinentule!

De data aceasta, Kimberley nu se mai putu abține, numai că efectul insultelor ei părea să fie nul.

- Ia maşina mea şi du-te să cumperi peşte şi cartofi prăjiți, comandă el nonşalant, scoțând cheile din buzunar şi aruncându-le spre ea.

Kimberley le prinse instinctiv, cu ochii măriți de groază. Cine naiba se credea de-ndrăznea să-i dea ordine?

- Plouă îngrozitor; voi fi complet udă înainte de a ajunge la maşină. îți fac eu cartofi prăjiți dacă vrei... sunt câțiva cartofi în

cămară.

- Suficienţi pentru amândoi?

Asta era culmea! Acum avea de gând s-o oblige şi pe ea să mănânce!

- Ţi-i aduc în sufragerie, spuse ea iritată, în loc de răspuns.

- Nu! Vom mânca aici, continuă el pe acelaşi ton autoritar.

Când în sfârşit, după cină, Kimberley avu îngăduinţa de a se retrage, singura ei mulţumire erau scenele de tortură pe care şi le imagina pentru el. Dar nici măcar această plăcere nu dură mult; când ajunse la etaj, rămase ţintuită în faţa priveliştii ce anunţa o situaţie total neaşteptată pentru ea: ploua în casă! Cum toate recipientele erau în bucătărie, numai că tot acolo îl lăsase şi pe Slade

citind ziarul, n-avea încotro - trebuia să meargă să aducă un vas.

- E o spărtură în tavan, pe unde s-a infiltrat ploaia, se văzu ea nevoită să-l anunţe, ca nu cumva, mai târziu, când acesta ar fi urcat în dormitor, să se fi împiedicat de vasul pe care urma să-l aşeze ea.

Nu primi nici un răspuns, ceea ce, pe moment, o înfurie. După ce se culcă, enervarea ei faţă de el se mai atenuă. într-adevăr, ce-ar fi putut să-i spună? Doar o avertizase că iubita ei casă era pe punctul de a se prăbuşi.

Când deschise ochii, era deja dimineaţă. Nu-i plăcea deloc ideea că Slade o găsise dormind, dar îndepărtă repede din minte acest gând şi, punându-şi în grabă halatul, se duse pe coridor să vadă ce se-ntâmplase. îmbrăcat deja, Slade era într-un alt punct de unde picura apă.

- Ah, nu! strigă ea speriată, mergând să vadă mai de aproape.

- Mă tem că acoperişul necesită reparaţii capitale.

- Să fie chiar atât de grav?

- Am observat că e destul de şubred încă de acum câteva săptămâni. Ştii... bărbaţii observă astfel de lucruri...

Cu siguranţă, ea nu observase. Pentru ea, Bramcote era doar Bramcote şi atât - mereu acelaşi, mereu perfect. Nici nu îndrăznea să se

gândească la costul unei reparaţii. îşi trecu degetele uşor tremurânde prin părul lung, puţin ciufulit după o noapte de somn şi abia atunci observă cum Slade o urmărea cu ochi strălucitori.

- Linişteşte-te, spuse el blând, zâmbind, văzând-o cum instinctiv se alarmează. Eşti o femeie frumoasă, Kim, şi e firesc ca un bărbat să aprecieze asta, fără însă să însemne că nu urmăreşte în fiecare clipă decât să ajungă în pat cu tine.

într-adevăr, complimentul lui îi risipi panica; începea să înveţe să aibă încredere în el.

- îmbracă-te şi mă ocup eu în continuare de ceea ce trebuie făcut aici; în timp ce pregăteşti ceva pentru micul dejun.

Zâmbetul care se aşternu pentru o clipă pe buzele ei, păli brusc, alungat de un gând sumbru.

- Mai sunt ouă, dar... s-a terminat pâinea.

- Nu-i nimic. Bem doar o cafea, apoi mergem la cumpărături în Thaxly.

Mersul la cumpărături alături de Slade era o experienţă cu totul nouă pentru ea. Se obişnuise să nu cumpere decât foarte puţin din ceea ce considera a fi strict necesar, pe când el cumpăra orice în cantităţi uriaşe - încă un indiciu al intenţiei lui de a rămâne destul de mult la Bramcote. De altfel, nu mai era vorba doar de un indiciu; când comandă un congelator care urma să fie livrat acasă şi o cantitate imensă de carne

congelată, Slade spuse clar că erau provizii pentru iarnă, când, din cauza vremii, era posibil să rămână izolaţi pentru un timp.

Kimberley nici nu mai ştia dacă să fie mulţumită că Slade n-avea intenţia să divorţeze imediat, sau nemulţumită de şederea lui prelungită până în primăvară. Deocamdată, dorinţa ei cea mai mare era să păstreze casa, ceea ce însemna că trebuia să accepte şi restul. Poate că în februarie, când clauza testamentară avea să fie îndeplinită, îi va putea pune în vedere că, dacă tot refuza să intenteze divorţ, va face ea pasul acela. Abia atunci va avea motiv s-o numească egoistă.

Frământându-i conştiinţa, toate aceste gânduri o făcură să păstreze tăcerea pe drumul de întoarcere, astfel încât aproape că respiră uşurată când, ajungând acasă, văzu maşina doctorului Ellis parcată în faţa porţii.

- Bună, Kimberley, spuse acesta, tocmai întorcându-se de la intrarea din spate pe care o găsise încuiată.

- Bună dimineaţa, răspunse ea stânjenită, dându-şi seama că trebuia să-l prezinte cumva pe Slade. Slade, ţi-l prezint pe doctorul Ellis. Faceţi cunoştinţă: domnul doctor Ellis, Slade Darville.

- Intraţi, vă rog, îl invită Slade.

Evitând privirea surprinsă a doctorului, dorind să scape de el cât mai repede, nesigură de reacţia

lui Slade, Kimberley nici măcar nu oferi musafirului cafeaua cu care îl trata în mod obişnuit.

- Ăăă... s-a terminat cu epidemia de gripă, nu-i aşa? întrebă ea pentru a umple tăcerea încordată care se instala.

- A fost o toxiinfecţie alimentară, corectă el, vădit

nedumerit de ce se întâmpla.

- Ah, da... Acum, vei fi mai liber.

Zâmbetul îl făcu să uite complet de prezența lui Slade.

- Nu, sunt tot ocupat, dar cum am câteva minute libere, profit pentru a-mi vizita...

- Sunteți medicul local? îl întrerupse Slade.

- Da, profesez în acest sat, răspunse medicul, grăbit să-şi îndrepte din nou întreaga atenție spre ea. Ce mai faci, Kimberley?

Mişcarea făcută în acel moment de Slade o făcu pe aceasta să-şi îndrepte privirea spre el; expresia din ochii lui de un albastru închis, intens, o avertiza clar că se pregătea să spună ceva ce ei avea să-i displacă profund.

- Eu... încercă ea să-l oprească.

- Spuneți-mi, domnule doctor Ellis, începu Slade dezinvolt, ca şi cum nici nu ar fi auzit-o, vă interesați de Kimberley din politețe, sau din punct de vedere profesional? Sunteți medicul curant al soției mele?

- Soție? Doctorul Ellis era complet uluit - Kimberley.... doar nu te-ai căsătorit cu acest bărbat!

- E o surpriză, nu-i aşa? răspunse Slade în locul ei. A fost o surpriză chiar şi pentru noi, nu-i aşa scumpa mea?

Incapabilă în continuare de a răspunde, Kimberley rămase parcă paralizată de modul în care Slade i se adresase şi de brațul lui care-i cuprinsese umerii.

- Cum ai putut face o asemenea tâmpenie, Kimberley? izbucni doctorul Ellis în modul cel mai nediplomatic şi neprofesional cu putință. Nu era nevoie să te căsătoreşti cu primul bărbat care te-a cerut în căsătorie pentru a respecta clauza testamentară!

Era rândul lui Kimberley să fie uluită.

- Ştii de această clauză?

- Testamentul tatălui soției mele nu are nici o legătură cu faptul că ne-am căsătorit, interveni Slade. Kimberley s-a căsătorit cu mine pentru simplul motiv că s-a îndrăgostit de mine, nu-i aşa iubito?

- Da, răspunse ea, poate din mândrie, poate din datoria de a i se arăta loială în public, în calitate de soție.

- Aşadar, domnule doctor Ellis, nimic nu vă îndreptățeşte să calificați fapta soției mele drept tâmpenie. Mă tem că nu pot fi de acord cu acest

diagnostic dat căsătoriei cu mine. Din acest moment, îmi asum deplina responsabilitate pentru sănătatea soției mele, aşadar vă voi fi recunoscător dacă o veți exclude din lista pacienților dumneavoastră.

Timp de câteva secunde, Colin Ellis îl privi parcă nevenindu-i să creadă.

- Este dorința ta, Kimberley?

- Eu... începu ea, apoi simți degetele lui Slade apăsându-i nefiresc umărul. Da.

Durerea de pe chipul doctorului o făcu să se simtă îngrozitor. Ar fi vrut să-i spună măcar că regretă, dar strânsoarea lui Slade o convinse să tacă.

Abia când doctorul Ellis plecă, izbucni cu furie.

- Cine naiba te crezi?

- Nu ştii, draga mea? Sunt soțul tău.

După calmul cu care vorbea, Slade părea să savureze furia ei.

- Şi crezi că asta îți dă dreptul să...

- îmi dă absolut toate drepturile, o întrerupse el. Şi dacă prietenul tău, doctorul, mai îndrăzneşte să vină să adulmece

aici, voi lua măsurile de rigoare.

- Ce vrei să spui? Doar ştii că doctorul Ellis este...

- Pentru o femeie inteligentă, mi se pare ciudat să dai uneori dovadă de o asemenea lipsă de judecată!

- Mulţumesc, eşti foarte amabil.

- Mi-a fost foarte clar din clipa în care l-am văzut privindu-te.

- Ce anume?

- Nu ştiai că e îndrăgostit de tine?

Mai întâi, Kimberley făcu ochii mari de uimire, apoi râse dispreţuitor.

- Nu fi ridicol! îl cunosc de mai bine de un an şi... S-a purtat minunat cu tatăl meu, venea în fiecare zi şi niciodată...

- Da, totul capătă sens... Nu ţi s-a părut niciodată ciudat că tatăl tău a făcut ceea ce a făcut?

- Ciudat? în ce sens.

Ştia foarte bine ce-l determinase să procedeze aşa şi, de altfel, îi explicase şi lui Slade.

- Ti-ai iubit foarte mult tatăl, începu el cu blândeţe, de aceea nu te-ai gândit să-i pui la îndoială dorinţa. Nu am avut plăcerea să-l cunosc, dar mi s-a părut extrem de ciudat ca un tată care şi-a iubit fiica aşa cum spui că te-a iubit, să condiţioneze astfel moştenirea casei la care ştia că ţii atât de mult. Şi asta, cu atât mai mult cu cât, de când se-mbolnăvise, nu te întâlneai cu nici un bărbat.

- Vrei să spui că... doctorul...

- Categoric! Tatăl tău ştia că va muri în scurt timp. Sunt convins că a împărtăşit temerile în privinţa viitorului tău omului care venea zi de zi în

casa lui. Probabil că aceasta l-a asigurat că nu are motive de îngrijorare, pentru că se va căsători cu tine şi va avea grijă de tine.

- Nu, nu se poate...

- Tatăl tău ştia că, din moment ce nu intenţionai să te căsătoreşti, era singurul mod de a te forţa.

- Bine, dar... nu m-aş fi căsătorit niciodată cu doctorul; îl apreciez prea mult.

- Mulţumesc.

- Ah, înţelegi foarte bine ce vreau să spun.

- Deloc; explică-mi.

Ştia bine că Slade nu avea nici un sentiment pentru ea şi că nu-l interesa decât o relaţie fizică, dar îi venea totuşi greu să abordeze acest subiect.

- Ei bine... cu tine... e altceva. Nu vreau să par nepoliticoasă, dar... noi ne cunoaştem foarte puţin. Un divorţ nu ne-ar afecta pe nici unul din noi din punct de vedere emoţional, nu-i aşa? Pe când, pe doctor îl cunosc de mai mult timp şi... dacă, aşa cum spui, e îndrăgostit de mine - deşi sunt absolut convinsă că te înşeli - cred că... cred că n-aş fi putut divorţa. Şi atunci...

- Ai fi fost nevoită să rămâi împreună cu el?

Kimberley încuviinţă din cap, incapabilă să-l privească din nou. Nu-l jignise, dar se simţea jenată, gândindu-se că-şi făcuse şi mai clară intenţia de despărţire.

- Şi ce te face să crezi, draga mea Kimberley, că nu vei fi nevoită să rămâi împreună cu mine?

- Ştii şi tu la fel de bine ca mine.

îi displăcea faptul c-o făcea să se simtă egoistă, când

oricum el avea să se plictisească în scurt timp de jocul acesta. Plictisită, îşi impuse să nu se mai gândească nici la ea, nici la Slade, nici la cât va dura căsnicia lor.

- Dar... ce-ai vrut să spui cu acea amenințare la adresa doctorului Ellis? Doar nu poți dicta în toate domeniile!

- Oare? Ce s-ar spune la Colegiul Medicilor dacă s-ar auzi că intențiile lui față de una dintre paciente n-au fost strict profesionale?

- Dar nu a schițat nici cel mai mic gest care să dea ceva de bănuit!

Apoi, îşi aminti cum îi cuprinsese umerii cu brațul şi o sărutase pe obraz în ziua înmormântării tatălui ei.

- Eşti sigură?

- M-a sărutat pe obraz.... îşi mai aminti că-i propusese să-şi spună pe numele mic, că se arătase nerăbdător s-o întâlnească la petrecerea lui Doreen Gilbert... Oare intenționa să-i lase un răgaz de câteva săptămâni după moartea tatălui ei? De fapt, nici nu a fost un sărut propriu-zis, mai mult...

- înțelegi? Metoda înaintării cu paşi mărunți. începi să regreți că ai acceptat prima cerere în

căsătorie? întrebă el pe un ton devenit brusc sarcastic.

- Ti-am spus deja că nu m-aş fi căsătorit cu el.

- Pentru că îți imaginezi că ți-ar fi fost mai greu să scapi de el decât de mine? Doamne, nu mă cunoşti! Ce-mi pregăteşti la prânz?

- Ce-ai spune de un sandviş cu arsenic?

Apoi ieşi din bucătărie, pe fundalul hohotului lui de râs.

- Mă tem, scumpa mea, că va trebui să mă menții în viață. în testament se stipulează că trebuie să fii măritată, nu văduvă.

Furia care o făcuse să iasă valvârtej din bucătărie se domoli

imediat ce Kimberley urcă la etaj, unde apa se infiltra prin al treilea loc. Coborî din nou s-aducă un vas, având cel puțin mulțumirea că Slade nu mai era în bucătărie, ci se dusese să descarce din maşină alimentele cumpărate. Cel puțin, era astfel scutită de observațiile sale ironice în legătură cu starea casei. Aşeză vasul în dreptul picăturilor grăbite, apoi intră repede în dormitor şi, luând o hârtie şi un creion, încercă să ajungă la nişte cifre mai convenabile.

După trei sferturi de oră, Kimberley era tot acolo, privirea ei descurajată arătând că lupta cu cifrele nu se încheiase încă.

- Ce faci? întrebă Slade, intrând.

- Stomacul tău trebuie să mai aibă puțină răbdare. Cât crezi c-ar costa reparația acoperişului?

- Mai mult decât ai prevăzut acolo, spuse el privind pe deasupra umărului ei. Hai, vino la masă. Nu văd pentru ce trebuie să lăsăm să ni se răcească prânzul.

Capitolul 6

Dacă n-ar fi fost atât de îngrijorată din cauza acoperişului care ceda, Kimberley ar fi savurat din plin prânzul pregătit de Slade.

- Hai să ne plimbăm puțin, propuse Slade după ce terminară de mâncat şi de spălat vasele.

- Bine, dar plouă! protestă ea, nevenindu-i totuşi să creadă că vorbise serios.

- Pune-ți cizmele de cauciuc!

Categoric, era nebun, se gândi ea, când zece minute mai târziu, păşea alături de el pe potecile îmbibate de apă şi noroi. Pesemne că şi ea era nebună, trase concluzia, constatând cu

surprindere că-i plăcea enorm ceea ce făcea, deşi nici nu vroia să se gândească la cum arăta probabil echipată cu haina de ploaie şi cu un fular pe cap.

Pe măsură ce se îndepărtau de casă, atitudinea lui Kimberely faţă de Slade devenea din ce în ce mai firească. Din moment ce acum ştia totul despre ea, nu mai avea nici un rost să se prefacă, sau să pretindă altceva decât adevărul. Râdea împreună cu el, îi arăta locurile de care o legau amintirile copilăriei, povestea dezinvolt diferite întâmplări hazlii.

- Acum, prietenii mei din copilărie sunt împrăştiaţi prin toată lumea, dar păstrăm legătura prin corespondenţă.

- Şi Bennet e tot de aici?

- E... din satul învecinat, spuse ea crispându-se brusc. Toată plăcerea acelei după-amiezi pierise. De ce trebuise să-i amintească de David? Până atunci, nu se gândise deloc la el toată ziua.

Slade se opri, determinând-o şi pe ea să facă acelaşi lucru şi, prinzându-i bărbia cu degetele ude, îi ridică faţa spre el.

- Păstrează-ţi amintirile, dacă sunt preţioase, spuse el încet, cu o neaşteptată blândeţe, dar nu le lăsa să-ţi invadeze prezentul şi să-ţi distrugă restul vieţii. Şi acum, soţul tău vrea să bea un ceai fierbinte, adăugă el zâmbind, în timp ce ea încă îl mai privea cu o expresie extrem de serioasă.

Tăcură amândoi pe drumul de întoarcere şi, când ajunseră acasă, Kimberley aproape că-l iertase pentru faptul de a fi menţionat numele lui David.

în orice caz, o pusese pe gânduri. Sigur, nu-l va uita niciodată pe David şi toate amintirile legate de el deveniseră parte din ea însăşi, dar poate că venise timpul să se gândească la ceea ce

avea de făcut de acum încolo. Până atunci, abia reuşise să supravieţuiască fiecărei zile.

Intrară, şi Kimberley vru să pună ibricul cu apă la fiert; până se dezbrăcau de hainele ude, ceaiul să fie gata!

- Mă ocup eu de asta. Tu du-te să faci o baie fierbinte şi ai grijă să te usuci bine.

Chiar dacă bine intenţionat, tonul lui poruncitor o irită.

- Mergi tu să faci baie fierbinte dacă vrei şi încetează de a-mi mai comanda ce să fac!

- Acum ce-am mai făcut? în clipa următoare, o cuprinse în braţe şi, după ce o privi lung, îi scoase fularul ud de pe cap, îi îndepărtă cu blândeţe şuviţele răvăşite de vânt şi ploaie şi, fără să schiţeze nici o intenţie de a o săruta, o ţinu câteva clipe la pieptul lui. Fii calmă, şopti el tandru.

Nici ea nu-nţelegea de ce, dar se relaxase cuibărită acolo, la pieptul lui, fără să intre în panică şi să-i împingă mâna care o mângâia uşor. îşi dădea seama că avusese prea multe izbucniri necontrolate în ultima vreme, dar poate că, în definitiv, acesta era modul în care recupera toate acele luni când fusese ca de piatră, fără ca nimic s-o atingă şi s-o mişte.

Merse la baie, fără să mai comenteze nimic. Mintea îi era însă plină de gânduri contradictorii; da, Slade avea momente în care era bun şi înţelegător, dar asta nu însemna că nu trebuia să fie precaută faţă de el.

Deschise sertarul noptierei, în căutarea unei batiste şi văzu sticluţa cu tablete. O luă, întrebându-se dacă ar avea curajul să se debaraseze de ele, sau devenise atât de dependentă, încât avea nevoie să le ştie în permanenţă acolo, pentru liniştea şi siguranţa ei.

încă nu ajunsese la nici o concluzie când uşa se deschise brusc şi intră Slade. Privirea lui dură era un indiciu clar a ceea

ce gândea: scena de jos o afectase atât de mult, încât simţea nevoia ajutorului tranchilizantelor. De fapt, nici nu-i va spune cât de mult se înşela, pentru a evita repetarea altor asemenea momente între ei.

Fără să spună un cuvânt, Slade dispăru în baie, de unde se întoarse cu un pahar cu apă pe care i-l întinse, în continuare fără să vorbească.

- N-aveam de gând să-nghit vreuna, ci să le arunc, explică ea, deşi nu era sigură încă dacă acela era sau nu adevărul. Nu am mai luat de...

- Din noaptea în care... ţi-am zdruncinat echilibrul? Nu ştii dacă poţi risca să le arunci?

Kimberley înţelese aluzia, dar se strădui, în ciuda senzaţiei de sufocare care o făcea să

articuleze cu greu cuvintele, să nu lase nimic să transpară din temerile ei.

- Nu există nici un risc, veni răspunsul ei pe cât de sigur, pe atât de ambiguu, pe care-l întări aruncând până la ultima tabletă.

- Şi când te gândeşti c-ai rămas şi fără doctor tocmai acum! comentă el sardonic, urmărindu-i fiecare mişcare.

- Chiar ceri să fii pocnit!

Şi apoi, în mod cu totul inexplicabil, îşi dădu seama că răspunde tot cu un zâmbet zâmbetului larg cu care Slade îi întâmpină comentariul.

Era primul zâmbet poznaş pe care acesta îl vedea pe faţa ei şi brusc, se crispă şi-şi încleştă mâinile, ca şi cum ar fi încercat din răsputeri să se stăpânească şi întreaga atmosferă se încărcă de o tensiune nebănuită.

- Ce momente îţi alegi, nevastă! Hai să ieşim de aici.

Deoarece micul dejun fusese combinat cu prânzul si

mâncaseră mai devreme, Kimberley se gândi că si cina trebuia să fie gata mai devreme si că era rândul ei s-o pregătească, fără să mai aştepte ca el să-i atragă din nou atenţia.

- Cât mai e până la cină? întrebă Slade intrând în bucătărie, confirmându-i astfel aşteptările.
- Cam o jumătate de oră.
- Bun! înseamnă că am timp să merg în sat să-mi cumpăr un ziar... Vrei ceva?
- Nu, mulţumesc.

îi răspunse fără să-şi fi întors capul spre el, dar îl urmări de la fereastră cum păşea hotărât.

Slade se întoarse repede, cu un ziar într-o mână şi o cutie cu bomboane în cealaltă, pe care i-o oferi ei.

- Mulţumesc, dar nu trebuia...

N-ar fi vrut să accepte cadouri din partea lui. Se consolase cu ideea că tot ce cumpărase el de dimineaţă era aproape în întregime pentru el, inclusiv congelatorul şi, de altfel, intenţiona să-l trimită pe adresa lui când nu vor mai fi împreună.

- Nu face caz pentru asta, astfel încep să regret că am cedat impulsului de moment. Te deranjează dacă stau aici şi citesc ziarul până e gata masa?

Aşadar, cerea în sfârşit permisiunea pentru ceva!

- Ar fi mai util dacă ai aşeza masa în sufragerie, spuse ea cu maliţiozitate, evitându-i privirea pentru a nu se observa că abia îşi stăpânea râsul.
- M-am însurat cu o scorpie! mormăi el, dar se conformă.

Cina decurse în mod plăcut, deşi Kimberley avea momente lungi de tăcere. Nici ea nu-nţelegea de

ce; petrecuse atât de mult timp plângând, încât acum trebuia să poată zâmbi cu mai multă uşurinţă.

- Mă ocup eu de vase. Ştiu că abia aştepţi să-ţi citeşti ziarul, se oferi ea când terminară.

- Nu-i nici o grabă. Apropo, am comandat să ni se aducă ziare dimineaţa şi seara.

- Pe ce nume? Intră pentru un moment în panică; ar fi fost cel mai indicat să fi folosit numele ei de fată.

- Pe al meu, fireşte. Nu-ţi face griji în legătură cu reputaţia ta - am spus că domnişoara Kimberely Adams este acum soţia mea, continuă el cu un zâmbet maliţios, ştiind foarte bine că ea nu vroia să se afle de căsătoria ei.

- Eşti prea bun pentru mine, replică ea ironic.

- E adevărat, dar începi să faci progrese.

După ce spălară vasele, se instalară în living. Slade îşi luă ziarul cumpărat, iar Kimberley o carte, fără însă să se poată concentra pentru a citi, aşa că, după puţin timp şi fără nici un cuvânt de scuză sau de explicaţie, părăsi încăperea.

Se duse sus să controleze dacă se mai infiltra apa. Momentan nu mai picura, dar Kimberley continua să se simtă la fel de deznădăjduită - reparaţia putea costa o mie de lire sau chiar mai mult, bani pe care ea nu-i avea. în plus, se apropia iarna; avea să mai reziste acoperişul la zăpezile care erau, în mod obişnuit, atât de mari?

Desprinzându-şi cu greu privirea de la tavanul care nu dădea deocamdată nici un semn de uscare, se hotărî să revină în living, pentru a evita orice remarcă sarcastică din partea lui Slade.

Acesta ridică privirea când o văzu intrând, dar Kimberley îşi reluă locul, fără să dea, în continuare, vreo explicaţie.

Rămase cu cartea în faţă, dar nici nu mai încercă să citească, mult prea îngrijorată de soarta acoperişului pentru a mai păstra aparenţele.

- Te frământă ceva?

- Da, s-ar putea spune că da...

- Povesteşte-mi. Te voi ajuta, dacă pot, adăugă el văzându-i privirea ostilă.

- Nu cred că intenţionezi... Ştia că e o răutate gratuită din partea ei, dar avea nişte griji atât de mari, încât nu mai era dispusă să facă vreun efort de a fi amabilă.

- Pune-mă la încercare.

Kimberley continuă să-l privească, fără însă a avea nici cea mai mică intenţie de a-i împărtăşi problemele ei. Spera că se va plictisi să aştepte răspunsul ei şi va relua lectura ziarului, lăsând-o în pace. îşi dădu seama însă că Slade făcuse deja dovada tenacităţii sale şi că nu avea să renunţe pentru nimic în lume.

- Acoperişul are fisuri.

- Observasem deja.

- Cred că... va costa aproximativ o mie de lire pentru a fi reparat.

- Şi cum pot fi de folos?

Ar putea sugera un împrumut, se gândi Kimberley supărată şi pe fondul acestei idei, cuvintele se precipitară, scăpate de sub control.

- Ai putea să-mi împrumuţi banii. Lasă! spuse ea repede, jenată, uimită de ceea ce fusese în stare să propună.

- Nu, de ce? Problema ta este că eşti prea închistată. Vorbeşte, Kimberley!

Privirea lui insistentă îi devenise insuportabilă. Recunoştea că

era înfrântă.

- Nu cred că acoperişul va rezista la iarnă, asta mă îngrijorează. Dar, în ritmul în care economisesc bani, va dura câțiva ani până să fiu în stare să plătesc reparația, ori acoperişul nu va mai dura atât...

- Şi crezi că soluția este să plătesc eu reparația?

După tonul lui, nu respingea ideea, ceea ce-i dădu lui Kimberley puțină speranță.

- Este vorba de un împrumut. îți voi înapoia până la ultimul ban.

- Sunt convins, dar asta ar însemna să ajungi până la urmă la sapă de lemn; mai mult, te vei chinui să-mi plăteşti reparația acoperişului şi nu vei mai avea din ce să acoperi celelalte reparații.

- Ce reparații?

- îți iubeşti mult casa şi apreciez faptul că înseamnă atât de mult pentru tine. Asta însă te va face să nu o vezi aşa cum eu, de exemplu, ca nou-venit, am văzut-o.

- Şi, mă rog, ce-a observat ochiul tău de nou-venit? întrebă ea, aproape înecându-se.

- în afară de câteva reparații minore, e vorba mai întâi de instalația electrică - trebuie refăcută în întregime. Instalațiile sanitare sunt... mă rog... tolerabile, dar pereții camerei în care dorm eu, de exemplu, au zidăria deteriorată. Apoi...

- Nu mai continua!

Kimberley se îngrozise pur şi simplu. Este adevărat că, de doi ani, nu se mai făcuse nici o investiție în acea casă, dar....

- Consideri că această casă pe care o iubesc atât de mult este o paragină, nu-i aşa?

- Nu; consider că este o casă cu mare potențial şi un

farmec deosebit.

- Totuşi, nu cu un farmec suficient de mare pentru a te determina să bagi mâna în milioanele tale şi să-mi împrumuţi o mie de lire!

îi părea rău că-i împărtăşise grijile ei: n-o ajutase cu nimic, dimpotrivă.

- Nu aş putea spune că am milioane, dar, sigur, o mie nu s-ar cunoaşte. Dar chiar şi aşa, Kim, nu-ţi voi împrumuta banii.

- Mulţumesc, Slade, pentru bunăvoinţa de a fi analizat această problemă. Te asigur că mă simt acum extraordinar, după ce mi-am spus necazul şi, ca urmare, am descoperit în ce ruină locuiesc.

Ar fi trecut pe lângă el cu capul sus, numai că se ridicase şi el, ordonându-i să ia loc. Kimberley îl ignoră şi mai făcu doi paşi spre uşă, dar trebui să se oprească după ce Slade îi ordonă din nou, cu voce tunătoare, să se întoarcă şi să ia loc.

- Dumnezeule, nu rămâi niciodată să termini o discuţie? continuă el, mai liniştit.

- Ce mai e de discutat?

Era extrem de nemulţumită de faptul că se prăbuşise pe cel mai apropiat fotoliu imediat ce ţipase la ea. îl ura pur şi simplu pentru uşurinţa cu care o domina.

- Ţi-am spus că nu-ţi voi împrumuta banii şi-mi menţin poziţia. Se întrerupse, privind-o fix, ca şi cum ar fi cântărit încă o dată fiecare cuvânt pe care urma să-l spună.

Kimberley îi susţinu privirea. De data aceasta, el părea să aştepte.

- Mai ai ceva de adăugat?

După privirea lui, se vedea că mai vrea să adauge ceva, dar că se aştepta la o reacţie violentă din partea ei. Nu-şi putea da

seama despre ce putea fi vorba. Ce altceva putea fi mai rău decât ceea ce-i spusese deja despre Bramcote?

- Ce anume?
- Voi renova proprietatea Bramcote, Kimberley şi voi avea grijă să fie întreţinută în mod corespunzător, cu o condiţie.
- O condiţie? Mintea ei începu să caute în toate părţile; categoric, era ceva ce nu avea să-i placă deloc, dar nu-şi dădea seama ce anume. Ce condiţie, Slade?
- Ca tu să-mi vinzi casa, spuse el încet, accentuând fiecare cuvânt.

Capitolul 1

Kimberley rămase nemişcată, privindu-l fix, complet uluită, aproape suspectându-se de a nu fi auzit bine.
Privirea lui netulburată, de parcă nici nu-nţelegea ce spusese chiar atât de cutremurător, era un indiciu clar că auzul nu o înşelase. Conştientizarea acestui fapt îi declanşă în sfârşit acea reacţie violentă pe care Slade o anticipase.

- Să-ţi vând ţie Bramcote? Niciodată! Nu, niciodată!
- Bine, dar ce ai împotrivă?
- Mai ai tupeul să întrebi! Am totul împotrivă. Este de neconceput! Ştii foarte bine că n-aş suporta să mă despart de Bramcote.
- Dar nici nu te-ai despărţi. Se ridică încet de pe scaun, veni spre ea şi, prinzând-o de braţ, o

determină cu blândeţe să-şi reia locul pe fotoliu. Ai locui în continuare aici.

O amorţeală totală lua încet locul şocului iniţial şi Kimberley rămase acolo, pe fotoliu, fără a încerca vreo împotrivire, privindu-l pe Slade cum, reluându-şi locul, continua să-i aducă argumente pe care ea, împotriva oricărei raţiuni, refuza să le accepte.

- Dacă nu se iau măsuri rapide, mă tem că această casă va ceda total.

- Doar nu poate fi atât de grav...

- Fii raţională, Kim. Poţi chema pe oricine doreşti să evalueze stadiul în care se află.

- După cum vorbeşti, se pare că nu valorează mai nimic.

- Nu am spus asta. Pământul este scump. Ai o livadă frumoasă şi pajişti întinse. Voi plăti preţul întreg fără nici un comentariu. Iar tu vei avea şi banii şi casa.

- Nu mă interesează banii.

- Ştiu, încuviinţă el cu un zâmbet abia schiţat, dar astfel vei fi mai sigură.

Ştia ea foarte bine ce însemna acel zâmbet. De fapt, dincolo de cuvintele lui, era următoarea idee: când o va părăsi, aşa cum cu siguranţă avea să se-ntâmple, nu va mai trebui să-şi facă griji în legătură cu situaţia ei financiară. Ca şi cum i-ar fi păsat vreodată de aşa ceva! Nu-nţelegea de ce îl

interesa pe el! Poate pentru că fusese surprins de suma mică de bani din care era nevoită să trăiască.

- Ce-ar însemna o anumită siguranţă financiară dacă aş rămâne fără Bramcote? Ai putea divorţa de mine oricând.

îşi dădu seama că-l supărase, după cum trăsăturile i se înăspriseră şi-n ochi i se aprinse o scânteie de mânie, dar nu-nţelegea de ce, doar acesta era purul adevăr pe care-l cunoşteau amândoi.

- Ai avea în alt mod siguranţă financiară dacă te-ai purta ca o adevărată soţie; atunci, n-aş mai avea motive să divorţez de tine.

- Dacă... Adică, vrei să spui...

- Doar sunt un bărbat normal, cu dorinţe absolut normale.

Nu mai exista nici o îndoială. Kimberley simţi cum i se strânge stomacul. Era adevărat - în afară de acea primă noapte, Slade nu mai făcuse vreo tentativă de a-şi exercita dreptul de soţ, dar acum îi spunea clar că dorinţa pentru trupul ei - de fapt, singurul motiv al respectivei căsătorii - rămăsese aceeaşi.

- E dezgustător! Asta e şantaj! Ca şi cum m-aş vinde pentru casă.

- Nu-i aşa! Să fim serioşi, Kimberley! Nu asta ai făcut când te-ai căsătorit cu mine?

Kimberley deschise gura să spună ceva, apoi tăcu. Da, ticălosul avea dreptate şi era conştient de acest lucru.

- Nu m-am gândit la acest aspect, recunoscu ea cu voce stinsă, ca apoi, furioasă, să atace din nou. Nu-ţi poţi satisface acele dorinţe absolut normale în altă parte? Dacă nu cumva ai şi făcut-o?

Nu primi drept răspuns decât un zâmbet politicos care-i displăcu, la fel de mult ca şi expresia feţei lui care parcă-i spunea că-i dăduse o idee bună.

- Cred că voi merge la culcare, spuse Slade ridicându-se, fără să-i fi răspuns la întrebare. Mâine dimineaţă intenţionez să plec devreme la Londra. Gândeşte-te la ce ţi-am propus, Kimberley.

După o noapte zbuciumată, când aceasta se trezi dimineaţă, constată că Slade plecase deja.

Nu mai ploua, dar grădina era încă udă, aşa că trebuia să rămână în casă. încercă să se menţină ocupată cu tot felul de treburi casnice, dar gândul îi zbura mereu la el. Se surprinsese chiar gândindu-se dacă nu cumva chiar în acele clipe Slade ţinea în braţe o altă femeie. Se făcuse după-amiază şi incertitudinea în legătură cu venirea lui îi făcea aşteptarea şi mai neplăcută. Pregăti cina, dar, în continuare, nici urmă de Slade.

Era trecut de ora şapte seara, friptura era deja gata şi mirosea apetisant şi Kimberley tocmai

pusese cartofii la fiert, ca el să-i poată găsi calzi, când sună telefonul.

- Unde eşti? întrebă ea, auzindu-i vocea.

- La Londra.

- La ce oră vii? Am făcut friptură şi plăcintă şi se vor răci şi usca dacă mai întârzii mult, explică ea, pentru ca să nu-şi închipuie că ar fi dornică să-l revadă din cine ştie ce alt motiv.

- Poţi să mănânci şi porţia mea. De fapt, te-am sunat să-ţi spun că nu mă întorc în seara aceasta.

- Nu vii acasă?

Era ciudat că nu luase în calcul această posibilitate, doar la asta sperase şi se aşteptase când, cu două zile în urmă Slade plecase acolo.

- Sunt... ocupat, anunţă el nepăsător. Au adus congelatorul?

- Ăăă... cartofii dau în clocot... trebuie să închid, minţi ea şi închise telefonul.

Imediat, regretă gestul. Slade îşi va da seama de minciuna ei şi, mai mult de faptul c-o enervase; doar n-avea telefonul în bucătărie, ca să poată vedea ce se-ntâmplă cu cartofii. Ah, pur şi simplu îl ura!

Abia mai târziu, când merse să se culce, fără însă să poată adormi, îşi dădu seama că nu-l ura pe Slade. Desigur, nici nu simţea altceva pentru el, decise ea repede. Dar, amintindu-şi cum o făcuse în repetate rânduri să zâmbească, se gândi că nu era chiar atât de insuportabil.

Se răsuci în pat, încă neputând se adoarmă. Nu, în nici un caz nu-i simţea lipsa, era absolut convinsă. îi venea chiar să râdă, atât de absurdă i se părea ideea. De altfel, tot aşa cum nici el nu-i simţea lipsa: cu siguranţă că era acum în pat cu o altă femeie şi nici nu se mai gândise la ea din clipa în care plecase.

Kimberley reuşi să petreacă mare parte a zilei următoare în grădină, deoarece se încălzise mult şi nu intră în casă decât spre după-amiază când venise transportul cu alimentele congelate pe care Slade le comandase. De data aceasta nu mai găti nimic şi, până la ora la care merse la culcare, îşi petrecu timpul, împotriva voinţei ei, aşteptând în zadar să audă motorul maşinii lui. De data aceasta, nici nu se mai învrednicise s-o anunţe că nu vine. Probabil că se terminase şi cu oferta lui de a cumpăra casa. N-avea decât să vină să-şi ia cele trei geamantane şi congelatorul şi să plece definitiv, lăsând-o în pace în ruina aceea de casă.

încă nu adormise când auzi maşina lui, apoi paşi, dar rămase în pat, hotărâtă să-i dea impresia că doarme. Sunetul soneriei îi reaminti însă că încuiase uşa şi Slade nu avea cheie. Trebui să se dea jos din pat şi să-i deschidă.

- Mă bucur c-ai venit în sfârşit acasă! se auzi ea spunând, exact ca o scorpie, aşa cum o descrisese el. După care se răsuci pe călcâie şi merse înapoi să se culce.

- Ţi-a fost dor de mine? întrebă Slade urmând-o şi

oprindu-se lângă patul ei.

- Te rog să mă scuzi dacă nu-ți prea apreciez simțul umorului.

Fără nici un comentariu, Slade intră la el în cameră unde începu să se dezbrace. Aşadar, asta era tot ce avusese să-i spună după ce lipsise două zile de acasă, umblând după cine ştie de aventuri.

Se-nşela: Slade se-ntoarse şi se aşeză pe marginea patului.

- Ce făptură sensibilă eşti, Kimberley!

Nu se aşteptase nici la aceste cuvinte din partea lui, nici la blândețea cu care le rostise.

- Nu... nu am moştenit hipersensibilitatea mamei.

Când Slade o luă de mână, atingerea lui tandră şi liniştitoare n-o mai făcu să intre în panică şi să-l respingă, aşa cum proceda de obicei.

- Nu, dar ai moştenit totuşi de undeva o sensibilitate care te face foarte vulnerabilă.

- Va trebui să-ți dau şi ție o cheie, spuse ea pentru a schimba subiectul, hipnotizată de ochii lui albaştri şi mângâierile care nu-i displăceau deloc.

- Ar fi o idee bună. Vreau să te sărut înainte de a merge la culcare.

Pentru moment, Kimberley nu se gândi decât foarte vag că putea fi un început pentru a o seduce, sau că era proaspăt venit din Londra unde, după

toate probabilitățile, fusese cu o altă femeie, ci tot ce conta pentru ea era acel "înainte de a merge la culcare", care lăsă de înțeles că nu avea nici o intenție de a se instala în patul ei.

- Nu e... prima dată când mă săruți de "noapte bună".

îşi amintea chiar că acele săruturi ale lui erau destul de plăcute.

Slade o luă ca pe o invitaţie, deşi procedă fără grabă, savurându-şi fiecare gest. Nici măcar după ce o luă în braţe n-o sărută imediat, ci o ţinu un timp strâns la piept privind-o cu o expresie care o făcu să cocheteze cu ideea - absolut absurdă - că-i fusese dor de ea. Când, în sfârşit, îi atinse buzele, departe de a obiecta, lui Kimberley i se păru chiar că durase prea puţin.

- Noapte bună, bâlbâi ea când Slade se depărtă puţin, privind-o în ochi.

- N-ai de gând să-mi spui ce-ai făcut cât am fost plecat? şopti el blând, fără nici o intenţie de a-i da drumul.

Kimberley se gândi c-ar fi fost mai potrivit ca ea să-l întrebe ce făcuse, dar renunţă când buzele lui o atinseră din nou, de data aceasta pentru a zăbovi mai mult. Cu mintea tulbure, încercă să-şi amintească şi să-i spună, printre săruturile lui din ce în ce mai pasionale, ce făcuse până când senzaţiile complet noi pe care le încerca în timp ce

buzele lui îi explorau gâtul şi sânii, o făcură să nu mai fie sigură de nimic. Simţea că-l doreşte tot aşa cum şi el o dorea. Abia când se întinse lângă ea, acoperindu-i trupul cu al lui, dorinţa neaşteptată se împleti cu un tremur instinctiv:

- Slade...

- Nu-ţi fie teamă; totul va fi bine.

Dar Kimberley nu se linişti decât când el începu din nou să vorbească despre orice-i trecea prin minte. La un moment dat, o întrebă dacă se mai gândise la propunerea lui de a-i vinde casa.

în acel moment, Kimberley trebui să se mobilizeze cu greu pentru a rezista dorinţei nebune pe care el i-o trezise. Se gândi însă că, de la bun început, nu jucase cinstit faţă de el. Cum putea acum să continue aşa, forţându-i într-un fel mâna, când nu se hotărâse încă dacă să-i vândă sau nu casa?

- Nu! strigă ea, neîndrăznind să-l privească în ochi, conştientă că, de data aceasta mersese prea departe.

- Bennet?

Aşadar crezuse că gândul la David intervenise iar între ei. Kimberley scutură din cap, aşteptându-se din clipă în clipă la o reacţie violentă din partea lui. Spre surprinderea ei, tonul lui rămase în continuare blând.

- Atunci, ce e?

- Nu am luat nici o hotărâre în privinţa casei, explică ea, simţind brusc o răceală de gheaţă în locul focului de acum câteva minute; trebuia însă să continue. Mi-ai oferit siguranţă în schimbul... Dumnezeule, suna îngrozitor, dar merse mai departe, scrâşnind din dinţi, obligându-se să spună până la capăt. Nu mă pot dărui ţie şi, ca urmare, să beneficiez de acea siguranţă pe care mi-ai oferit-o, din moment ce nu m-am hotărât încă dacă să-ţi vând casa sau nu.

După tăcerea penibilă instalată, îşi dădu seama că Slade o considera ori nebună, ori proastă. Ea însăşi se-ndoia dacă mai gândeşte clar.

- Crezi că te descurci dacă mă retrag acum? întrebă el cu aceeaşi voce blândă. Nu uita că acum nu mai ai tabletele.

- Da.

De fapt, nici nu se gândise la tranchilizante, dar acum îşi dădea seama că nu avea nevoie de ele; poate doar... pentru a face faţă mirării în faţa comportamentului plin de blândeţe al lui Slade. Cu atât mai mult o dezorientă gestul lui de a o săruta uşor pe umăr înainte de a ieşi din dormitorul ei.

După plecarea lui, Kimberley, rămase mult timp pe gânduri, surprinsă de puterea lui de a se stăpâni, deşi poate că aici - şi gândul acesta îi displăcea grozav - poate că jucase un rol şi

presupusa femeie de care se despărţise nu cu mult timp în urmă la Londra, surprinsă de grija lui faţă de ea, surprinsă mai ales de propria ei reacţie, de dorinţa nebănuită pe care i-o trezise şi de faptul că de două zile nu se mai gândise deloc la David, cu atât mai puţin în clipele de intimitate cu Slade.

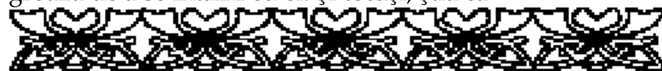

Capitolul 8

Kimberley se trezi copleşită de amintirile din noaptea trecută. Ce naiba se întâmpla cu ea? Fusese pe punctul de a i se dărui şi nimic înăuntrul ei nu protesta! Cel mai mult o înspăimânta cum scorpia care-i deschisese uşa lui Slade se transformase într-un timp atât de scurt într-o femeie dornică să-i primească mângâierile, abandonându-se aproape total unei plăceri nebănuite, uitând chiar că era foarte posibil ca el să fi venit din braţele altei femei.

Se-mbrăcă repede şi coborî în bucătărie, hotărâtă să nu lase acest lucru să se mai repete. Având acum dovada uşurinţei cu care era în stare să-i cedeze, singura soluţie era să-l ţină cât mai departe.

Făcu un ceai şi constată că-i tremură mâinile - asta, de groaza de a se întâlni cu el. Şi totuşi, ştia că

nu-şi va afla liniştea până ce nu se va vedea cu el. Numai că n-avea de gând să-l aştepte toată ziua, până când binevoia să se trezească.

Turnă ceai într-o ceaşcă, o aşeză pe tavă şi urcă în camera lui. Slade deschise ochii auzind bătăi în uşa lui, apoi, când o văzu intrând, se ridică într-un cot, urmărind-o mirat, de parcă nu-i venea să creadă.

Conştientă că era îmbujorată, Kimberley avea totuşi satisfacţia că nu se putea vedea şi zbuciumul din interior.

- Asta înseamnă să fiu acasă, comentă el prinzând-o de mână şi împiedicând-o astfel să iasă imediat, aşa cum ea şi-ar fi dorit; să mi se aducă la pat ceaiul de dimineaţă.

- E timpul să te trezeşti.

Se părea însă că Slade era genul de om care se trezea extrem de bine dispus, aşa că nu se arătă supărat nici când îşi smulse mâna din strânsoarea lui, ci continuă să vorbească la fel de liniştit.

- Ai un sărut de "bună dimineaţa" pentru mine?

Deşi figura lui o tulbura, Kimberley îl privi drept în ochi, fără să clipească.

- Aşa cum ai primit ieri dimineaţă la Londra?

în loc să se simtă ofensat de remarca ei, Slade îi zâmbi maliţios.

- Draga mea, divorţul este prerogativa mea. îţi închipui că voi recunoaşte ceva ce ţi-ar putea da un atu?

Kimberley ieşi furioasă, curioasă, împotriva voinţei, dacă nu cumva amintirea dimineţii din Londra îi pusese acea strălucire ciudată în privire.

Când Slade coborî în bucătărie, venise deja corespondenţa şi, văzând câteva facturi adresate tatălui ei, Kimberley nu-şi putu reprima câteva lacrimi, deşi de câteva zile nu mai plânsese.

- Ai luat micul dejun? întrebă Slade în timp ce ea, cu capul plecat, încerca să-şi mascheze cât mai bine lacrimile.

- Nu vreau să mănânc nimic.

- Ce ai acolo?

- Nişte facturi.

- Le achit eu pe acestea, anunţă el simplu, lăsând-o pe cea

pentru telefon şi pentru electricitate. Mai avem costiță? trecu apoi la lucruri de interes imediat, considerând subiectul dinainte încheiat.

- N-ai să achiți nimic! izbucni ea, cu ochii scăpărând de mânie.

- Aş fi putut proceda şi altfel aseară, atacă el subiectul pe care ea n-ar fi vrut nici măcar să-l mai menționeze vreodată, dar nu am făcut-o. Bagă de seamă, însă, şi nu mă provoca!

Rezistând tentației de a-l înfrunta cu o mulțime de replici usturătoare, Kimberley îşi dădu seama, după expresia feței lui, că era cazul să ia avertismentul în serios, aşa că dispăru imediat în

camera ei, unde rămase destul de mult timp. De acolo, de la fereastră, îl văzu cum încearcă să tundă iarba, apoi renunță. Ar fi putut să-l anunțe că maşina nu mai funcționa... Când se mai uită o dată pe fereastră, îl văzu încercând s-o repare. în orice caz, era clar că nici el nu dorea compania ei.

Era unsprezece şi jumătate când coborî din nou în bucătărie să-şi facă o cafea. Inițial, intenționase să-şi facă numai ei, dar apoi consideră c-ar fi totuşi prea meschin din partea ei să se poarte astfel, aşa că ieşi în uşa bucătăriei şi anunță "Cafeaua e gata!", după care, considerând că-şi făcuse datoria, intră înapoi.

Slade veni imediat.

- Tot mai eşti bosumflată?

- Scoți la iveală tot ce-i mai bun în mine... Ai putut să repari maşina de tuns iarba? schimbă ea imediat subiectul, făcându-l să izbucnească în râs.

Nu se amuză împreună cu el, dar simplul fapt că-i auzi râsul tonic îi risipi proasta dispoziție, iar când el îşi reluă treaba în grădină, aproape că-i venea să fredoneze un cântec Un

singur gând o neliniştea: încă nu ştia ce să facă în privința casei. Nici când termină de pregătit prânzul nu ajunsese la vreo concluzie.

Se pregătea să-l cheme pe Slade la masă, când îşi dădu seama că, de vreo zece minute, nu se mai auzea motorul maşinii de tuns. Ieşi în prag

şi-nțelese ce se întâmpla: Slade oprise motorul, pentru a discuta cu bătrânul Sammy, care tocmai trecuse pe acolo.

David n-ar fi făcut niciodată aşa ceva! se surprinse ea gândindu-se şi, spre mirarea ei, concluzia care se impunea era clară: Slade era mult mai bun decât David.

- Hmm, ce bine miroase! spuse Slade intrând. Când te-am văzut apărând în uşa bucătăriei, m-am gândit că e vremea mesei. S-a întâmplat ceva? întrebă el brusc, observându-i paloarea.

Kimberley scutură din cap. Cum putea să-i spună, când nici ei însăşi nu-i venea să creadă, că-l comparase cu David şi comparația era mult în favoarea lui, nu a acestuia din urmă.

- Nu fi atât de închistată, Kim. Se vede că te frământă ceva. Este vorba de casă?

Kimberley privi în ochii lui albaştri, adânci, şi ştiu că poate avea deplină încredere în el, cel puțin în privința casei.

- Da, în legătură cu casa. Vrei... ai vrea s-o cumperi?

- Doar am spus că da. îmi voi ține promisiunea, aşa cum am făcut întotdeauna; dar tu?

- Eu... ce?

- Ca să fiu mai precis... căsătoria normală de care am vorbit.

- Nu... nu sunt gata încă, Slade. îmi trebuie timp ca să mă adaptez.

Slade îşi îngustă ochii; era clar ce gândea - noaptea trecută, păruse foarte bine adaptată şi nu invocase ca motiv al reţinerii ei decât faptul că nu luase nici o decizie în privinţa casei. Cu atât mai mult îl aprecie cu cât, deşi era clar ce gândea, se abţinu de la orice comentariu.

- încă mai eşti îndrăgostită de David Bennet?

în mod automat, răspunsul categoric "da" se şi formase pe buze, numai că refuza să-l pronunţe. Pentru o clipă, întregul ei univers începu să se clatine. Cu o săptămână în urmă, n-ar fi avut nici un dubiu, acum însă, nu mai ştia.

- Nu ştiu... Sincer, nu ştiu.

Slade zâmbi şi o ajută să se aşeze pe un scaun, de parcă ar fi fost o invalidă. într-adevăr, îi tremurau genunchii.

în timpul mesei, Slade o întrebă numele avocatului ei şi hotărî să meargă la biroul acestuia chiar în acea după-amiază. Aşa cum îi spusese, nu pierdea nici o clipă când vroia să-şi ducă la îndeplinire o hotărâre.

Când ajunseră la avocat, îi expuse succint situaţia, cerându-i, într-un mod ce nu admitea refuzul, concursul şi promiţând să-l pună în legătură cu avocaţii săi.

- Slade, spuse Kimberley încet, la întoarcere.

Acesta îşi desprinse pentru o clipă privirea de pe şosea, pentru a o privi atent.

- E vreo problemă?

- Cum pot vinde Bramcote înainte de împlinirea celor şase luni?

- Mă gândesc la redactarea unui act prin care, exact la data la care urmează să intri în posesia moştenirii, proprietatea să devină a mea. Vom angaja cei mai buni constructori şi îţi

promit că îți va plăcea după ce lucrarea va fi terminată. Apropo, cred că-ți dai seama că va trebui să vii să locuiești la mine la Londra câtva timp, cât vor dura reparațiile aici.

- Să stau la tine? Să plec de acasă?

- Să mă anunți şi pe mine care dintre cele două rele ți se pare mai suportabil... înțelege că nu vei putea rămâne la Bramcote când se va da jos acoperişul.

- N-ar trebui să rămân să-i supraveghez? Aş putea sta la hotel.

- Vom veni la fiecare sfârşit de săptămână. Şi, ca să nu te mai frămânți la gândul că va trebui să dormi în acelaşi pat cu mine, îți voi spune că, dacă până atunci lucrurile nu se rezolvă între noi, am o cameră liberă în care te poți retrage.

- Văd că te-ai gândit la toate...

Momentan, însă, modul atât de direct al lui Slade de a spune lucrurilor pe nume o deranja.

Tot timpul după ce ajunseră acasă, Kimberley rămase pradă unei stări de nervozitate şi asta mai ales ce se apropia ora de mers la culcare. în ciuda asigurărilor lui, se putea aştepta totuşi la repetarea scenei din seara trecută. Fusese tot timpul tăcută şi nici el nu încercase s-o scoată din starea aceea. îl surprinsese privind-o de câteva ori, dar imediat îşi mutase privirea. Ce bine ar fi fost să nu mai trebuiască să treacă prin camera ei! Fără să-şi dea seama, oftă, apoi tresări când, auzind-o, Slade aruncă ziarul pe care-l citea...

- Merg să mă culc, anunță ea grăbită.

Slade se ridică în acelaşi timp cu ea şi se aşeză în fața ei, blocându-i calea.

- Te-am lăsat cu gândurile tale pentru că-mi dau seama că a fost o zi bogată în evenimente pentru tine, spuse el ridicându-i bărbia cu două degete şi obligând-o astfel să-l privească. M-

am gândit că ai nevoie de ceva timp pentru a te obişnui cu ideea. Am fost sincer cu tine în privința casei şi-ți sunt foarte recunoscător pentru încrederea pe care mi-ai acordat-o. Ți-am spus, va trebui să vii la Londra pentru că, oricum ți-ai fi dat seama la un moment dat că nu vei mai putea sta aici şi n-am vrut să-ți faci griji gândindu-te unde să te duci. Tot ca să nu-ți faci griji, ți-am spus că vei avea camera ta acolo. Dar, în seara aceasta, te-am privit cum te retragi din ce în ce mai mult în tine însăți, ca într-o carapace,

şi oftatul tău m-a convins că te frământă ceva. Aşa că, te rog să spui despre ce e vorba. Nu te las să pleci în starea asta de încordare.

Ah, nu putea suferi insistența lui! I-ar fi dat la o parte mâna şi-ar fi ieşit din cameră, dar era convinsă că n-ar fi lăsat-o să ajungă prea departe.

- Nu vreau să mă culc cu tine, spuse ea deschis şi categoric.

- Nici nu te-am invitat, veni imediat replica usturătoare, apoi, cu fața luminată de un zâmbet, Slade continuă pe un ton cât se poate de sincer. Ti-am spus că pot aştepta. Nu vrei să-mi arăți aceeaşi încredere ca în cazul casei?

Kimberley constata uimită că zâmbetul lui Slade avea puterea să schimbe totul. Nu mai simțea nici încordarea, nici teama. Ştia că are încredere în el, dar pur şi simplu nu găsea cuvintele potrivite pentru a i-o spune.

- încearcă să mă crezi, insistă el, văzând-o că tace în continuare, atunci când spun că voi aştepta până ce vei simți că vrei să vii la mine.

- Te cred.

- Mulțumesc. în acelaşi timp, încearcă să nu uiți că soțul tău este un simplu muritor... Nu întârzia prea mult ca să mă

accepți ca soț.

- Voi...

- Poți face primul pas chiar acum, sărutându-ți bietul soț de "noapte bună".

Hipnotizată de farmecul lui, Kimberley consideră că era un gest cât se poate de firesc să se ridice pe vârfuri şi să-i atingă buzele cu ale ei.

- Acum, fugi la culcare, spuse el dându-se la o parte din calea ei; în această clipă, eu personal nu prea am mare încredere în Slade Darville.

în ciuda eficienței cu care se mişcase Slade, dură patru săptămâni ca actul de vânzare să fie semnat de avocații celor două părți şi, în final, de ei doi: Slade, care începuse deja lucrul, îşi luase o zi liberă şi merse împreună cu ea la cabinetul lui Charles Forester.

Bramcote îi aparținea efectiv lui Slade şi suma enormă de bani care fusese depusă pe numele lui Kimberley în mai multe conturi era dovada faptului că aceasta nu va mai putea emite nici un fel de pretenții asupra proprietății.

Acum, Kimberley era în bucătărie, extrem de impresionată de accidentul anunțat la radio: zeci de maşini implicate într-un grav accident produs pe autostradă din cauza ceții, în urma căruia rezultaseră zeci de victime. îngrijorarea ei era cu atât mai mare cu cât era vorba despre autostrada pe care circula Slade.

Trecuseră câteva săptămâni de la seara în care Slade îi promisese că aşteaptă ca ea să facă primul pas spre el şi se ținuse de cuvânt, deşi era evident că o dorea.

Ea însăşi se schimbase mult şi, dacă trecuse de starea

inițială de deprimare, lui trebuia să-i mulțumească. Se obişnuise să-l sărute în fiecare seară înainte de a merge la culcare, deşi de multe ori se arăta chinuit de dorință.

La sfârşitul săptămânii, urma să se mute la Londra şi toată după-amiaza pregăti pateuri pe care să le pună în congelator, pentru zilele în care aveau să vină să vadă cum înaintează lucrările.

Deschise din nou radioul să asculte ştirile: se anunța în continuare ceață deasă, ceea ce determinase închiderea unor porțiuni de pe autostradă. Tocmai atunci telefonă Slade să-i spună că are mult de lucru şi nu va sosi decât seara târziu acasă.

- Au anunțat că autostrada e impracticabilă din cauza ceții, spuse ea.

- însemnă că va trebui să găsesc o altă rută. Cine ştie cât de târziu voi ajunge.

- Nu mai veni. Dacă se circulă atât de greu, vei ajunge aproape spre dimineață, după care va trebui să faci tot acest drum înapoi.

- Asta o spui ca să nu mă simt jignit, glumi el.

- Doar tu susții că sunt foarte sensibilă... răspunse şi ea pe acelaşi ton, apoi deveni brusc serioasă. Rămâi în Londra, Slade. Voi fi îngrozitor de îngrijorată să te ştiu pe drum.

- îngrijorată... pentru mine?

Kimberley ezită puțin; ajunsese să țină la el.

- Ăă... da... m-am obişnuit cu tine.

- Asta înseamnă că-mi vei simți lipsa dacă nu vin acasă în seara aceasta?

- S-ar putea...

Slade râse, apoi redeveni cât se poate de serios.

- Te descurci singură?
- Da.
- Atunci, ne vedem mâine, scumpa mea.

Kimberley închise telefonul, îngândurată. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că va face primul pas spre Slade din proprie iniţiativă. Contase enorm faptul că nu făcuse presiuni asupra ei. Era un bărbat spiritual, a cărui companie o aprecia din ce în ce mai mult.

Rămase mult timp pe loc, în mijlocul unui vârtej de gânduri şi de frânturi de amintiri ale momentelor petrecute cu Slade, şi deodată ştiu: se încheiase perioada de timp de care avusese nevoie pentru a-l accepta pe Slade, tot aşa cum acel "scumpa mea" rostit de el pe un ton de intimitate, arăta că şi el ştia tot atât de bine că aşteptarea lui se încheiase.

Capitolul 9

Când, a doua zi dimineaţa, Kimberley deschise ochii trezită de o rază de soare, zâmbi uşurată. Se terminase cu ceaţa, aşadar Slade urma să vină în seara aceea.

Era deja fericită şi nerăbdătoare. Era ciudat cât de mult îi lipsise Slade în noaptea aceea, având în vedere cât de mult îi displăcuse cu câtva timp în urmă. încă nu putea alunga din suflet neîncrederea pe care trădarea lui David i-o sădise, aşa că se-ndoia că şi el i-ar fi simţit lipsa, dar asta n-o împiedica să anticipeze cu aceeaşi plăcere venirea lui. Gândurile îi fură întrerupte de un zgomot de paşi grăbiţi care se opriră la uşă.

- Doreen! exclamă ea, încântată să-şi revadă prietena, dar zâmbetul îi păli repede în faţa figurii vădit nemulţumite a acesteia.

- E adevărat? întrebă Doreen, fără nici un fel de introducere.
- Ce să fie adevărat?
- Tocmai am venit din Londra. M-am oprit să-mi cumpăr ţigări şi am fost întâmpinată de nişte veşti care, deşi fac obiectul discuţiei întregului sat, mi se par în continuare incredibile.
- Te referi la Slade şi la mine?
- E adevărat? E adevărat că te-ai căsătorit cu el?
- Ne-am căsătorit de trei săptămâni, după ce ne-am cunoscut.
- Kim, Kim! De ce-a trebuit să faci asta? Chiar n-ai auzit nici un cuvânt din ce ţi-am spus înainte de a pleca?
- Linişteşte-te!
- Ţi-am spus - te-am avertizat că nu e individul care să accepte căsătoria.
- S-a căsătorit cu mine.
- Da, dar pentru cât timp?

Kimberley nu ştiu să răspundă. Până atunci, îşi spunea că abia aşteaptă să divorţeze, dar asta se-ntâmpla înainte ca el să-i fi lipsit atât de mult noaptea trecută. Acum, nu mai era sigură de nimic şi nici Doreen nu-i lăsa timp să se gândească.
- Kim, nimeni de aici nu ştie lucrul acesta, dar Edward nu este primul meu soţ.
- Ai mai fost căsătorită!

Uimirea ei era atât de mare pe cât fusese a lui Doreen la aflarea veştii căsătoriei ei.

- Timp de opt ani, am fost căsătorită cu un afemeiat. Cred că, undeva în adâncul sufletului, încă mai simt o durere - probabil de asta nici nu discut niciodată despre acest subiect. Nu am avut nici cea mai mică bănuială în legătură cu desele lui călătorii de afaceri şi am înghiţit cu inocenţă toate minciunile pe care mi le spunea, până când am aflat totul. M-am simţit îngrozitor de jenată de bucuria cu care îl întâmpinam şi de căldura cu care îl primeam în pat când se-ntorcea din aşa-zisele călătorii de afaceri.

- Vrei să spui că şi Slade va începe să facă acelaşi lucru?

De fapt, nu-i era deloc greu să-şi amintească propria ei bănuială la mai puţin de o săptămână de la căsătoria lor.

- Am fost ultima care am aflat de escapadele soţului meu. Nu suport să te văd suferind aşa cum am suferit şi eu.

- Crezi că, nu peste mult timp, Slade se va plictisi de mine?

- Ah, Kim, crede-mă că nu vreau să par crudă... Chiar dacă m-am înşelat spunând că Slade va divorţa cât se poate de repede, e mai bine să ştii la ce să te aştepţi de la bun început, nu să trăieşti într-o lume a iluziilor, ca mine. Mă tem, scumpa

mea, că Slade a şi început să fie infidel, spuse ea cu greu, dându-şi seama de durerea pe care cuvintele ei o vor produce.

- Da?

- Ne-am întors ieri, pe o vreme oribilă. De altfel, toate cursele de avion după a noastră au fost direcţionate spre Scoţia. Edward a fost de părere să nu riscăm să circulăm pe un astfel de timp, aşa că am rămas la un hotel.

- Şi? întrebă Kimberley cu stoicism.

- Tocmai terminasem de mâncat şi plecasem din restaurant, când mi-am dat seama că-mi uitasem bricheta. Nu

l-am lăsat pe Edward să meargă s-o ia

- i-am făcut această concesie drept mulțumire că-mi tolerează fumatul excesiv, deşi nu-i place deloc şi m-am întors eu însămi. Mi-am recuperat bricheta, când l-am zărit într-un colț pe Slade.

- Cu o femeie, nu-i aşa?

Doreen încuviință din cap.

- Atunci nu ştiam că v-ați căsătorit. M-am şi amuzat în sinea mea, gândindu-mă că întotdeauna Slade era însoțit de cea mai frumoasă femeie. Tocmai vroiam să-l salut, când individa a izbucnit în râs, la ceva ce spusese el şi, după cum îl privea şi după cât de bine păreau să se simtă împreună, mi-am dat seama că până şi prezența mea era inoportună.

Kimberley nu-şi mai dorea decât ca Doreen să plece şi să rămână singură. Se simțea deja murdărită de acel "scumpa mea" şoptit de Slade la telefon şi furioasă pe ea însăşi pentru nerăbdarea cu care-l aştepta.

- Mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus, Doreen; îmi dau seama cât de greu ți-a fost.

- Ce vei face?

- Mă voi gândi.

într-adevăr, se gândi toată după-amiaza, repetându-şi la nesfârşit în minte tot ce-i spusese Doreen, astfel încât, cu puțin timp înainte de sosirea lui Slade nu mai exista nici urmă din femeia care vorbise la telefon cu el.

O deranja faptul că Bramcote nu-i mai aparținea, dar, pe de altă parte, avea în mod inexplicabil încredere că Slade îşi va respecta promisiunea că acea casă va fi întotdeauna căminul ei. Va trebui însă să-i tolereze prezența până când, plictisit de aşteptare, avea să plece. Poate că vor mai face un contract, pe baza căruia ea îi va înapoia banii... Deocamdată, toate acestea

aparţineau unui viitor destul de nebulos. Un lucru era sigur: nu va mai merge să locuiască la el, la Londra.

Auzindu-i maşina, se gândi să nu spună nimic despre venirea lui Doreen şi despre ceea ce aflase, prefăcându-se că e totul obişnuit, dar interzicându-i orice intimitate.

- Ai mâncat? îl întrebă ea rece.
- Să ies şi să mai intru o dată? Cred că mă confuzi.
- Poţi nici să nu te mai întorci.
- Bine, dar ce s-a întâmplat de când am vorbit la telefon?
- Nimic.
- Nimic? Şi... ce formă are acest nimic?
- Te las să pregăteşti ceva de mâncare. Eu am treabă sus.

Aproape că ajunsese în vestibul când simţi mâinile lui Slade prinzând-o de umeri şi direcţionând-o din nou în living.

- De câte ori trebuie să-ţi spun, Kimberley, să vorbeşti şi să nu te laşi măcinată de probleme! Sunt chiar aşa o brută, încât să nu-mi poţi spune ce-a determinat această schimbare? Doar nu e prima dată când arătăm încredere unul altuia, nu-i aşa? Chiar nu poţi să mai discuţi cu mine, Kim?
- Nu avem absolut nimic de discutat. Şi, dacă vreodată voi avea nevoie de cineva în care să am încredere, în nici un caz nu voi apela la tine. Am prieteni mai buni.
- Credeam că ai încredere în mine. Apoi, sclipirea ciudată din privirea lui arătă că avu brusc o revelaţie. L-am văzut pe Edward Gilbert azi... Ştiai că Doreen, scumpa doamnă care te-a avertizat în privinţa mea, dacă-mi aduc bine aminte, s-a întors în Amberton?

Kimberley îşi dădu seama că expresia feţei o trădase şi că Slade ştia răspunsul încă înainte de a-l fi dat ea.

- Da; a fost aici.
- Şi imediat a şi început să picure venin.
- Am considerat-o întotdeauna o persoană de încredere.
- Şi eu. Numai că, mi se pare că am dreptul să ştiu şi eu ce-a spus.

"Poţi s-aştepţi mult şi bine" se gândi ea să-l anunţe, dar după acest prim impuls de moment, îşi dădu seama că Slade nu era omul care să renunţe când vroia ceva.

- Negi, întrebă ea în cele din urmă, că ai cinat cu
o femeie frumoasă aseară?

în cazul în care Kimberley se aştepta la o figură jenată din partea lui, i se pregătea o dezamăgire. Imediat, Slade îşi luă o expresie dură şi contra-atacă.

- Credeam că ai încredere în mine.
- Negi?

Deodată, ca şi cum i-ar fi venit o idee, Slade zâmbi, cu un aer extrem de mulţumit, amintindu-şi probabil clipele plăcute petrecute.

- Nu, răspunse el fără urmă de regret, nu pot nega că aseară am fost în compania unei femei frumoase - de fapt, foarte frumoase.

Kimberley avu un somn agitat în noaptea aceea.

Se trezise la fel de iritată şi nimic nu-i atenuă acea stare când, coborând în bucătărie, îl găsi pe Slade pregătindu-se de plecare, părând la fel de mulţumit ca în ajun, după ce recunoscuse.

- Nu-ţi trimiţi soţul la lucru cu un sărut?
- Numai dacă promiţi să nu te mai întorci.
- Ai grijă, iubito; s-ar putea să ţi se îndeplinească dorinţa.

După care ieşi nonşalant, lăsând-o pradă gândurilor şi îndoielilor.

Mai târziu, telefonă Doreen s-o invite la o cafea, dar Kimberley o refuză pe motiv că trebuie să dea jos perdelele şi să acopere mobilele cu huse în vederea venirii constructorilor.

- Stai la Bramcote în timpul lucrărilor?

Nu-i putea spune că va sta la hotel, pentru că s-ar fi oferit să o găzduiască la ea pe termen nelimitat. îi displăcea faptul că trebuia s-o mintă; dar fusese luată pe nepregătite şi n-avu timp să se gândească la o minciună acceptabilă.

- Ne mutăm la casa lui Slade din Londra.

- înţeleg... spuse Doreen încet, ca o constatare cu părere de rău că tot ce spusese cu o seară înainte fusese în zadar.

Kimberley închise telefonul, ea însăşi nedumerită de ce nu-i spusese că Slade recunoscuse totul. Să fie din loialitate faţă de el? Se încruntă şi alungă, dispreţuitoare, gândul din

mintea sa. Şi totuşi, pe măsură ce ziua trecea, îşi dădea seama că-i era imposibil să-l denigreze faţă de Doreen.

Oare de ce-i păsa ce se crede despre el? Avea să afle după o oră - şi avea să fie pur şi simplu un şoc

- ceva la care nu s-ar fi aşteptat niciodată.

Pregătea camerele de la etaj pentru venirea constructorilor şi tocmai coborâse pentru a nu ştiu câta oară la lada de gunoi. Nu ştia de ce, dar de data aceasta ridicase privirea spre poartă - poate pentru că auzise voci din acea direcţie. Simţi un nod în stomac şi continuă să privească, fără să-şi poată dezlipi ochii de la poartă. Şi asta pentru că, exact pe acea poartă intra bărbatul care, cu un an în urmă îi scrisese că se îndrăgostise de altcineva şi că doreşte ruperea logodnei.

- David, spuse ea palidă, dar încercând să se adune şi întinzând mâna.

Acesta îi zâmbi, cu zâmbetul acela pe care ea îl iubise atât de mult. Firesc, Kimberley aştepta ca inima ei să tresară de

bucurie, aşa cum se-ntâmpla mereu când el îi zâmbea, dar de data aceasta nu simţi nimic.

- Bună, comoara mea.

"Comoara mea" - ce mult însemnau aceste cuvinte pentru ea altădată! Acum, însă, o lăsară rece.

- Ce faci? întrebă el seducător, aplecându-se s-o sărute pe buze.

Mişcându-şi brusc capul, Kimberley direcţionă sărutul spre obraz, apoi constată uimită că nu simţise nici cea mai mică emoţie la atingerea buzelor lui. Nu era nici măcar furioasă pe faptul că, după atâta timp, David venea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Atunci, îşi dădu seama că-i era pur şi simplu indiferent. îl privea lung, părându-i imposibil că a putut ajunge în pragul unui colaps nervos din cauza lui.

- Sunt bine.

- Ar fi trebuit să-ţi telefonez înainte de a veni, continuă el, neîndoindu-se nici o clipă că venirea lui, absolut oricând, ar fi fost primită cu aceeaşi bucurie. Văd că sosirea mea neaşteptată te-a bulversat!

- De ce ai venit?

- Din mai multe motive. Am fost plecat mai mult timp, cum probabil ştii. Abia acum am ocazia să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru ceea ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

îngâmfarea lui o surprinse; o surprindea şi mai mult faptul că până atunci nu-l văzuse niciodată într-o astfel de lumină. Probabil îşi imagina că ea nu făcuse altceva să se intereseze, prin alţii, de mişcările lui. Şi apoi, dacă-i părea atât de rău de tatăl ei, de ce nu-i scrisese câteva rânduri?

Cum nu părea deloc grăbit să plece, iar ea nu intenţiona să-l invite înăuntru, cu riscul de a fi

nepoliticoasă, încerca desperată să găsească de spus ceva care să-i arate că unul din ei cel puțin, se schimbase mult în acest an de când nu se văzuseră şi că nu prea mai aveau multe în comun.

- Să mergem în livadă, sugeră el, dându-şi seama că erau puține şanse de a fi invitat înăuntru.

- De ce nu?

Nu numai că nu simțea absolut nimic pentru el, dar îşi dorea ca Slade să fi fost acolo. Ar fi ştiut el cum să procedeze cu acest David! Ciudat cât de protejată se simțea alături de Slade şi asta nu era totul... înghiți cu greutate, tulburată de adevărul care îi devenea din ce în ce mai evident. Atunci abia observă că David se oprise chiar în locul în care o ceruse în căsătorie şi, remarcând reacția ei, cu siguranță c-o interpretase greşit, atribuind-o altor emoții decât celor ce o-ncercau în clipa aceea. Tot ce îşi dorea era să rămână singură, să-ncerce să-şi pună ordine în gândurile care încă nu refuzau să admită adevărul ce i se revela.

- Te însoțeşte şi soția ta în această călătorie? întrebă ea doar ca să spună ceva, răspunsul neinteresând-o de fapt deloc.

- Nu sunt căsătorit.

- Ah, da? remarcă ea din politețe, amintindu-şi vag de nopțile în care plânsese imaginându-şi-l căsătorit cu altă femeie.

- Am făcut o greşeală. Am descoperit că, de fapt, nu o iubeam.

- Bine că ai descoperit înainte de a te fi căsătorit.

- Am descoperit că nu te iubeam decât pe tine.

Kimberley îşi imaginase această scenă de atâtea
ori, atunci la început! O dorise atât de mult, se rugase ca el să se întoarcă la ea, îşi închipuise cum se va arunca, nebună de fericire, în brațele lui. Acum, când scena se întâmpla cu adevărat, tot ce putea face era să-l privească lung, întrebându-se ce
i s-o fi părut atât de nemaipomenit la el.

- Ti-am spus că mai există un motiv pentru care am venit.

Şi, sub privirea ei goală, scoase din buzunar inelul de logodnă pe care i-l restituise cu un an în urmă şi, înainte ca ea să poată protesta, îi luă mâna stângă pentru a i-l pune pe deget.

- Inelul acesta ar fi trebuit să fie tot timpul pe degetul tău, începu el încrezător, apoi, văzându-i verigheta, se opri, şocat. Eşti căsătorită! Vagabondul acela bătrân Sammy, bâlbâi el, articulând cu greu cuvintele, mi-a spus, chiar înainte de a intra, că te-ai căsătorit şi că soțul tău va face scandal dacă mă prinde pe aici, dar am crezut că vorbeşte aşa, aiurea... Spune-mi, comoara mea, că nu-i adevărat. Spune-mi că mă iubeşti numai pe mine.

- E adevărat; m-am căsătorit. încercă să păstreze un aer serios, ca să nu-l rănească, dac-ar fi izbucnit în râs la ideea că, da, îndrăznise să înceteze de a-l mai iubi. Şi este tot atât de adevărat, David, că nu te iubesc.

De data aceasta, tonul ei era sincer serios. Cum ar fi putut să-l iubească pe David, când îşi dăduse seama că era atât de îndrăgostită de Slade şi că dragostea ei pentru David nu fusese decât un surogat?

- Bine, dar trebuie să mă iubeşti. Nu ai spus-o în scrisoarea pe care mi-ai trimis-o când mi-ai înapoiat inelul, dar ştiam că întotdeauna mă vei iubi.

Fusese destul de greu să-l convingă pe David, se gândi Kimberley după plecarea acestuia. Avusese chiar îndrăzneala să-i propună să-şi părăsească soţul şi să vină la el. Enervată, îi răspunsese că legământul făcut soţului ei însemna pentru ea mult mai mult decât însemnaseră promisiunile făcute de el, David.

Legământul făcut... Se gândi iar la situaţia ei. Descoperise că-l iubeşte cu desperare pe Slade, iar pe de altă parte, el o înşela. Chinul de a şi-l imagina împreună cu o altă femeie era insuportabil. Atunci când veni Slade, încă nu ştia ce să facă.

Sperase că, poate în momentul în care îl va vedea, îşi va da seama că se înşelase şi că nu-l iubeşte, dar iluzia fusese deşartă. Deşi expresia de

pe figura lui era încordată, de parcă fie avusese o zi grea, fie ceva nu mersese cum trebuie, simplul fapt că îl vedea îi confirma că el era singurul bărbat pe care-l va iubi vreodată.

Kimberley nu spuse nimic, nici măcar nu-l privi în ochi, de teamă să nu-şi trădeze dorinţa nebună de a i se arunca în braţe, implorându-l să uite orice altă femeie şi dăruindu-i-se cu tot sufletul.

- Există vreun motiv pentru care nu mă poţi privi în ochi? fură primele lui cuvinte, deloc plăcute.

- Nici un motiv.

Nu era pregătită să-i mărturiseasc atunci cât îl iubeşte. Deveni şi mai încordată când Slade se aşeză în faţa ei, privind-o tăcut câteva clipe.

- L-am adus pe bătrânul Sammy cu maşina de la intersecţie. Mi-a spus că ai avut un musafir în această după-amiază.

Kimberley îşi ridică privirea, auzind aceasta, sperând că Slade avea acea atitudine dură faţă de ea pentru că era gelos.

Orice speranță pieri când pe fața lui nu văzu decât un dispreț fără margini prin care îi reproșa, probabil, că trebuise să afle de la bătrânul Sammy că-n lipsa lui, primea vizita fostului ei logodnic. Dar nu făcuse nimic rău; aşadar, având conştiința curată, îl privi în continuare în ochi şi roşi, gândindu-se că era imposibil ca privirea lui scrutătoare să nu descopere secretul ei proaspăt aflat.

- Aşadar, Bennet se-nvârte după fusta ta!

Dacă nu s-ar fi enervat din cauza cuvintelor alese de Slade, posibil c-ar fi trebuit să se teamă de agresivitate pe care acesta o arăta.

- Da, David a fost aici.

Era iminentă o izbucnire din partea lui Slade, după cum arătau nările lui dilatate şi maxilarul împins înainte. Surprinzător, însă, izbucnirea veni din partea ei, declanşată dincolo de orice putere de stăpânire de cuvintele lui.

- Să înțeleg că îmbujorarea ta arată că te-ai putut adapta lui mai repede decât mie?

- Nu mă judeca după standardele tale murdare! ripostă ea, după ce-i trebuiră câteva secunde să cuprindă cu mintea oroarea pe care el o sugera.

Dar, în acelaşi timp cu vorbele, porni la fel de nestăpânită şi mâna ei într-o lovitură puternică peste obrazul lui.

Kimberley simți strânsoarea puternică a mâinilor lui Slade aproape frângându-i brațele şi teama luă locul furiei. De data aceasta, părea să nu mai aibă scăpare, după brutalitatea cu care acesta o strângea. Aproape că nu-i veni să creadă când mâinile lui îi dădură drumul şi, cum rămase în continuare țintuită în fața lui, îl auzi spunând cu dinții încă încleştați.

- Du-te. Să nu te mai văd. Dacă îmi ieşi în cale până mâine dimineață, nu mai răspund de faptele mele.

Tremurând, Kimberley dispăru în camera ei. Urmă o noapte lungă pentru ea. Slade nu mai merse în camera lui; cine ştie unde o fi dormit.

în zori, Kimberley stinse veioza; era sfâşiată de o tristețe mult prea adâncă pentru a mai avea puterea să plângă Pe parcursul acelui an, învățase multe despre ea însăşi şi despre Slade. Cel mai important era că învățase să-l iubească; o învățase din nou să râdă, o certase, avusese grijă de ea, o înfuriase. Dar, vai cât îl iubea!

Şi totuşi, pentru liniştea ei, ştia că nu-i rămâne decât o singură cale. Chiar dacă ar suporta ideea de a-l împărți cu alte femei, îşi cunoştea slăbiciunile foarte bine. N-ar fi putut aştepta zi după zi până când avea să-i spună şi ei "Mi-a părut bine de cunoştință, dar acum la revedere", aşa cum spunea femeilor cu care se întâlnea. îl iubea; îl iubea atât de mult, încât dragostea pentru el era mai mare decât cea pentru Bramcote.

Capitolul 10

Temându-se că, dacă îl vedea din nou, nu-şi mai poate respecta hotărârea de a-l părăsi, Kimberley aşteptă în camera ei până ce-l auzi plecând cu maşina la lucru.

Simplul fapt că Slade plecase fără a mai încerca să discute cu ea îi confirma că se gândise bine să plece; probabil că şi asta era un semn că se plictisise de ea.

Cu inima grea, îşi făcu bagajul şi, o oră mai târziu, părăsi proprietatea Bramcote.

Nici ea nu ştia de ce alesese Londra, dar mai târziu în decursul aceleiaşi zile, stând singură în camera de hotel, înțelese de ce: acolo lucra Slade. Astfel, putea fi în acelaşi timp

şi aproape de el şi o anonimă pierdută în mulţime.

Şi asta, nu pentru că Slade s-ar fi gândit s-o caute. Chiar dacă îl părăsise, gândul ei era în continuare numai la el. Dacă nu rămânea mai mult la Londra cu una din prietenele sale, urma să ajungă la Bramcote şi să descopere absenţa ei.

îşi aminti deodată de prima zi a căsniciei lor, când ea plecase să se plimbe şi dispăruse toată ziua; îşi aminti că modul în care reacţionase el o determinase să-i promită că nu va mai pleca fără să-l anunţe. Ori, acum, nu-i lăsase nici măcar un bilet. Va fi îngrijorat? Va merge s-o caute, aşa cum făcuse atunci? Nu, sigur că nu! Cu toate acestea, tot nu se putea hotărî ce să facă. Ştia că-i va fi extrem de greu să-i audă vocea, dar în cele din urmă, sătulă de toată acea zbatere a ei, rugă telefonista să sune la Amberton. I se păru că dură enorm până când primi legătura; se gândea chiar că Slade alesese să doarmă din nou în altă parte, când telefonul sună în sfârşit.

- Bună, îngăimă ea.

- Kim! Kimberley, unde eşti?

- Sunt... ezită, apoi îşi dădu seama că i-ar fi fost imposibil s-o găsească în Londra, chiar dacă, prin absurd, ar fi încercat s-o caute. Sunt la Londra.

- Ce naiba faci acolo?

- Te-am... părăsit... Am uitat să-ţi las un bilet, adăugă ea, realizând însă imediat că era o prostie ce spunea.

Se aştepta ca Slade să-nceapă să urle, sau să comenteze sarcastic, dar, spre surprinderea ei, tonul lui era incredibil de blând.

- Nu crezi că poate ar trebui să discutăm?

- Nu, rosti ea repede şi închise telefonul, logica lui făcând-

o să intre în panică.

Ştia foarte bine că Slade nu era genul de om care să lase ceva neexplicat şi n-ar fi suportat ca el să descopere cât de prosteşte se-ndrăgostise ea.

în orice caz, va trebui să înceapă să se gândească la ceea ce are de făcut. Când fusese întrebată la recepţie cât intenţionează să rămână, spusese că încă nu ştie, că planurile ei erau "flexibile". Inexistente, ar fi fost mai nimerit să spună. Unde avea să plece de aici?

încă mai stătea în fotoliul în care se prăbuşise, copleşită de gânduri când, aproximativ o oră mai târziu, auzi o bătaie în uşă. Deschise cu un zâmbet politicos, gândindu-se că era camerista care venise să facă patul, dar zâmbetul îi îngheţă pe buze văzându-l pe Slade, încă îmbrăcat în costumul cu care fusese la lucru, stând în prag cu o figură serioasă.

- Ce-i cu tine aici? Cum... cum m-ai găsit?

- Telefonista mi-a spus numele hotelului înainte de a ne face legătura.

Hmm... fusese mai inteligent decât ea.

- De ce-ai venit?

Privirea lui pur şi simplu o îngheţă.

- M-am gândit să-ţi spun personal că nu intenţionez să divorţez de tine ca să te măriţi cu Bennet, i se adresă el pe un ton agresiv.

Nici ea nu ştia cum de reuşise să nu se arate şocată; aşadar, asta credea Slade, că-l părăsise pentru David. îşi lăsă privirea în jos, netrădând nimic.

- Cine ţi-a cerut s-o faci?
- Vei trăi cu el în timp ce eşti căsătorită cu mine?
- Voi face aşa cum cred de cuviinţă.
- Vei pierde Bramcote.

- Nu-mi mai pasă.
Văzu clar cum, auzind-o vorbind astfel de casa pe care o iubea atât de mult, Slade primi un şoc. Fără vreo urmă de agresivitate, vocea lui devenise liniştită, aproape stinsă.
- Bărbatul acesta înseamnă chiar atât de mult pentru tine?
- Eu... începu ea, apoi constată că i-ar fi fost imposibil să-l mintă.
Se-ntoarse cu spatele la el, aşteptând cu teamă, din clipă în clipă, să-i simtă mâinile prinzându-i umerii şi întorcând-o cu forța spre el, pentru a afla tot adevărul. Nimic din toate acestea nu se întâmplă, ci auzi uşa închizându-se încet.
Slade plecase. Gândul că nu-l va mai vedea niciodată o durea îngrozitor. într-un târziu, se culcă, dar niciodată nu se simțise mai singură, mai părăsită. Credea că ştie cât de dureros este să pierzi

pe cineva drag, dar durerea pe care o încercase înainte nu fusese nimic față de ceea ce simțea acum.

Epuizată, reuşi să doarmă câteva ore şi se trezi dimineață, în fața unei zile pustii şi searbede, aşa cum aveau să fie toate de acum încolo fără Slade.

Coborî la micul dejun doar ca să-şi mai omoare timpul şi tocmai revenise în cameră când cineva bătu la uşă. Camerista tocmai plecase şi Slade fusese pentru ultima dată la ea seara trecută.

Cu atât mai mult, când deschise uşa, rămase privind uluită bărbatul îmbrăcat sport care stătea în fața ei, în timp ce inima îi bătea năvalnic. Nu putea înțelege de ce Slade venise din nou. Şi... ar fi trebuit să fie la birou la ora aceasta, de ce era îmbrăcat sport?

- De ce...

Vocea i se stinse complet când văzu hotărârea de pe chipul

lui.

Slade n-o mai aşteptă să-şi recapete glasul ci, împingând-o uşor într-o parte, intră şi rămase privind-o fix.

- De ce... ai venit?

- Arăţi puţin mai odihnită decât aseară, deşi eşti încă foarte palidă.

- De ce ai venit, Slade?

- M-aş fi întors aseară după ce am fost la Bennet, dar arătai atât de epuizată, încât m-am gândit că e mai bine să te las să te odihneşti, decât să te trezesc la miezul nopţii...

- Ai fost la David? Era complet uluită.

- Ti-ai închipuit că nu voi merge? Chiar ţi-ai putut închipui că aş lăsa un alt bărbat să-mi ia soţia fără să fac nimic?

De ce vroia să pară posesiv, când în realitate ştia că dorinţa lui de a o avea nu va dura mult. Kimberley renunţă să mai caute un răspuns, cuprinsă de o nouă agitaţie: însemna că Slade aflase că-l respinsese pe David, prin urmare venise să afle motivul pentru care plecase de la el.

- Nu m-am gândit nici o clipă că vei merge la David...

- Mi-am dat seama de asta după ce am discutat puţin cu el. Mi-a spus imediat că nu intenţiona să te mai vadă, pentru că i-ai spus că nu-l mai iubeşti; că tu, Kimberley Darville, nu îl mai vrei.

îl privi complet neputincioasă. Crezuse că-şi salvase mândria lăsându-l cu impresia că se-ntoarce la David. Acum însă, când Slade ştia adevărul, ce justificare mai avea?

- Ai de gând să-mi spui ce se-ntâmplă?

- Ăăă... începu ea, căutând desperată o minciună de care să se agaţe, ceva ca să scape de privirea aceea insistentă a lui care cerea adevărul.

- Mă urăşti atât de mult încât preferi să pierzi casa atât de dragă ţie, decât să stai cu mine?

Kimberley lăsă privirea în jos, nefericită. Slade aştepta un răspuns, iar ea... nu putea minţi.

- Nu te urăsc...

- Atunci?

La asta nu mai putea răspunde.

- Nu crezi că-mi datorezi un răspuns? Fii sinceră cu mine. Chiar dacă doare, fii sinceră. Este important pentru mine.

- A trebuit... să te părăsesc.

- De ce, Kim?

înghiţi cu greu. îşi dădu seama cât îl nedreptăţise. Se măritase cu el ca să păstreze casa. Dar el... ce avantaj avusese? Ce câştigase? Nimic. Se căsătorise cu ea doar pentru a ajunge la trupul ei, iar ea i-l refuzase. îi vânduse casa, dar el n-avea nevoie de ea; ar fi putut foarte bine s-o lase să se dărâme. Cu toate acestea, a cumpărat o casă care nu-i trebuia şi şi-a dat cuvântul că va fi întotdeauna a ei.

îi spusese că-i datora o explicaţie, dar, de fapt, îi datora mult mai mult. O rugase să fie sinceră cu el, chiar dacă va durea. Da, va fi extrem de dureros, dar o va face, dacă asta dorea de la ea. Măcar atât putea face pentru el.

- Eu... începu ea, dar îşi dădu seama că nu poate vorbi atât timp cât o privea şi se-ntoarse cu spatele la el. L-am iubit pe David. Când... când m-a părăsit, aproape că am avut o cădere nervoasă. Din cauza dragostei ce i-o purtam încă... în prima noapte după ce ne-am căsătorit... nu am putut.... nu am putut...

Vocea i se stinse. Chiar şi aşa, fără să-l vadă pe Slade, îi venea îngrozitor de greu să vorbească.

- Nu ai putut să mi te dăruieşti, termină Slade fraza în locul ei.

Vocea lui venea de undeva atât de aproape, încât Kimberley

ştiu imediat că degeaba făcuse câţiva paşi, pentru că el se apropiase şi stătea chiar în spatele ei.

- Da, recunoscu ea, cu vocea răguşită din cauza emoţiei. Apoi, simţi cum mâinile lui îi cuprind umerii, întorcând-o cu faţa spre el.

- Continuă.

- Nu ştiu ce-i cu mine, dar... când e vorba de sentimente.... mă.... implic total. Modul în care am ţinut la Bramcote.

- Dar Bramcote a încetat de a mai fi marea ta dragoste, după cum ai spus. Şi, după cum i-ai spus lui Bennet, nici el nu mai e. Şi atunci... ?

- Ti-am spus că... aproape că am cedat nervos când David m-a părăsit. Abia mai respira, dar trebuia de data aceasta să meargă până la capăt. Am plecat de la Bramcote pentru că... pentru că nu cred că voi suporta să mă părăseşti şi tu.

întreaga încăpere rămase cufundată într-o tăcere deplină. împietrit de uimire, Slade nu schiţă nici cel mai mic gest. Aproape că se auzi cum înghite, încercând să scape de nodul din gât, înainte de a pune întrebarea decisivă.

- Vrei să spui că.... simţi ceva pentru mine?

Mai curajoasă decât şi-ar fi închipuit că este, Kimberley ridică privirea spre el. îşi dădea seama că

mărturisirea ei trebuia să fie completă, chiar dacă avea să-l îndepărteze definitiv pe Slade din viaţa ei. Adunându-şi tot curajul de care era în stare, îl privi cu ochii în lacrimi şi mărturisi simplu:

- Te iubesc, Slade.

După cum acesta îşi încordă maxilarul şi o privi, Kimberley primi confirmarea bănuielii că dragostea ei pentru

el era o încurcătură penibilă la care nu se gândise niciodată. Simţea că se sufocă, dar trebuia să spună până la capăt.

- Te iubesc atât de mult, încât nimic altceva nu mai contează, nici măcar Bramcote. Dar nu pot să trăiesc cu tine... să ştiu că nu-mi doreşti decât trupul - şi asta pentru scurt timp, până când te vei plictisi de mine. Aşa ceva m-ar ucide, Slade. îşi şterse ochii uzi de lacrimi cu mâna şi încercă să râdă. Mi-ai cerut să fiu sinceră... Nu cred că pot fi mai sinceră de atât.

îi simţi mâinile strângându-i convulsiv umerii şi-i auzi vocea aproape şoptindu-i la ureche:

- Experienţa pe care ai avut-o cu Bennet ţi-a zdruncinat încrederea în tine pe care ar fi trebuit s-o ai, ca femeie frumoasă ce eşti. Nu orice bărbat e orb la comoara pe care Bennet nu a apreciat-o decât prea târziu, de asta poţi fi convinsă, gândindu-te nu mai departe decât la amicul tău, doctorul.

Din ceea ce-i spunea Slade, înţelegea că încă o mai dorea. înţelegea, şi lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

- Nu, Slade, nu face asta. Ti-am spus ce simt pentru tine. Nu ar fi.... corect din partea ta să mă faci să îmi duc la îndeplinire partea care îmi revine în urma contractului nostru acum când ştii ce simt pentru tine.

- Ce contract, scumpa mea?

- Ştii bine... Nu mă obliga să fac dragoste cu tine. Ti-am spus că nu voi supravieţui momentului în care te vei plictisi de mine.

- Crezi că mă voi plictisi vreodată de tine?

- Te rog, te rog! îl opri ea cu un gest. Deja te-ai plictisit de aşteptare...

- Când s-a întâmplat asta? Recunosc că au fost momente în care am desperat...

- Am fost total sinceră cu tine, deşi a fost dureros. Te rog,

din politețe, fii şi tu la fel de sincer cu mine. Ti-ai dat seama că ştiu că ți-ai petrecut noaptea în care nu ai putut veni acasă din cauza ceții, cu o altă femeie care...

- Care este secretara mea.

- Şi care, întâmplător, este frumoasă, continuă ea, fără să creadă nici măcar o clipă că era chiar secretara lui.

- Nu există nici o lege care să interzică să fii şi frumos şi capabil, iubito. Cât despre sinceritate... recunosc că ți-aş fi putut spune înainte despre Norma Milton, dar... ei bine, dacă e să fiu şi eu tot atât de sincer cum ai fost tu... atunci trebuie să-ți spun că, venind acasă şi văzând ceea ce mi s-a părut a fi o umbră de gelozie în ochii tăi.

- Gelozie! şopti Kimberley, mirată că nu recunoscuse ea însăşi sentimentul.

- Iartă-mă, dar am sperat că poate simți puțină gelozie. E adevărat, am respins total această ipoteză după vizita pe care ți-am făcut-o aseară, dar la momentul acela m-am gândit: "Dumnezeule, Kim e geloasă, nu-şi dă seama de asta, dar e geloasă". Era cel mai bun lucru care mi se întâmpla după mult timp. M-am gândit că... Dar, să revin la noaptea aceea cu ceață. Doamna cu care am cinat este secretara mea - o femeie căsătorită, extrem de devotată soțului şi celor doi copii ai ei.

Spunând acestea, Slade mai încercă o dată s-o întoarcă spre el şi, de data aceasta, Kimberley nu se mai opuse: vroia să vadă adevărul în ochii lui.

- Ah, iubito, ai plâns...- îmi povesteai despre secretara ta, încercă ea să reziste tonului lui de o infinită tandrețe care o făcea să-şi piardă rațiunea.

- Norma Milton este o comoară de secretară, extrem de eficientă în timpul serviciului, dar destul de dificilă în afara orelor de program.

- Nu prea corespunde cu ce-am auzit eu...

- Asta, pentru că am şi eu punctele mele sensibile, deşi poate nu crezi. Stătea bosumflată la masă, cu gândul la soț şi la copii şi am făcut tot posibilul s-o fac să zâmbească. Abia spre sfârşitul mesei am reuşit.

- Acesta trebuie să fie momentul în care Doreen v-a văzut. Ah, dar a mai spus că te privea plină de ardoare.

- Cred că, mai degrabă, se străduia să mă vadă. Poartă ochelari doar la serviciu, deşi nu vede aproape deloc fără ei. Prietena noastră Doreen ar fi trebuit să mai rămână puțin în preajmă. Ar fi văzut că, după foarte puțin timp, am condus-o pe Norma să-şi ia cheia, după care am condus-o la lift.

- Nu ați petrecut noaptea împreună?

Kimberley nu se putu stăpâni să nu întrebe, deşi ştia că nu are nici un drept:

- Pentru că o rugasem să lucreze peste orele de program şi din cauza aceasta nu mai putuse pleca acasă, am considerat că este de datoria mea să mă asigur că are o cameră bună la hotel şi că nu pierde cina, având în vedere aglomerația produsă prin rămânerea atâtor oameni la Londra pe timpul nopții. De aceea, am însoțit-o la hotel şi am luat masa cu ea. Dar, după ce mi-am îndeplinit această datorie, m-am dus la locuința mea. Mă întrebam dacă nu cumva o să mă crezi nebun dacă te sun doar ca să-ți aud vocea. Am fost singur în noaptea aceea fără tine, iubito; îmi doream enorm să fiu cu tine în casa aceea veche în care ploua.

O cuprinse în brațe şi pentru o clipă, Kimberley îşi rezemă capul de pieptul lui, uitând că acea fericire nu putea dura.

- Mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus. Acum, legat de ceea ce ți-am spus eu...

- Că mă iubeşti?

- Da. Având în vedere acest lucru, eşti de acord să mă laşi să plec?

- Să te las să pleci?

- Eşti de acord să divorţezi fără să mă obligi să...

- Adică, îmi ceri să divorţez de tine fără să facem dragoste?

- Te rog. Vrei să pleci acum şi... să mă uiţi?

- Ah, Kim Kim! {tiu că ţi s-a spulberat încrederea în tine, dar ai, te rog, puţină încredere în mine. Prietena ta nu a minţit spunând că am fost un libertin. Dar, crede-mă când îţi spun că am renunţat de bunăvoie la acel stil de viaţă, că nici măcar nu m-am mai uitat la o altă femeie din clipa în care te-am văzut. Singura mea dragoste eşti tu. A fost suficient să te zăresc la petrecerea soţilor Gilbert; m-am îndrăgostit imediat de tine.

- Cum? Vroia cu toată fiinţa ei să-l creadă, dar nu putea. Nu e amuzantă gluma asta. După cum îmi amintesc, erai atât de absorbit de dansul cu cele mai atrăgătoare femei de acolo, încât păreai să fi uitat complet că făcuseşi cunoştinţă cu mine.

- Scumpa mea Kim, sper să te conving în curând cât însemni pentru mine, să te conving de dragostea mea. Este posibil să fi dansat cu câteva doamne, nu mai ştiu foarte bine. Ceea ce-mi amintesc clar este că, după ce m-ai privit uşor dispreţuitoare, am încercat să mă port cât se poate de firesc, dar încercam din răsputeri să găsesc o cale de a străpunge învelişul de gheaţă din jurul tău.

- Ah, Slade! Cât de mult vreau să te cred!

- Crede-mă, iubito, şopti el sărutându-i o lacrimă din colţul ochiului. Ei, acum ce mai e? o întrebă, simţind-o din nou tensionată. Vorbeşte, Kim, nu lăsa să te macine vreo îndoială. între noi nu vor mai exista secrete de acum încolo.

Kimberley ştia că Slade are dreptate. Dacă vroia să-şi

recapete încrederea în ea şi în ceilalţi, atunci trebuia să nu mai lase nimic nelămurit.

- Nici nu trecuseră două zile de când ne-am căsătorit şi ai plecat să-ţi petreci o zi la Londra.

- Nu căutam acolo ceea ce-mi refuzai tu. Ah, aş dori atât de mult să te sărut, iubito, dar cred că este esenţial să explicăm mai întâi totul. Ştiam că te iubesc din ziua în care ne-am căsătorit. Ceea ce nu ştiam, pentru că nu avusesem niciodată o astfel de experienţă, era cât de mult te iubesc. Am descoperit asta în ziua următoare.

- Când am dispărut?

- Da. Nu mai raţionam clar; nu era decât groaza că nu te voi mai găsi în viaţă.

în clipa aceea, Kimberley începu să-l creadă: nu putea fi încă atât de afectat, atât de obsedat de amintirea acelor clipe înfiorătoare, dacă nu ar fi simţit aşa cum pretindea că simţise.

- Ah, Slade!

- Am simţit că înnebunesc. Mi-am reproşat că mă purtasem atât de dur cu tine. M-ai făcut să mă gândesc serios. în a doua noapte, când te-ai dus la

culcare, mi-am dat seama că nu pot gândi clar avându-te atât de aproape. Aşadar, am hotărât să merg la Londra în ziua următoare, departe de tine. Temerile mele păreau ridicole. Dar, când am descoperit că iei tranchilizante, ştiind că nu doreai această căsătorie, trebuia să mă distanţez de tine ca să pot gândi.

- Te-ai întors încărcat cu valize.

- M-am gândit că e mai bine să te obişnuieşti cu gândul că voi rămâne acolo permanent.

- Mă bucur că a fost aşa.

în acel moment, Slade nu se mai putu stăpâni. Cu un geamăt de dorinţă, o strânse în braţe, apăsându-şi buzele peste

ale ei, în timp ce Kimberley, răspunzându-i cu aceeaşi pasiune, se lăsă învăluită de dragostea lui.

- Iubito!

- Ah, Slade, te iubesc atât de mult!

- Nici nu ştii ce chin am trăit din cauza ta. Te doream atât de mult, încât, atunci când am venit a doua oară de la Londra...

- Chiar! De ce te-ai dus acolo?

Aşezându-se cu ea în braţe, Slade îi desfăcu părul şi, atât de absorbit de mângâieri şi săruturi, abia într-un târziu îşi aminti că lăsase întrebarea ei fără răspuns.

- A doua mea călătorie la Londra a fost pur şi simplu pentru că încercam să te fac să mă vezi ca pe un soţ. Am înţeles că nu-ţi plăcea ideea ca eu să am

relaţii extraconjugale, aşa că m-am gândit că merită să forţez puţin nota.

- Am crezut atunci că deja avuseseşi o aventură.

- Nu a mai existat nici o altă femeie în viaţa mea în afară de tine, de când te-am întâlnit. Cum ar fi fost posibil, din moment ce-mi umpli sufletul şi gândurile. Mi-am dat seama însă c-ar fi fost o prostie din partea mea să precipit lucrurile şi că lucrul cel mai înţelept este să îţi îngădui timpul de care ai nevoie.

- Ai fost atât de răbdător cu mine!

în sfârşit, Kimberley îl putea privi cu ochii strălucind de dragostea pe care nu mai trebuia să şi-o ascundă.

- Dacă mai continui să mă priveşti aşa, iubito, vei afla cât de nerăbdător poate fi un bărbat când este vorba de femeia inimii lui. O trase mai aproape de el, acoperind-o cu sărutări. Chiar trebuie să ne întoarcem la Bramcote?

- N-am văzut cum arată locuinţa ta de aici. Este foarte departe?

- Cam la cincisprezece minute... Presupun însă că putem ajunge în zece. Să mergem, Kim, e timpul!

Sfârşit!